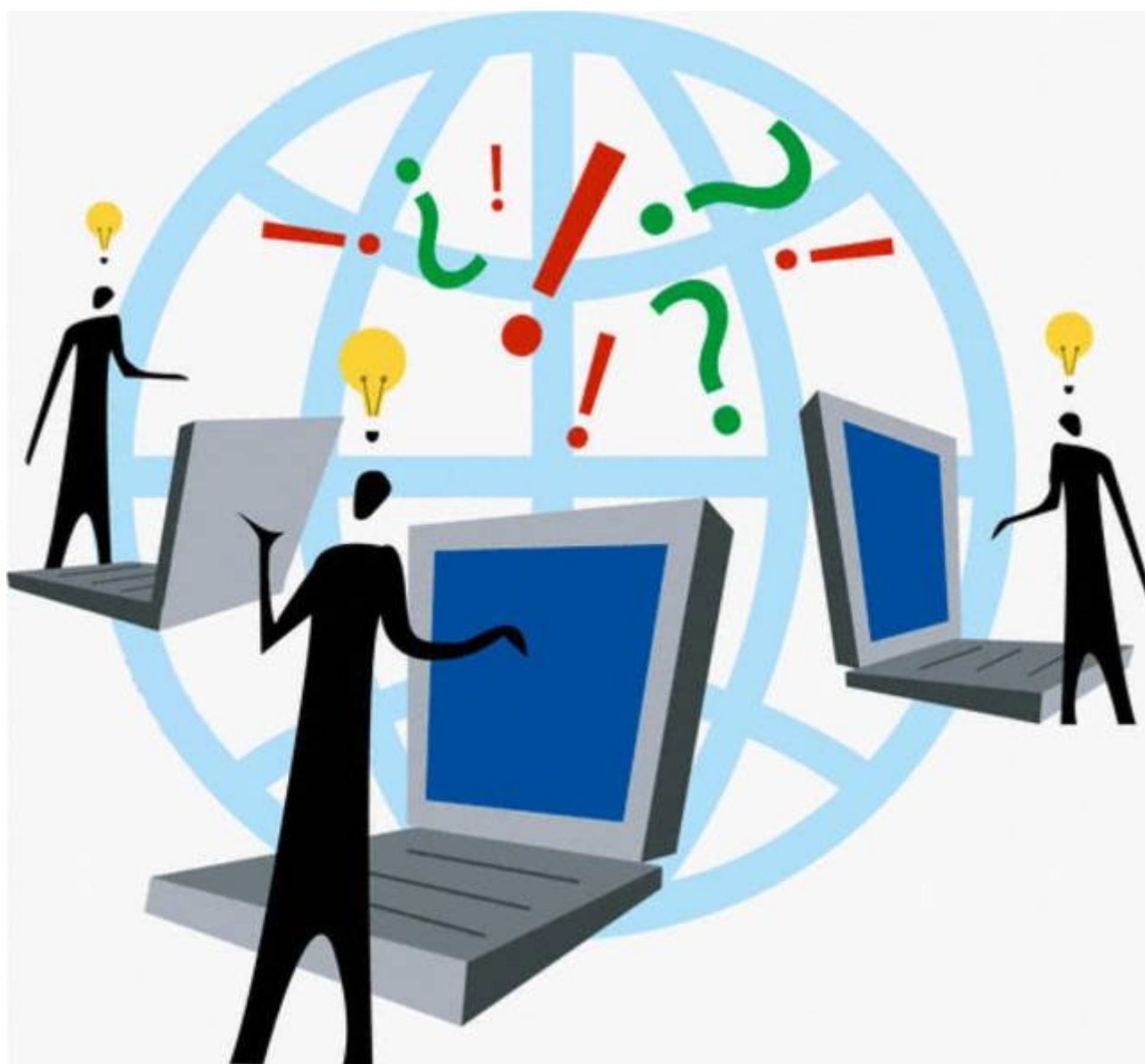

INSTITUTUL POLITEHNIC BUCUREȘTI
FACULTATEA DE ELECTRONICĂ ȘI TELECOMUNICAȚII

**Album Jubiliar al primei promoții
de ingineri electroniști (1956)**

RETROSPECTIVĂ 2006 - 2011

Editată cu ocazia întâlnirii absolvenților promoției 1956
la București, 19 mai 2011

Mesajul profesorului Adrian Valeriu *(primit prin e-mail, 23 aprilie 2011)*

Mă alătur celor care își exprimă admirația pentru acest deosebit grup de Ingineri Electroniști care formează "Promoția '56". Ca decan al Facultății de Electrotehnică și apoi al proaspăt createi Facultăți de Electronică am putut remarca încă din anii lor de studiu câțiva dintre studenții promoției. Cu unii am fost coleg mai târziu la IFA și nici acolo nu s-a desmințit valoarea lor.

Pe lângă competența profesională, la fel de remarcabilă este dorința acestui grup de a păstra vie identitatea Promoției. Prin strădania unor membri ai ei care mânăți de această dorință nu și-au cruțat eforturile, a apărut impozantul Album Jubiliar pentru Aniversarea de 50 de ani. Acum îl prefațăm pe cel pentru Aniversarea de 55 de ani. Cu convingerea că va fi interesant și reușit, urez promotorilor lui deplin succes, iar tuturor participanților la întâlnirea din 19 mai 2011 o plăcută revedere !

Adrian Valeriu, primul decan al facultății de Electronică și Telecomunicații

Salutul profesorului Mircea Bubulac *(primit prin e-mail, 27 aprilie 2011)*

Stimați Colegi Electroniști, răspunzând invitației de a adresa un scurt salut promoției '56 consider acest lucru un privilegiu și o onoare, având pentru dumneavoastră o prețuire deosebită. Am în față Albumul Omagial publicat la aniversarea de 50 ani a promoției, care înregistrează succesele profesionale ale seriei voastre, rezultatul muncii în procesul de formare pe băncile școlii. Îmi place să recunosc în aceste succese, ca autor, întreaga serie de absolvenți din anul 1956, pentru că toți au contribuit într-o măsură mai mare sau mai mică la ele, având în vedere coeziunea de care ați dat dovadă. Un exemplu admirabil pe care-l dă această promoție este consecvența cu care urmărește o veche tradiție universitară de a se întâlni periodic, pentru a sărbători împreună aniversări din viața ei.

Chiar dacă unii membri ai promoției nu sunt acum prezenți, salutul meu și felicitările pentru realizările profesionale se adresează deopotrivă la toți, având toată înțelegerea pentru motivele de forță majoră care au împiedicat realizarea dorinței de a fi prezenți acum aici.

Cu aceste cuvinte închei caldul meu salut și vă urez o viață îndelungată, în deplină sănătate și mereu activă în căutarea adevărului, care în zilele noastre se lasă greu descoperit în orice strădanie umană.

Mircea Bubulac, fost conferențiar, facultatea de Electronică și Telecomunicații

Promoția '56 de ingineri electroniști, prin cei prezenți sau neprezenți la a 55-a aniversare, vă mulțumește cu mult respect pentru onoarea ce i-ați făcut-o adresându-i aceste mesaje și cuvinte frumoase de apreciere.

*Motto: Din greșelile mele din tinerețe,
ceea ce mă deranjează cel mai mult nu e faptul că le-am făcut,
ci faptul că nu le mai pot face*

Gaudeamus igitur

Gaudeamus igitur,
Iuvenes dum sumus;
Post iucundam iuventutem,
Post molestam senectutem
Nos habebit humus!

*Să ne bucurăm dar
Cât timp suntem tineri;
Căci după înflăcărata tinerețe
Și după liniștita bătrânețe
Nu ne va rămâne decât țărâna.*

Ubi sunt qui ante nos
In mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos,
Ubi iam fuere.

*Unde sunt cei ce în lume
Fost-au înaintea noastră?
Urcați la cei de sus,
Treceți la cei de jos,
Unde ei sunt deja.*

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur,
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

*Viața noastră scurtă e,
Și repede se va sfârși;
Căci vine moartea iute,
Și ne răpește îngrozitor
Și nu va cruța pe nimeni.*

Vivant omnes virgines
Faciles, formosae,
Vivant et mulieres,
Tenerae, amabiles,
Bonae, laboriosae!

*Trăiască toate fecioarele,
Frumoase, mlădioase
Trăiască și femeile
Delicate, amabile,
Bune și harnice!*

Pereat tristitia,
Pereant osores.
Pereat diabolus,
Quivis antiburschius,
Atque irrisores!

*Piară întristarea,
Piară și dușmanii,
Piară dezbinarea
Care ne destramă
Și dușmanii toți!*

Vivat academia,
Vivant professores,
Vivat membrum quodlibet,
Vivant membra quaelibet,
Semper sint in flore!

*Trăiască Academia!
Trăiască profesorii!
Trăiască orice membru,
Trăiască orice membră,
Fie mereu în floare!*

Aniversare

Aniversăm cinci zeci și cinci de ani de la terminarea Politehnicii și șaizeci de ani de la intrare (adică, de când ne cunoaștem...). E un eveniment. Mare. Important. Suntem un fel de veterani de război. De fapt **suntem** veterani de război. Un război în care am luptat în prima linie, neinstruiți și neechipați. Cu căzuți pe câmpul de luptă, sacrificați, învinși și învingători. Să mă explic. O să o iau de la “pașopt”. Pentru că (așa-i nene Iancule!) avem și noi “pașopt”-ul nostru.

De la **1948**. Anul de (diz)grație în care s-a pornit tăvălugul reformelor învățământului (care, vai, nu s-a mai oprit nici azi...) când noi am fost primii cobai. Copii de 13 ($\pm$) ani, absolvenți (de trei ani) ai “gimnaziului unic” și mai mărișorii, de 14 ($\pm$) ani, absolvenți ai cursului inferior de liceu (de patru ani) susțin împreună admiterea în noul înființat “învățământ mediu”. În clasa a VIII-a la liceele teoretice sau în anul I la școli tehnice. Absolvenții claselor V-VII ale liceului de stil vechi nu sunt atinși de reformă (încă). Aici cad primele victime. Cei ademeniți cu mirajul specializării, al intrării la facultate fără admitere. Rezultatul: la terminarea școlii, după patru ani, posibilitatea de a participa la concursul de admitere în facultate e condiționată de cinci ani de producție. Sigur, sunt câteva excepții. Cei ce s-au dovedit demni de încrederea... Ceilalți, după cinci ani de serviciu, cu leafă, cu foarte probabil o familie proaspăt întemeiată (distracții erau puține, rare și bine supravegheate), mai ajung cu greu în învățământul superior și cu atât mai greu îl termină.

A doua redută, și mai redutabilă – dacă mă pot exprima astfel – e anul **1951**. De data asta inamicul, o nouă reformă a învățământului, procedează la o mare desfășurare de forțe. Oferă elevilor din clasele a X-a posibilitatea de a frecventa în paralel cursurile serale ale clasei a XI-a, ultima. Urmează imediat bacalaureatul și în toamnă, pentru cine se simte în stare, admiterea la facultate în concurență cu absolvenții clasei a XII-a. Bătălia e susținută de soldați hrăniți și îmbrăcați precar (pe puncte), înfrigurați (lemn și petrol pe cartelă), dar tineri, inconștienți, fericiți să ardă etape, să-și consume energia, să(-și) dovedească ce pot.

Dacă absolvirea școlii medii și susținerea bacalaureatului depindeau (în mod firesc) de cunoștințele candidatului, admiterea în învățământul superior a fost o trecere prin “furcile caudine”. Primul handicap stă în faptul că numărul candidaților aproape se triplează față de anii precedenți. Intră în competiție cele trei generații sosite în același timp la potou datorită reformei din fatidicul “pașopt”. La o asemenea avalanșă de concurenți rămășițele din anii trecuți (căzuți la “admiterea” anterioară, exmatriculați, etc.) devin neglijabile. Alt obstacol (major) stă în dosarul de cadre. Copiii “dușmanilor poporului” sunt eliminați din start. Nu pot susține examenul. Trec în producție. Concursul dosarelor de cadre al celor rămași în competiție este o chestiune ocultă, a cărei discutare nu o socotesc oportună, dar care mai scoate mulți combatanți din competiție. Și în fine încercarea de bază, examenul în sine. Care nu e un examen obișnuit pentru Politehnică, fiindcă pe lângă materii de specialitate (matematică, fizică, chimie) se notează și cunoștințele de limba română (inițiativă de salutat fiindcă și inginerii trebuie să vorbească corect) scris și oral, precum și cunoașterea “Constituției RPR”(?!).

Sfârșitul examenului, afișarea rezultatelor încheie această etapă cu gloria admișilor. Au mai intervenit însă, la unii, și episoade neașteptate, de pildă prin scindarea unor facultăți (ca la despărțirea Electrotehnicii de Energetică) au trebuit să opteze pentru una din ele, și nu au ajuns acolo unde au dorit...

Anul I ar fi a treia redută destul de serioasă pentru mulți dintre noi. Pe lângă dificultățile de acomodare cu învățământul superior, resimțite mai dur de cei “iarovizați” (care beneficiaseră de ocazia de a absolvi ultimele două clase în același an), ochiul vigilent al sistemului politic impune o disciplină specială și pentru profesori (între care somități în profesie, dar total deficitari în educația politică) și pentru studenți (în majoritate lipsiți de conștiința revoluționară socialistă). Cred (la vârsta mea nu prea poți fi chiar sigur de toate) că această etapă s-a soldat totuși fără “morți”. Numai cu “răniți”. Adică nu măturați de pe frontul de luptă ci doar judecați, umiliți și bine speriați pentru a descuraja orice eventuală tentativă de ieșire din rând. Am avut totuși pierderi în anul I. Dar, așa cum se raportează în actele oficiale, “din cauze naturale”. Astfel, în

timpul practicii de vară de după anul I, George Caplan colegul nostru, pe care mulți dintre noi n-am apucat măcar să-l cunoaștem, s-a înecat în Someș. Avea 19 ani. A fost prima și cea mai dramatică victimă a promoției noastre. Dumnezeu să-l odihnească.

Celelalte două victime, deși ne-au părăsit destul de pripit, au fost din fericire recuperabile și s-au datorat unei cauze vechi de când lumea, coroborată însă, ce-i drept, cu contextul politic în care trăiam. "Femeia eterna poveste".

Astfel, un tânăr s-a îndrăgostit fără speranță de o colegă, un lujer de fată genul Marina Vladi și – în disperare de cauză – a cerut transferul la Institutul de Gospodărie Comunală. Asemenea "institute" s-au înființat ca ciupercile după "ploaia" care fertilizase patria cu un număr exagerat de candidați la învățătura superioară. După cca doi, trei ani, toate s-au desființat și lucrurile au revenit la normal.

Al doilea caz a fost mai dramatic. Un băiat voinic, sănătos (prea) și inteligent (dar insuficient de deștept), cu un libidou nepotrivit cu morala proletară, a fost exmatriculat în urma reclamației unei tovarășe muncitoare reciclată – ei da, nimic nu e nou sub soare – de la APACA.

Pentru tragi-comicul situației, n-aș trece cu vederea cazul unui student de la cursurile serale respins de la "zi", din cauza dosarului pătat iremediabil de celebrele vinuri ale tatălui său. Vă mai amintiți reclama: "*Țineți minte trei cuvinte: Vin, Șampanie, Mott¹!*". Ei bine, Partidul le-a ținut minte. Acesta încercând (inutil) să înșele vigilența Partidului, luase numele de fată al mamei sale, se angajase în producție și intrase la "seral". După prima sesiune pe care o încheiase cu nota FB pe linie, conform legilor în vigoare, a apărut printre noi la "zi". Pentru doar vreo trei zile. Partidul care nu doarme niciodată a îndreptat urgent această eroare regretabilă. Situația s-a repetat, dacă nu mă înșel, de vreo două, trei ori, până când omul a făcut cerere expresă să nu mai fie mutat în locul pe care nu-l merita.

Am avut și cazuri (eu am aflat despre unul la peste douăzeci de ani de la terminarea facultății) când schimbarea numelui săvârșită de un(o) tânăr(ă) a înșelat (hélas!) mecanismul de selecție. Nu-l numesc ci doar îl menționez. Cu mare plăcere !

Anii care au urmat până la absolvire (încheierea războiului nostru) aș zice că s-au caracterizat mai mult prin lupte de gherilă. Poate câte un glonț rătăcit ici colo să mai fi făcut victime întâmplătoare. Nu neimportante, întâmplătoare. Marxism, limba rusă, muncă "voluntară", activități pe linie de UTM – cum ar fi reuniuni tovarășești – băieții (sic) la "Convocare"... Deși n-aveau nici o legătură cu Politehnica, toate aceste provocări ne mențineau (mă rog, trebuia să ne mențină) trează conștiința de tineri soldați ai patriei socialiste. Și ne-au menținut-o. În special împotriva patriei socialiste. În această perioadă însă, mai loviți decât noi simpli soldați, au fost o serie de mari profesori de la care am avut privilegiul să primim cunoștințele dar și durerea să-i vedem umiliți de o autoritate abjectă. Astfel, un episod cu adevărat "dramatic" s-a derulat prin anul III, când trei profesori de elită – Vencov, Ciorănescu și Răduleț – au fost chemați la o ședință de partid deschisă și "muștrului" în public de către "organe", fiind acuzați de carențe în procesul didactic: metoda cu "fițuici", folosirea celor 300 de "fișe" de examen și respectiv lipsa de inteligibilitate a cursului predat... (vedeți în acest volum detalii). Numele lor spun totul. Nici un comentariu despre valoarea lor nu le poate mări strălucirea. Așa cum latura comunistă nu le-a putut-o stinge.

Am avut și colegi legați la stâlpul infamiei pentru vina de a se fi născut într-un perimetru social neagreat, sau de a nu fi înțeles și respectat mercenarii (care erau plătiți ca să învețe), adică "paraleii" (ca-n orice culme a ironiei, porecla le-a devenit renume). Dar infierării au supraviețuit. Toți.

În 1956, anul aniversar de azi, a sosit și momentul "Plebicistului". Examenul de Stat. Toată epopeea s-a încheiat, cu o victorie modestă – urmau repartițiile în producție – dar o victorie. Eram ingineri !

Și uite așa dintre "**mulții chemați**", "**puținii aleși**" am fost noi. Acum am rămas și mai puțini. Mai puțini și tot mai obosiți. De curând unul n-a mai rezistat și, cum zicea poetul, s-a dus să moară un pic. Odihnește-te în pace, Andrei (Mircea) !

Și, păstrând nota Caragialescă (pe care o purtăm ca pe-un stigmat): "**Suntem vechi, domnilor!**"

Mia Bucurescu

¹ Celebră marcă de vinuri din perioada interbelică.

Amintiri, amintiri.....

Era în primăvara anului 1976, în luna martie. La cofetăria Nestor, de pe Calea Victoriei, din București, cea care exact peste un an avea să se prăbușească în urma cumplutului cutremur de la 4 martie 1977, s-au întrunit la o masă cinci foști colegi ai Promoției "Electronica '56", și anume: Maria Bucurescu (TVR), Monica Neagu (ICE), Gheorghe Cristea (IFA), Virgil Teodorescu (Uz."E") și Andrei Ciontu (ITCPA-MapN). Aceștia au format "ad-hoc" un comitet (era epoca modei... comitetelor!) de organizare a aniversării a 20 de ani de la absolvirea facultății. Toată lumea a fost de acord că acțiunea trebuia demarată cu informarea și invitarea tuturor celor din Promoție, cu obținerea acceptului lor de participare, ca să știm... pe cine contăm ! Nu se mai știe a cui a fost ideea inițială însușită unanim (și "unanimitatea" se purta în acea vreme...), dar s-a căzut de acord ca în locul unei invitații scurte, lacunare și seci, să se redacteze una mai glumeață și, în același timp, mai lirică, mai aproape de sufletul invitatului. Și propozițiile și frazele au început să curgă și sa fie "șlefuite" de către... Comitet !

Iată ce-a ieșit într-o primă "redactare".

IUBITE COLEGA !

Anul acesta împlinești 20 de ani de când ai devenit inginer electronist. Pentru această aniversare, pentru cei 20 de ani de muncă pusă în slujba electronicii românești, noi te felicităm și îți urăm multă sănătate și fericire (așa se ura atunci !) ție și familiei tale, precum și noi succese (varianta "succesuri" nu apăruse) în activitatea viitoare, până la binemeritata pensionare.

DESIGUR CĂ...

Un asemenea eveniment ar trebui sărbătorit și ar trebui, așa cum am făcut-o și cu 10 ani în urmă, să ne reîntâlnim cu toții la București, să ne revedem foștii dascăli, să mai discutăm, să ciocnim un pahar...

Nu sperăm, însă, ca tu să poți veni la o astfel de întâlnire colegială,

DEOARECE:

- 1/ ai, desigur, foarte multe și importante sarcini de rezolvat la instituția la care lucrezi;
- 2/ ai un șef aspru, sever și exigent, care n-ar putea înțelege să te învoiască 1-2 zile, în caz că i-ai cere-o, pentru a participa la aniversare;
- 3/ ai devenit mai comod și consideri că nu merită osteneala să te deplasezi la București...
- 4/ participarea la aniversare te-ar costa câteva sute de lei și, desigur, ai datorii, și chiar dacă n-ai, tocmai acum strângi bani ca să-ți cumperi ceva;
- 5/ soția (soțul) nu te lasă singur (singură) la București; s-o iei și pe ea (el), ar fi prea costisitor și, în plus, n-aveți, de fapt, cu cine lăsa copiii...
- 6/ ai cam îmbătrânit, te-ai cam urâtit, și ai o adevărată jenă să te prezinți astfel la aniversare;
- 7/ ți-ai cam uitat colegii de facultate și nu mai ai chef să-i revezi... etc. etc. etc.

TOTUȘI...

În speranța că sănătatea îți permite (ceea ce ți-o dorim), și că nu ești plecat peste granițe, în speranța că ești curajos, că nu ne-ai uitat și că dorești să te reîntorci, fie și numai pentru câteva ore, în atmosfera caldă și frumoasă a zilelor noastre de studenție, în sfârșit... în speranța că nu te-au deranjat ironiile noastre de mai înainte, pentru care îți cerem scuze...

TE INVITĂM..... ETC... ETC....

Multiplicate la XEROX și difuzate în timp util, invitațiile au avut un succes nesperat de bun, exact ca cel al lui Spirache din Titanic Vals !

PETRECEREA DE LA HOTEL PARC

a fost acceptabilă, dar Comitetul nu a fost mulțumit pe deplin, pentru următoarele motive:

- Invitații au cam fost inghesuiți în sala mesei festive.
- Tradiționala cupă de șampanie de la sfârșit s-a dovedit a fi, în conținut, o mixtură cu peste 50% poșircă de vin.
- Mia Bucurescu și-a pierdut, în timpul unui dans, o brățară de aur de 150 grame, amintire de la bunica ei.
- Ca urmare a jecmănirii bănești practicate de șeful de sală, Andrei Ciontu s-a trezit fără nici un ban în buzunar și a fost nevoit să se ducă pe jos acasă (Hotel Parc – Șos. Colentina), la orele 4 dimineața.

Nu regretăm, însă, nimic, poate numai faptul că atunci aveam vârsta standard de 43 de ani, iar acum suntem foarte aproape de.... dublul ei, iar unii din participanții de atunci au trecut apele... Stixului !

Andrei Ciontu

Urare pentru 2011 (24 decembrie 2010)

Aho, aho copii și frați
Stați puțin și nu mânați
Pe calculatoare'ncălecați
Și pe Mia ascultați ...

Urare pentru 2011:

Increzătoare-n muza mea
Vream să parafrarez poeta
Copiilor ce-am fost cândva
De Crăciun spre-a vă ura:

"Dragi bătrâni din lumea asta
Văntrebați voi cum se poate
Moș Crăciun din Cer de-acolo
Să le știe toate, toate...?"
- "Păi, uite că nu se poate!"
Muza m-a apostrofat.
-"Moșul tău e sclerozat,
De voi, de mult a uitat,
Acum e pe digitală,

Nu tehnică, medicală !
Sacu-i plin cu doctorii,
Nu mai are jucării
Pentru bătrânii copii.
Tehnica l-a biruit,
Mai întâi l-a-nlocuit,
L-a clonat, multiplicat,
Și l-a devalorizat.
Deși vaccinat în pripă,
A dat peste el și-o gripă,
Și fiind molipsitor
N-are coridor de zbor.
Deci nu te mai agita
Cu urări tradiționale,
Desuete și banale,
Din copilăria ta.
Trimite-le "pps"-uri
Cu cât mai adânci panseuri,
Ilustre, animate,
Sclipitoare, colorate,
Și, mai ales decoltate.

După ce m-a umilit,
Muza m-a și părăsit
M-a lăsat așa mofluză,
Dezarmată și confuză.
Dar mi-am adunat curajul
Și vă scriu cum pot mesajul:
"Vreau ca-n anul care vine
S-aveți dureri mai puține,
Inima să bată bine,
Să tușiți mai moderat,
S-aveți scaun regulat,
Să stați bine cu prostata,
Și cu tot ceea ce ține
De sănătate! Și gata!"
Mintea de vi se menține
Și humorul n-ați pierdut,
Mă-ngăduiți și pe mine
Cea părăsită de muză
Și-mi veți acorda o scuză
La urarea ce-am făcut !

Mia Bucurescu

Grupa 805 (Electronică industrială)

1. ABRAMOVICI (Roisman) Serina	12. JUHASZ Iolanda
2. ANTONIU (Nica) Lavinia	13. LOCKSPEISER Arthur
3. BOROCIN Leon	14. NEGREANU Dan
4. BRATCOVSCHI Nicolae	15. NICA Lucian
5. CRISTEA Gheorghe	16. NICHITA Emanuel
6. CUTIERU Natalia	17. POPESCU M. Ion
7. DUMITRESCU Radu	18. PRESCORNIȚOIU Valeriu
8. GRĂNESCU Sergiu	19. ROISMAN Wilhelm
9. GUTTMAN (Weissman) Paulina	20. SALANȚIU Tiberiu
10. HERȚANU Herold	21. ȘERBAN Rodica
11. HONDRU Ariadna	22. TUDOROIU (Brană) Valeria

Grupa 806 (Radiocomunicații)

1. BADEA Victor	15. NICULESCU Leonida
2. BĂLĂNESCU Dumitru	16. OLARU Ovidiu
3. BOULEANU Ștefan	17. PĂPUREANU Victor
4. BUCURESCU Maria	18. POPESCU Mircea
5. CIONTU Andrei	19. POPESCU-MĂLĂEȘTI Mariana
6. DUMITRESCU Mihail	20. POPOVICI Alexandru
7. GÂLDĂU (Sâmplăceanu) Liliana	21. STANCIU Nicolae
8. GRABARI Valerian	22. ȘTEFĂNESCU Constantin
9. GRECESCU Mihai	23. ȚICU Cristea
10. IONESCU George	24. VARLAM Petre
11. IVAN Gheorghe	25. VIJELIE (Isac) Eugenia
12. LEUCIUC Traian	26. VULPESCU (Millea) Nona
13. MIRON Costin	27. ZAHARESCU Anibal
14. MILLEA Aurel	

Grupa 807 (Radiocomunicații)

1. ALBU Alexandru	14. MIRCEA Andrei
2. ANGHEL Solly	15. NEAGU (Podoleanu) Monica
3. BĂJENESCU Titus	16. NICULESCU Mihai
4. BĂLAN Lucia	17. OPREAN Viorel
5. BLAGA (Săvescu) Ana	18. PRESURĂ Ioan
6. HELD (Alter) Irene	19. RUGINĂ Ioan
7. IGNĂTESCU Mihai	20. SPÂNU Petru
8. IORDACHE Gheorghe	21. SHURANYI Toma
9. IORDĂCHESCU Victor	22. STOICA Beatrice
10. IVANCIOVICI Mircea	23. TEODORESCU Dinu
11. KISS Mihai	24. TEODORESCU Virgil
12. LAZAROVICI Cristian	25. UȚĂ Stelian
13. MOSES Julien	26. VASILE Victor

Grupa 808 (Telecomunicații)

1. BĂDESCU Alexandru	13. NIȚESCU Ion
2. CORDUN Elena	14. PĂDURARU Ion
3. DAIA Nicolae	15. PÂRVULESCU Ion
4. DÂM Valerian	16. RAICU Constantin
5. DESPA Ecaterina	17. ROGOBETE Grigore
6. DESPA Ion	18. ROGOZ Vlcea
7. DINIȘ Tiberiu	19. STAN Sandu
8. DUMITRESCU Constantin	20. ȘTEOPU Ion
9. ELIADE (CHIFOR) Rodica Jana	21. TĂNĂSELE Laura
10. MATEESCU Adelaida	22. TOADER Tudor
11. MIHAIL Cornel	23. TRIFU George
12. NEGRU Nicolae	

Grupa 809 (Centralizări-semnalizări feroviare)

1. CÂRSTEF Liuben	11. IOSIF Nicolae
2. DAVID Constantin	12. MATEOC Eugenia
3. DESPA Gheorghe	13. MUNTEANU Pavel
4. DOBRE Nicolae	14. NICOLAU Adrian
5. DUMITRU Ioan	15. NICOLAU Teodor
6. GRIGORE Aurelian	16. PANȚÎR Gheorghe
7. GRIGORE Marin	17. ȘTEFAN Nicolae
8. IACOBUȚĂ Constantin	18. ȘTEFANACHE Ioan
9. ION Ioana	19. TUFESCU Romeo
10. IONESCU Elena	

Grupa 810 (Centralizări-semnalizări feroviare)

1. BÂREA Ovidiu	11. NICULESCU Radu
2. CÎLȚEA Octavian	12. POPA Ilie
3. DINGHER Mioara	13. POPA Vasile
4. GALUZINSCHI Vasile	14. SIMON Vasile
5. IORDACHE Ștefan	15. SUCHEA Dumitru
6. JICMON Alexandru	16. SUVEICĂ Vladimir
7. MIHAI Elena	17. TĂNĂSELE Grigore
8. MIRONESCU Gheorghe	18. TONTICI Theodor
9. NEACȘU Cristian	19. ZAHARIA Petre
10. NICOLAU Clementina	

Omagiu profesorilor noștri

Profesorul Alexandru Spătaru

În iunie 2010 l-am sărbătorit pe îndrăgitul nostru profesor Alexandru Spătaru, la împlinirea vârstei de 90 de ani. Cu spiritul viu și într-o stare fizică de invidiat, profesorul a venit în mijlocul nostru și a asistat la prezentarea omagială PPS compusă de Puiu Popovici. Îi dorim sănătate și la mulți ani !

Profesorul Alexandru Spătaru s-a născut la 2 iunie 1920 la Armeni, jud. Sibiu. A terminat liceul Gh. Barițiu din Cluj în 1939. A obținut diploma de inginer la Institutul Politehnic București în 1944.

Apoi a făcut stagii de specializare în Cehoslovacia, Germania (pe atunci RDG) și Rusia (pe atunci Uniunea Sovietică). Din 1945 face parte din cadrele didactice ale Institutului Politehnic București unde a fost șeful catedrei de Electronică aplicată din Facultatea de Electronică și Telecomunicații.

În același timp cu cariera de cadru didactic a urmat o carieră în administrație, fiind cercetător, apoi director tehnic adjunct la Societatea de Radiodifuziune, apoi director tehnic în Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor, președinte al Comisiei Române pentru Activități Spațiale și vice-președinte al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie.

A colaborat activ cu Uniunea Internațională de Telecomunicații (UIT), fiind membru al Comisiei Internaționale independente pentru dezvoltarea telecomunicațiilor mondiale.

A reprezentat România în numeroase reuniuni internaționale de nivel înalt, unde au fost luate decizii importante pentru dezvoltarea telecomunicațiilor.

Este autorul unor tratate fundamentale în domeniul Telecomunicațiilor și Teoriei Informației. A publicat, în 1966-1971, "Teoria transmisiunii informației", tradusă apoi în franceză și în germană.

A.Spataru – Théorie de la transmission de l'information – signaux et bruits, Masson, Paris 1970

A.Spataru – Théorie de la transmission de l'information – codes et décisions, Masson, Paris 1973

Acesta a fost primul tratat de Teoria Informației apărut în limba franceză.

Alexandru Spataru - Theorie der Informationsübertragung. Signale und Störungen (Gebundene Ausgabe) AKADEMIE-VERLAG Berlin 1973.

A.Spataru – Fondements de la théorie de la transmission de l'information, Presses Polytechniques Romandes, Lausanne, 1987

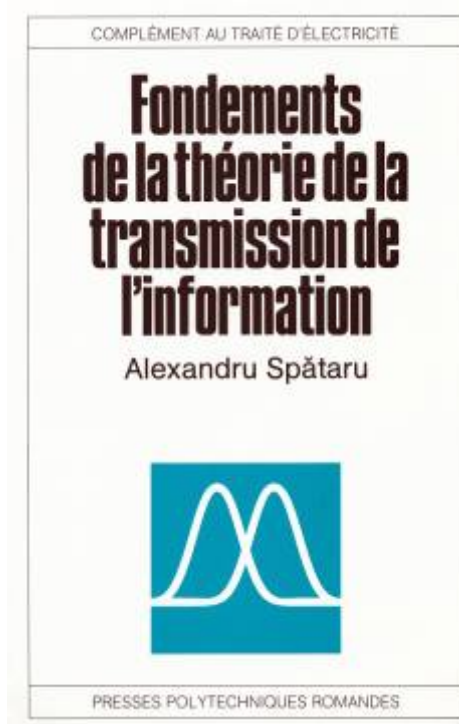
Această ultimă lucrare reprezintă primul tratat de Teoria Informației apărut în Elveția, publicat în cadrul "Traité d'Electricité" (22 volume) de la Ecole Polytechnique Fédérale Lausanne.

A introdus cursul de Teoria Informației la Facultatea de Electronică și Telecomunicații din Institutul Politehnic București, și aceasta la numai un an după publicarea noțiunilor fundamentale ale acestei teorii, elaborate de C. E. Shannon în 1948.

Profesorul Alexandru Spătaru a condus cercetările pentru realizarea primelor instalații românești experimentale de televiziune: în alb-negru (1953-1955) și apoi în culori, de asemenea, primele cercetări de visiofonie din România.

El a realizat coordonarea activității de cercetare științifică în domeniul transporturilor și telecomunicațiilor în cadrul CNCS (ulterior CNST) precum și coordonarea primelor contribuții ale României la activitățile spațiale.

A lansat (la Laboratorul de Cercetări de Telecomunicații - LCT) și apoi a coordonat (la Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie - CNST) activitatea de cercetare în domeniul Telecomunicațiilor în România.

Profesorul Spătaru este la originea studiului care a permis achiziționarea primei stații de telecomunicații prin sateliți (Cheia) și aderarea României la Intelsat.

Ceea ce n-a prevăzut însă au fost efectele secundare ale dezvoltării televiziunii prin sateliți !

Relațiile mele cu profesorul Spătaru s-au articulat în jurul a "3P": Profesor, Patron și Prieten.

1. Profesorul. Am avut șansa să fiu student al profesorului Spătaru în anii 1954-1956. În această perioadă el a predat cursul de Emițători, dar în același timp a introdus pentru prima dată în România metodele statistice în transmiterea și tratarea semnalelor – cu aplicații în Telecomunicații: noțiuni fundamentale de Teoria Informației, teoria codurilor, teoria deciziilor statistice.

Cursurile sale, în ciuda dificultății și noutății problemelor abordate, erau de o rigoare și o claritate exemplare, predate într-un stil elegant și lapidar.

Ceea ce m-a marcat ca student a fost atitudinea lui față de noi. A știut să fie exigent fără să o arate. Ca răspuns la gentilețea atitudinii sale nu era o altă posibilitate decât să-i dovedim că am asimilat noțiunile predate. Am rămas cu amintirea adânc întipărită în minte că n-aș fi îndrăznit să mă prezint la un examen de al său fără să fiu sigur nu numai că iau examenul, dar că-l voi lua cu o notă mare. Nici acum nu-mi explic cum reușea să creeze atmosfera aceasta. Dar dealungul întregii mele cariere didactice, am evocat frecvent această calitate în fața studenților mei.

El este ilustrarea perfectă a dictonului "O mână de fier într-o mânășă de catifea".

2. Patronul. Am avut privilegiul să-l am pe profesorul Spătaru ca șef de catedră (Electronică aplicată la IPB) și ca șef de comisie (Transporturi și telecomunicații la CNST). În ambele situații el mi-a propus să-i fiu colaborator, ceea ce am acceptat cu mândrie și entuziasm. Am considerat că mi-a făcut o mare cinste și mi-a dovedit multă încredere, iar eu m-am străduit să nu-l dezamăgesc.

Și situația trăită ca student s-a repetat atunci când i-am fost subaltern. N-aș fi îndrăznit pentru nimic în lume să-l contrariez. Am fost întotdeauna extrem de atent la calitatea lucrărilor încredințate și nu numai că n-am avut niciodată parte de un reproș sau o critică din partea sa ci m-am străduit să-i dovedesc că încrederea pe care mi-a acordat-o era justificată – aceasta uneori cu prețul unor eforturi considerabile (am petrecut nenumărate nopți de lucru pe documentele care trebuiau elaborate într-un timp scurt și cu o calitate pe care nu mi-o explic nici acum, date fiind mijloacele pe care le aveam la dispoziție). Aprecierile și chiar elogiile lui au fost cel mai puternic stimulent pe care l-am avut.

3. Prietenul. Mă leagă de profesorul Spătaru o prietenie lungă de peste 50 de ani. Ea a început probabil încă de pe vremea când i-am fost student și n-a făcut decât să se consolideze odată cu trecerea timpului și evoluția relațiilor noastre. Pentru mine un criteriu caracteristic al relațiilor de prietenie este posibilitatea reluării și continuării lor în ciuda unor întreruperi fortuite. N-am mai avut direct de-a face cu el din 1973 și până în 1989 – cu mici excepții. Când ne-am regăsit ne-am reluat relațiile ca și cum ele n-ar fi fost întrerupte niciodată. Am avut întotdeauna opinii asemănătoare. Așa cum spunea Antoine de Saint Exupéry: *"Aimer, ce n'est pas se regarder l'un l'autre, c'est regarder ensemble dans la même direction."* Din nou, ceea ce am resimțit ca student s-a manifestat în relațiile noastre de prietenie: pentru nimic în lume n-aș fi făcut ceva care să-l contrarieze.

Alexandru Popovici (în colaborare cu Aurel Millea)

Profesorul Edmond Nicolau (1922-1996)

În albumul jubiliar din 2006 a figurat, la pag. 46-48, o prezentare a profesorului Edmond Nicolau. Aici găsiți, în rezumat, o evocare alcătuită de Puiu Popovici, care o completează pe cea din 2006, aducând aspecte inedite și relatări despre o prietenie durabilă...

Edmond Nicolau a fost profesorul nostru în anii 1954-1956 predându-ne cursurile de Măsurî în înaltă frecvență și Antene și propagare. Se bucura de admirația și dragostea tuturor colegilor mei, dar între noi s-a țesut o relație de simpatie și prietenie cu totul deosebită. O serie întreagă de întâmplări din viața de zi cu zi, pe care voi încerca să le relatez în cele ce urmează, permit să ne facem o idee despre acest om cu totul excepțional.

Am comunicat mai mult decât în sala de curs cu prilejul unei practici de vară făcută la laboratorul de Măsurî în înaltă frecvență (MIF). Cu acest prilej s-a stabilit între noi o relație de simpatie reciprocă care a durat și s-a dezvoltat continuu dealungul anilor, în ciuda adversităților și dificultăților de pe vremea aceea.

Într-o zi m-a chemat să-mi propună să scriem împreună o carte de introducere în materie de calculatoare electronice. Am citit toate cărțile de calculatoare disponibile atunci la noi în limba rusă. Grație profesorului Nicolau m-am documentat în materie de calculatoare – care pe vremea aceea erau mai mult analogice decât digitale – și am încropit un manuscris la care a adăugat și dânsul numeroase pagini. După multiple ameliorări, dată fiind evoluția rapidă a tehnologiei calculatoarelor electronice, lucrarea aceasta a fost publicată la Editura Științifică abia în 1970 sub titlul "Algoritmi, Automate finite, Calculatoare Electronice".

După ce m-am angajat la Facultatea de Electronică, la catedra de Radiocomunicații, tot laboratorul de Măsurî în înaltă frecvență mă atrăgea în continuare și patronul lui, în persoana profesorului Edmond Nicolau. În vremea aceea profesorul Nicolau se lupta să facă acceptată Cibernetica în România. Îmi amintesc că pe atunci cibernetica era calificată drept "pseudo-știință burgheză destinată să permită exploatarea capitalistă a maselor". Și Edmond Nicolau se lupta din răspuțeri să șteargă aceasta imagine negativă – ceea ce din fericire a și reușit să facă, publicând în 1956 un articol amplu intitulat "Introducere elementară în cibernetică" (în revista Electrotehnica, 1956 nr.8, p. 361-370) în care preciza conținutul noțiunii de cibernetică, incluzând probleme ca teoria informației, teoria sistemelor automate și teoria mașinilor electronice de calcul.

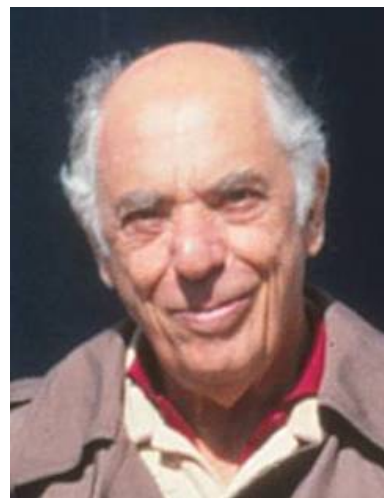
Pe vremea aceea, mi-a propus să facem o lucrare de simulare a experiențelor lui Pavlov asupra reflexelor condiționate. Voia să arate pe calea asta că elementele de bază ale ciberneticii sunt extrem de utile și cu caracter științific autentic. Am lucrat împreună la un sistem electronic care simula faimoasele experiențe cu privire la stabilirea reflexelor condiționate la câini. "Câinele" nostru era un montaj cu tuburi electronice, becuri de semnalizare și butoane. Dacă se apăseau repetat două butoane simultan se stabilea după un anumit timp o corelație a reacțiilor respective așa încât apăsarea ulterioară a unui singur buton conducea la aprinderea ambelor beculuțe. Succesul demonstrației machetei a fost neașteptat, așa încât televiziunea ne-a propus să facem o prezentare pe viu. Povestea cu butoane și beculuțe nu era însă prea evocatoare pentru telespectatorul de rând. Din fericire aveam o fostă colegă de facultate, Mariana Popescu Mălăești, care era o mare artistă. Ea ne-a fabricat o machetă splendidă de cățel și succesul prezentării cred că s-a datorat mai mult acestui cățel decât montajului electronic ! Mai târziu am continuat investigațiile pe calea aceasta, ocupându-ne de corelatoare automate. Am și publicat împreună pe această temă un articol în revista Automatică și Electronică, în 1957.

Între anii 1966 și 1975 am lucrat împreună deseori, dar de cele mai multe ori ne-am întâlnit pentru elaborarea a trei lucrări de introducere în Cibernetică, care au fost publicate, respectiv:

1966 - Introducere în Cibernetica Sistemelor Discrete

1972 - Introducere în Cibernetica Sistemelor Continue

1975 - Introducere în Cibernetica Sistemelor Hibride

Activitatea de pregătire și de elaborare a acestor lucrări a fost pentru mine ceva cu totul ieșit din comun. De regulă ne întâlneam duminică dimineața, la dânsul acasă, și luam împreună micul dejun, discutând în același timp despre structura sau detaliile de organizare ale cărților. După ce stabileam în mare structura lucrării, ne împărțeam capitolele pe care le vom trata fiecare din noi. Aceste discuții se prelungeau frecvent cu incursiuni în cele mai variate domenii, ocazie pentru mine să profit de imensa lui cultură generală și de ideile lui luminoase. Am constatat cu acest prilej valabilitatea unei definiții pragmatice a inteligenței care spune că: *"O persoană inteligentă este o persoană căreia atunci când i se dă o idee, ea întoarce altele două sau trei"*. Se produce un fel de reacție în lanț. La fiecare sugestie a mea dânsul știa să aducă multe alte idei și sugestii. Nici nu am realizat pe atunci că trăiam ceva extraordinar, ceea ce s-ar putea numi "creație în timp real". Tocmai de aceea, când am plecat din România în 1973, cel mai mult mi-a lipsit contactul cu Ed. Nicolau. Pe care l-am reluat abia în 1986 cu prilejul Congresului de Cibernetică dela Namur (Belgia).

În primul volum intitulat Cibernetica Sistemelor Discrete eu am redactat, printre altele, capitolul de Teoria Informației. Asta se potrivea foarte bine preocupărilor mele de moment, în perioada respectivă țineam în paralel cu profesorul Spătaru cursul de Teoria Informației studenților de la Facultatea de Electronică și Telecomunicații. Într-o bună zi mă întâlnesc întâmplător cu profesorul Nicolau care-mi confirmă că a avut ecouri favorabile cu privire la lucrare, și adaugă că a discutat cu un profesor de la Universitate. Acest profesor, un personaj ambiguu a cărui probitate științifică era departe de a fi confirmată, i-ar fi spus că a apreciat capitolul respectiv din cartea noastră, că s-a întâlnit cu mine și că eu i-aș fi declarat că de fapt eu am scris toată lucrarea, profesorul Nicolau fiind doar un co-semnatar. Ori eu știam de existența acestui profesor, fără să-l fi întâlnit niciodată. Extrem de surprins de această intervenție, i-am propus să mergem împreună să vorbim cu personajul respectiv. El a acceptat și a doua zi ne-am dus să asistăm împreună la cursul acestuia. După curs, ne-am apropiat de catedră, unde profesorul Nicolau m-a făcut să avansez, l-a salutat și l-a întrebat dacă mă cunoaște. Evident răspunsul a fost negativ. La care Edmond Nicolau a adăugat: este DI Popovici, despre care mi-ați povestit că ați avut o întrevedere și o discuție cu privire la cartea noastră. E ușor de înțeles jena personajului respectiv, care a declarat bâlbâindu-se că probabil altcineva se prezentase în numele meu și avusese discuția cu el. La care eu am încheiat: "deci toate cele spuse sunt nule și neavenite !" Nu am înțeles niciodată care a fost motivația exactă a acestei persoane, bănuiesc că era vorba pur și simplu de gelozie profesională. Această întâmplare a cimentat și mai mult prietenia noastră și mi-am spus ce noroc am avut că Edmond Nicolau a avut încredere în mine și că mi-a povestit întrevederea. Asta ne-a făcut să ne cunoaștem și mai bine și să ne apropiem și mai mult.

Volumul intitulat Cibernetica sistemelor continue era într-un anume fel o continuare a volumului Introducere în Cibernetica Sistemelor Discrete. De fiecare dată drepturile de autor erau stabilite riguros, evaluând numărul de pagini scrise de fiecare dintre noi. Ori, în acest volum, contribuția profesorului Edmond Nicolau era substanțial mai mare decât a subsemnatului. Spre marele nostru noroc, ne-am dus împreună să încasăm drepturile de autor. Și acolo surpriză, plicul profesorului Nicolau era mult mai subțire decât al meu. Cei de la Editură se înșelaseră și inversaseră proporțiile. Constatând eroarea, eu i-am propus și el a acceptat să schimbăm pur și simplu plicurile. Asta a evitat lungi procedee birocratice de restituire și reîncasare a drepturilor de autor. Iar între noi s-a stabilit o dată mai mult natura simplă și directă a relațiilor de prietenie.

Consecvenți metodologiei din cele două volume precedente, în al treilea am căutat să ilustrăm particularitățile sistemelor cu caracter hibrid – discrete și continue. Volumul a fost publicat în 1975 când eu eram plecat să țin cursuri la Institutul de Telecomunicații din Oran (Algeria). La depunerea manuscrisului la Editura Tehnică s-a constatat că în el figurează un capitol de Criptografie, considerată pe atunci de domeniul secret și prin urmare publicarea a fost refuzată. A trebuit așa dar restructurat manuscrisul suprimându-se capitolul respectiv și sarcina asta i-a revenit integral profesorului Nicolau. Am regretat mult că n-am putut să-i fiu de folos, dar cu amabilitate mi-a spus că i-a făcut chiar plăcere să se consacre acestei activități !

În 1978 m-am stabilit în Elveția și pentru o lungă perioadă n-am mai avut contact cu profesorul Edmond Nicolau. Cum plecarea mea nu fusese oficială n-am vrut să-i creez probleme. Această lipsă de contact a fost foarte dificil de suportat pentru mine. Mă obișnuisem să comunic cu el foarte des, chiar în perioada când eram plecat în Algeria, în care am avut un schimb de nenumărate scrisori. Și bineînțeles ne-am întâlnit de fiecare dată când am venit în vacanțe în România, adică în 1974 și 1976. După aceea însă s-a întrerupt orice contact între noi.

Aflând că în august 1986 va avea loc Congresul de Cibernetică de la Namur la care dânsul era organizator și președinte, m-am gândit că ne-am putea întâlni fără riscul de a-i crea probleme. Așa dar m-am înscris cu o lucrare la acest congres.

La Namur am avut enorma bucurie să mă întâlnesc după atâția ani cu Edmond Nicolau și plăcerea s-o revăd pe Mariana Beliş, fosta mea colegă de la facultatea de Electronică și fostă asistentă a lui Edmond Nicolau la cursul de Măsură în înaltă frecvență. Prezentarea lucrării mi-a adus o enormă satisfacție, se vedea bine că i-a plăcut și profesorului Nicolau ! Congresul de la Namur ne-a oferit prilejul să discutăm ca pe vremuri și așa am verificat o definiție pragmatică a prieteniei: *"doi buni prieteni, când se întâlnesc după o lungă perioadă de despărțire, reiau relațiile exact de acolo de unde le-au lăsat, ca și cum ele n-ar fi fost întrerupte niciodată"*.

Din păcate au trebuit să mai treacă iarăși un număr de ani până să ne regăsim. Dar de fiecare dată am luat-o dela capăt, ca și cum n-ar fi existat întreruperi. Eram buni prieteni !

După 1989 Edmond Nicolau a venit de mai multe ori în Elveția. În 1990 a fost invitat să țină conferințe la Ecole Polytechnique Fédérale Lausanne.

Cu acest prilej i-am arătat laboratorul de Telecomunicații care era foarte bine echipat în materie de aparatură de măsură și calculatoare. Eu mă ocupam pe atunci de măsuri de sisteme de fibre optice controlate pe calculator. Asta i-a trezit nostalgia primilor săi ani de activitate ca profesor de Măsură în înaltă frecvență. De data asta frecvența era cea a luminii.

Poate mai mult decât măsurile l-au interesat calculatoarele. Erau Workstation Hewlett Packard exploatate sub UNIX, extrem de performante pe vremea aceea. Acum puterea lor de calcul ar putea fi ușor comparată cu aceea a unui laptop ! Când i-am propus să facem un program turistic și să-i arăt frumusețile patriei mele adoptive, mi-a răspuns: n-am putea merge mai bine la laborator să ne jucăm cu calculatorul ? Și ne-am jucat de mai multe ori cu calculatoarele din laborator, dar am reușit să-i arăt și câteva frumuseți ale naturii din Elveția.

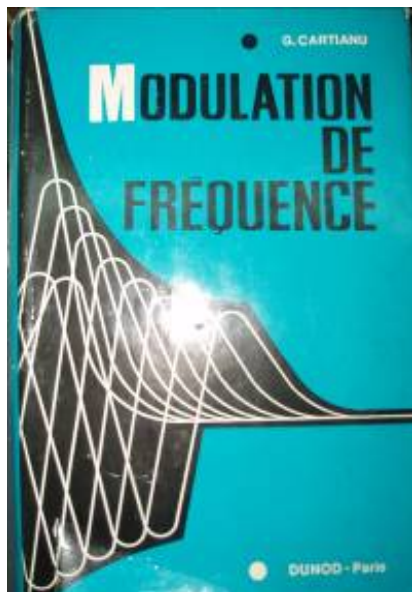
În anul următor l-am invitat să vină în Elveția împreună cu soția. Și cu acest prilej am profitat să le organizez un mic program turistic. După aceea ne-am revăzut de câteva ori în România iar în vara lui 1996, luând masa împreună, am făcut proiecte de vacanță pentru anul următor. Numai că soarta a decis altfel.

Îmi lipsește mult Edmond Nicolau, care a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, dar sunt sigur că atunci când ne vom reîntâlni vom relua discuțiile ca și cum ele nu s-ar fi întrerupt niciodată. Mi-aș dori să-i fi plăcut să citească ce am scris despre el.

Alexandru Popovici

Profesorul Gheorghe Cartianu (1907-1982)

S-au împlinit (2007) o sută de ani de la nașterea **profesorului Gheorghe Cartianu**, personalitate remarcabilă care și-a consacrat întreaga viață creării și consolidării școlii de electronică și radio din România. Am inserat două evocări, una semnată de prof. Ada Mateescu și una de prof. Edmond Nicolau.

A fost în același timp un **CERCETĂTOR** cu contribuții științifice de notorietate europeană în domeniul modulației de frecvență, investigând și stimulând permanent noi domenii de cercetare (sinteza circuitelor, transmiterea de date prin canale radio, procese bioinformaționale).

A fost un **INGINER** creator, autor a numeroase brevete de invenție pe baza cărora s-au realizat importante sisteme de radiocomunicații cu aplicare în practică.

A fost un **OM** care a marcat puternic prin personalitatea sa dezvoltarea electronicii și a telecomunicațiilor din România.

S-a născut la 8 august 1907 în comuna Borca din județul Neamț, unde și-a petrecut primii ani ai copilăriei. Și-a făcut studiile la mai multe școli și licee din țară, în localități în care tatăl său, inginerul silvic Ioan Cartianu, a activat. În 1926 devine prin concurs student al Facultății de Electromecanică la Școala Politehnică din București, urmând în paralel și cursuri ale Facultății de Matematică.

În 1932 este numit inginer la Societatea de Radiodifuziune, iar din 1933, la solicitarea profesorului Ernest Abason, ocupă și postul de asistent la Matematici speciale în Școala Politehnică. Profesorul Tudor Tănăsescu îl solicită apoi ca asistent la cursul nou-inființat de Radiocomunicații. Această combinație fericită între rigurozitatea cunoștințelor teoretice de matematici și aplicațiile din tehnica radiocomunicațiilor a marcat ulterior întreaga sa activitate.

În 1937 tânărul Gheorghe Cartianu renunță la alte activități, dedicându-se plener școlii de Radiocomunicații. În paralel cu activitatea didactică desfășoară și o intensă activitate de cercetare științifică sub îndrumarea profesorului Tudor Tănăsescu. Convins de importanța aplicării în practică a rezultatelor cercetării, își valorifică cercetările, proiectând și realizând multe aparate și instalații bazate pe tehnicile radio.

În 1948 devine conferențiar la cursul de Radiocomunicații, dar predă și alte cursuri din domeniu. În 1952 ocupă postul de profesor și este numit șef al Catedrei de Radiocomunicații, la Facultatea de Electronică și Telecomunicații nou-inființată. În acest loc și în acest cadru a activat până la sfârșitul vieții sale, întreruptă în 1982 în plină activitate creatoare.

Ca **PROFESOR** a fondat, a dezvoltat și a consolidat disciplinele fundamentale pentru învățământul de electronică și telecomunicații: Bazele radiotehnicii; Analiza și sinteza circuitelor electrice și electronice; Semnale, circuite și sisteme – pentru care a scris manuale și cursuri caracterizate prin claritate, probitate științifică și concizie, lucrări fundamentale actuale și astăzi. S-a ocupat personal de conținutul, dotarea și modernizarea continuă a laboratoarelor. Sub conducerea și cu încurajarea sa s-au format numeroși specialiști de înaltă ținută, astăzi profesori și cercetători recunoscuți în țară și străinătate. Sub îndrumarea sa au fost obținute 47 de titluri de doctor inginer, majoritatea cu rezultate recunoscute și publicate. Prin autoritatea sa științifică a contribuit esențial în consiliul profesoral, în senat și în comisiile de specialiști din învățământ și

industrie, la orientarea și dezvoltarea electronicii și telecomunicațiilor. Astăzi l-am numi un adevărat **PROFESOR-MANAGER**.

Ca **CERCETĂTOR** a abordat o tematică amplă de studiu și cercetare. Domeniile mai importante în care a obținut rezultate remarcabile au fost: stabilitatea sistemelor electrice, modulația de frecvență, sinteza circuitelor, transmisiuni de date, procese informaționale în organisme vii. A publicat numeroase articole în reviste prestigioase precum și 10 tratate de importanță majoră, printre care cel mai important, Modulația în frecvență, a fost tradus și publicat de edituri de prestigiu din Franța, Rusia și Ungaria. Tratatul reprezintă o lucrare fundamentală de referință studiată și astăzi.

Recunoașterea științifică de care s-a bucurat ca savant a fost atestată prin numeroase titluri academice și medalii, mai importante fiind: doctor inginer (1968); doctor docent (1970); membru corespondent al Academiei Române (1974); medalia de aur la Expoziția internațională de la Nürnberg (1969); Premiul Traian Vuia al Academiei Române (1981).

Ca **INGINER** a fost un realizator creativ și pasionat, valorificând până la capăt, împreună cu echipa de ingineri și cercetători, rezultatele cercetărilor științifice. Numeroase au fost instalațiile, sistemele, rețelele proiectate, realizate și aplicate sub conducerea sa. Cele mai multe lucrări au fost brevetate. Astfel, s-au realizat mai multe tipuri de stații de emisie cu modulație de frecvență pentru radiodifuziune, unele în premieră, instalate între anii 1949 – 1957. În perioada 1958-1970 a condus proiectarea și realizarea unor sisteme de radiocomunicații la mică distanță pentru mediul industrial, pentru transporturi miniere, pentru săli de cursuri și conferințe. Au urmat în 1972-1974 sistemele de transmitere digitală a orei exacte, iar între 1974-1980 s-a construit sub conducerea sa rețeaua de ceasificare pentru metroul din București. Toate acestea au constituit la vremea lor realizări de vârf, cu multe elemente de noutate și calități ingineresti indiscutabile.

Profesorul Gheorghe Cartianu – OMUL. Profesorul, savantul, inginerul Gheorghe Cartianu era un om deosebit. Deși cu o constituție fizică firavă, răspândea în jurul său o energie debordantă, molipsitoare, care făcea ca orice problemă dificilă să fie abordabilă și aproape totdeauna rezolvabilă. Era extrem de atașat de tinerii colaboratori, indiferent pe ce treaptă a vieții se aflau. Fie că erau tehnicieni, studenți, doctoranzi, asistenți sau oameni simpli cu care venea în contact pe teren, în timpul experimentărilor, toți erau considerați colaboratori și erau apreciați după aportul la activitatea comună. Cei care l-au cunoscut îi păstrează o vie amintire și o stimă inegalabilă.

Profesorul Gheorghe Cartianu a lăsat în urma sa o moștenire științifică și tehnică și un model de comportare inestimabile. Activitatea sa este continuată și promovată în stilul pe care l-a creat și cultivat, de către emulii săi care l-au cunoscut și care o vor transmite urmașilor specialiști în domeniu.

Profesorul Gheorghe Cartianu a lăsat ca moștenire și numele său, care a fost acordat premiului conferit de Academia Română pentru rezultate deosebite în domeniul științelor tehnice. Numele său îl poartă și concursul național studențesc din domeniul electronicii și telecomunicațiilor. De asemenea, tot în amintirea lui, un amfiteatru din localul Facultății de Electronică și Telecomunicații din București este numit Gheorghe Cartianu.

Un recent omagiu i-a fost adus și prin acordarea, în anul 2002, a numelui Gheorghe Cartianu unui important liceu industrial din Piatra Neamț. Astfel, acest fiu strălucit al meleagurilor nemțene este memorat și onorat și în ținuturile natale, nu numai în comunitatea celor care își exercită profesiunea în electronică și telecomunicații.

Adelaida Mateescu

x

DEZVOLTAREA învățământului de radiotehnică și radiocomunicații în țara noastră datorează mult profesorului Gh. Cartianu, savant și inventator, creator al unei școli tehnico-științifice, autor al numeroase invenții și al unei monografii științifice de referință, tradusă în numeroase limbi de circulație internațională.

Gheorghe Cartianu s-a născut la 8 august 1907 la Borca, județul Neamț, unde tatăl său funcționa ca inginer silvic. De mic copil a dat dovadă de ingeniozitate și spirit tehnic. Se juca adesea cu mici obiecte zburătoare pe care le construia singur și le trimitea apoi peste râul Bistrița. Odată a construit chiar un avion de lemn cu care a încercat să-și ia zborul de pe panta unui deal. Țara noastră se afla în plină epocă de pionierat a aviației când amintirea zborurilor lui Vuia și Vlaicu era încă foarte vie, când aviația se contura ca o nouă dimensiune dată omului.

După războiul de întregire a neamului, tânărul Gh. Cartianu a venit la București ca student al Politehnicii, interesându-se în același timp și de matematică. Curând însă organismul său slăbit de privațiunile din timpul războiului și de eforturile făcute pentru a învăța cât mai mult și mai temeinic cedează și tânărul Cartianu trebuie să-și întrerupă studiile. Le reia însă destul de repede, le termină cu succes și

începe apoi să se ocupe în paralel de activitatea tehnică și de învățământul superior, în cadrul Politehnicii din București, unde continuă să activeze fără întrerupere timp de peste 40 de ani.

Pasiunea sa a fost radioul. Mai vârstnicii ingineri de radio își amintesc cu plăcere de vremea când în laboratorul de radio din vechiul local al Politehnicii din str. Polizu, în corpul D, la etajul II, lucrau împreună conferențiarul Tudor Tănăsescu și asistentul Gh. Cartianu. Serii de studenți erau pe atunci foarte mici, dacă ne raportăm la dimensiunile actuale ale Facultății de Electronică. În anii '40 o serie număra de exemplu cam 10-14 studenți. Cursul de radiotehnică predat de conf. dr. ing. Tudor Tănăsescu era un curs complet și bine susținut de activitatea de laborator efectuată sub conducerea directă a asist. ing. Gh. Cartianu. Acesta citea cu multă atenție referatele studenților, le corecta personal, ajutându-i astfel temeinic la susținerea lor în cadrul fiecărei lucrări. Ideea că timpul acordat unei teme trebuie limitat nu exista pe atunci, astfel că nici un student nu părăsea laboratorul înainte de a fi efectuat complet toate punctele cerute de îndrumarul de laborator.

Anii au trecut și în 1948, o dată cu reforma învățământului, specialitatea de radio își capătă locul cuvenit în învățământul nostru. În 1948 Gh. Cartianu devine conferențiar iar în 1951 profesor, ceea ce încununează într-un mod binemeritat rezultatele unei lungi activități tehnice, didactice și științifice.

O dată cu crearea Facultății de Electronică, prof. Gh. Cartianu are posibilitatea unei afirmări plene. Întotdeauna atras de cele mai actuale și dificile probleme, el abordează un domeniu nou pe atunci, cel al modulației de frecvență.

Posibilitățile lui științifice erau bine cunoscute în rândurile specialiștilor. Încă din anii '40 Buletinul Politehnicii din București îi publicase un prim studiu referitor la echivalarea păturilor magnetice prin distribuții de curent, studiu teoretic de înalt nivel care marca în același timp și ridicarea pe noi trepte a nivelului cercetărilor teoretice în electricitate în țara noastră. Se știa, de asemenea, că prof. Cartianu se ocupase de studiul rezistențelor negative, de proprietățile tuburilor cu gaz, de stabilitatea circuitelor electrice liniare și neliniare, de probleme care încă de la începutul secolului frământau pe specialiști și în care el a adus noi puncte de vedere, a stabilit relații noi, și-a afirmat personalitatea. Și ceea ce este deosebit de important, el a asigurat o continuitate acestor preocupări. Dacă primul studiu privind stabilitatea sistemelor electrice este publicat în anii '40, ultimul, cel apărut postum, în 1982, se referă tot la aceeași problemă, ceea ce evidențiază că una din însușirile adevăratului cercetător este preocuparea permanentă, interesul viu și nestins pentru câteva probleme, urmărite de-a lungul întregii vieți. Ideea importantă pe care trebuie să o reținem este că plecând de la un fapt concret, caracteristica în curent continuu a unei diode cu gaz cu catod rece, așa numitul tub stabilovolt, prof. Cartianu a reușit să descopere o serie întreagă de proprietăți ale sistemelor liniare și neliniare în general, să pună în lumină criteriul de stabilitate care îi poartă numele.

Merită de subliniat și preocuparea permanentă a profesorului Cartianu de a face cercetări legate de practică, de nevoile țării noastre, pe această linie înscriindu-se o serie întreagă de realizări tehnice remarcabile. În mod firesc, asemenea realizări tehnice sunt diferitele instalații radiotehnice de cel mai înalt nivel științific. Ele dovedesc o înaltă competență profesională, spirit tehnic remarcabil și un dar anume de a mobiliza colective de specialiști care fără a fi numeroase au reușit să depășească multe dificultăți tehnice. Profesorul Cartianu a realizat primele instalații românești de emisie de radio cu modulație de frecvență, cu ajutorul lor efectuându-se cele dintâi emisiuni experimentale de radiodifuziune pe unde metrice la noi în țară (1947-1950). Tot el a înfăptuit și primele instalații de radiorelee cu modulație de frecvență (1952) pe unde metrice. La inițiativa sa a fost studiată, în cadrul catedrei de radio din Politehnica bucureșteană, o instalație de radiodispecer pentru galeriile de mină, pentru a servi la optimizarea transportului cărucioarelor cu cărbune în subteran. Instalația realizată s-a dovedit funcțională, lucrând bine în condițiile minelor noastre (1966).

Din aproape în aproape, prof. Cartianu a ajuns la ideea unui sistem care să transmită prin radio ora exactă. Sistemul realizat de el se află astăzi în funcțiune la metroul bucureștean. Radiodispecerul ce se realizează în catedra pe care el a creat-o și care slujește la optimizarea transportului public este tot rezultatul cercetărilor sale multilaterale. Numele lui Gh. Cartianu rămâne legat și de crearea unei importante școli de radiotehnică, precum și de monografia privind modulația de frecvență, lucrare ce a cunoscut un mare succes internațional, fiind tradusă în mai multe limbi de mare circulație. Ea este prima monografie românească de radiotehnică, ce afirmă pe plan mondial realizările importante ale școlii românești de radiotehnică.

În domeniul rețelelor electrice prof. Cartianu a publicat numeroase studii și monografii, a format discipoli care îi continuă activitatea, îi dezvoltă ideile. Și nu exagerăm când afirmăm că mulți savanți, care au ajuns la rezultate importante în domeniul stabilității, s-au format la școala sa, au plecat de la ideile sale.

Prof. Cartianu a obținut și multe brevete de inventator, unele dintre invențiile sale fiind premiate la expoziții internaționale.

Se cuvine însă să amintim și latura sa umană. Toți cei care s-au afirmat în radiotehnica noastră sunt foștii săi elevi. Toți acei care, după terminarea studiilor, au venit la el să-i ceară sfatul, au găsit întotdeauna o ușă deschisă, o minte bine pregătită, un om dispus să-i asculte cu atenție și să le îndrume primii pași. Iată de

ce profesorul Gh. Cartianu rămâne cel mai de seamă reprezentant al școlii românești de radiotehnică, al cărei creator este și pe care a condus-o cu competență timp de aproape patru decenii.

Menționăm că prof. Cartianu s-a bucurat de o largă apreciere internațională. În afara monografiei amintite, tradusă în limbile multor țări ale lumii, el a făcut parte din conducerea revistei internaționale *Electronics Letters*, din conducerea mai multor reviste de specialitate românești, a figurat în dicționare internaționale și naționale de prestigiu, a publicat în reviste de profil din străinătate. Dar, fără nici o îndoială, cea mai importantă operă a sa sunt sutele și sutele de ingineri de radio din țară și străinătate, pe care i-a format ca specialiști și oameni, pe parcursul întregii sale vieți, oameni care îi duc mai departe opera și îi cinstesc memoria.

Prof. dr. docent Edmond Nicolau

Addenda la biografia profesorului Remus Răduleț *(povestită de un martor, care a participat la evenimentul prezentat)*

Ne-am adus aminte de acest episod dramatic, tipic vremurilor pe care le-am trăit, și am considerat că merită să fie consemnat aici, ca un exemplu grăitor de atitudine demnă, principială – și în același timp o lecție usturătoare aplicată unor oameni de partid care se credeau omnipotenți și atotștiutori...

Deseori mă întrebam cum sunt în realitate profesorii noștri, cum se comportă în afara catedrei cei care la examene ne striveau sub autoritatea lor profesională și morală, cum reacționează ca oameni dați jos de pe podium. Răspunsul a venit în cel mai neașteptat și nedorit mod. Suntem anunțați la un moment dat că în amfiteatrul de fizică va avea loc o ședință de analiză a activității didactice a profesorilor Ciorănescu, Vencov și Răduleț. Cum primul și ultimul erau idolii mei m-am dus și eu, deși prezența nu era obligatorie fiindcă era o ședință de partid deschisă, cu studenții tuturor anilor de studii.

Amfiteatrul care de obicei era puternic luminat, acum era în penumbră, erau aprinse doar becurile de la tablă, ceva parcă prevestitor de rău. La catedra largă s-au așezat mai multe persoane dintre care cunoșteam doar pe Vlad Pauker. Cei trei profesori au luat loc în primul rând de bănci. Eu stăteam cam în al cincelea rând în partea dreaptă, așa fel încât să prind tot "spectacolul", atât prezidiul cât și sala. Și într-adevăr așa ceva a fost, dar unul oribil. La început au vorbit tovarășii de la prezidiu acuzând pe cei trei de lipsă de mijloace pedagogice. De exemplu, pe prof. Ciorănescu l-au acuzat că-și bate joc de studenți, în special de cei de la grupa numită de noi "paralel", adică cei veniți din producție, unii dintre ei admiși fără bacalaureat. Spunea acuzatorul, că deși aparent e alături de studenți, "deconspira subiectele fiindcă ne da trei sute de probleme de rezolvat și din acelea se extrăgeau subiectele de examen, că acele probleme sunt atât de grele că și cei buni abia le pot răzbi și că de fapt profesorul ar trebui să le și rezolve, dacă nu la

curs cel puțin la seminar". "Asta înseamnă să-ți bați joc în mod parșiv de studenți, să nu te alături clasei muncitoare în efortul ei de a-și crea o intelectualitate proprie. Astfel de oameni n-au ce căuta printre noi", a tunat în final vorbitorul. Lui Vencov, șeful catedrei de fizică, i s-au adus mai puține acuze, totuși s-a remarcat faptul că folosește fișici, ca suport de curs.

Cel mai tare a fost acuzat profesorul Răduleț, venit de la Politehnica din Timișoara la cea din București doar din anul 1952, deci noi eram prima sau cel mult a doua lui serie de studenți. I s-a spus clar că ține un curs neinteligibil, parcă vorbit într-o limbă străină, că nu are metodica predării și a ținerii examenelor, că trăneste pe capete la examene, că de exemplu la o grupă a terminat de ascultat fetele după miezul nopții și le-a ținut apoi până la ziuă povestindu-le bazaconii reacționare, că nici el nu ține cu clasa muncitoare și așa mai departe. Au vorbit și câțiva studenți, care s-au plâns de faptul că în starea de sărăcie și lipsă de alimente generate de "Festivalul internațional al tineretului" este o crimă să obligi tinerii la un efort atât de mare, că a crescut gradul de îmbolnăviri de TBC din cauza asta și că este imperios necesar să fie schimbați fie profesorii, fie metodele de predare dar mai ales cele de evaluare. "La liceu s-a impus ideea promovabilității totale. Dece nu se extinde și la învățământul superior ? Un profesor care are corigenți este ca un muncitor care lucrează piese necorespunzătoare ce trebuie rebutate. Țuia nu i se plătesc piesele, ba mai mult uneori plătește și daune pentru materialele consumate aiurea. Așa ne învață morala comunistă".

Ascultam îngrozită și nu-mi imaginam ce se va întâmpla cu profesorul. Stăteam lângă Dulcea și la un moment dat ne țineam de mână de emoție și ne ștergeam lacrimile pe furiș. Când s-au terminat discursurile, din care nici unul n-a relevat vreun fapt pozitiv al activității celor trei profesori, a fost rândul lor să ia cuvântul pentru explicații. Așteptam să le văd reacțiile, să-i văd cum se comportă atunci când ei sunt supuși judecății altora. Și orele care au urmat m-au marcat pe viață și mi-au întărit convingerea că valoarea statuară a unui om este dată atât de profesionalismul lui, în cazul nostru de știința lui cât, dar mai ales, de conștiința lui. Am avut în față trei tipuri diferite de oameni, trei modele, la care m-am gândit deseori și din fericire pentru mine unul singur a rămas în picioare în orice situație l-aș fi plasat și anume Remus Răduleț, un profesionist desăvârșit dar și un om perfect vertical, la care moralitatea și patriotismul erau de neclintit.

Cuvântul profesorilor a început cu Ștefan Vencov, care la acea data era și rectorul Politehnicii. El a tratat criticile în modul cel mai partinic posibil. "Îmi fac autocritica, a spus el, nu mi-am dat seama că studenții nu mă pot urmări, din cauza fițuicilor. Le port cu mine ca să reduc din timpul alocat predării, pentru a putea răspunde la întrebări". Nu-mi aduceam aminte să se fi întâmplat vreodată să accepte să se pună întrebări la finele orelor.

Deci răspunsul lui se baza din start pe o minciună, în cel mai pur stil comunist, cum minciuni au fost și promisiunile lui că va renunța la fițuici și va face demonstrațiile integral la orele de curs. "Îmi iau angajamentul să fac așa fel ca studenții să fie mai mulțumiți de modul meu de predare, în special tovarășii de la paralel". Cum putea un rector să vorbească așa bolovănos, așa fără conținut, așa plin de minciuni? Acel discurs mi l-a scăzut în ochi pe Vencov, mai mult decât o ora de curs prost ținută. După alte câteva fraze stereotipe și goale rectorul a declarat că e așteptat la minister la o ședință și a plecat.

I s-a dat cuvântul profesorului Ciorănescu. Am avut în față un om timorat, speriat de-a binelea și al cărui glas a fost la un moment dat amenințat să fie înecat de plâns.

El nu excela printr-o ținută prea îngrijită, de statură medie, nici slab – nici gras, și cu o figură în care doar ochii îi atrăgeau privirea. Profesorul și-a început discursul.

- "Predau după metoda cu biletele anunțate în prealabil de mulți ani și până la seriile astea noi, de după Reforma învățământului, cei cu zece clase și poate nici atât, nu mi s-a plâns nimeni că nu poate rezolva biletele și nici nu s-a plâns nimeni că aș deconspira subiectele de examen. Aceste două afirmații sunt antagonice, deci trebuie să vă hotărâți, sau sunt prea grele sau se pot învăța pe de rost... De aspectele didactice ale predării și examinării mă ocup eu și răspund doar în fața corpului de control al profesorilor. Ce vă rog să înțelegeți dumneavoastră studenții este că cine rezolvă singur toate biletele date de mine înseamnă că a parcurs toată materia și în nici un caz nu poate fi vorba de a le învăța pe dinafară. Și chiar dacă le-ar învăța ca pe niște poezii și tot ar fi un folos. Cine a uitat versurile lui Eminescu?... Dar am impresia că problema dumneavoastră este alta, vi se pare prea abstract ce învățați la matematici, vi se pare că nu se potrivește cu ce face un inginer în producție, știu că în special maiștrii consideră că între ei și un inginer nu e nici o diferență, pe asta se bazau cei ce au acceptat sau au cerut să fie scoși din producție și trimiși la Politehnică...."

A făcut o pauză și a schimbat tonul, probabil i s-a părut că e prea intransigent.

- "Nu judecați superficial, fiecare măsură pe care o ia un inginer are la baza o analiză tehnică, care în subsidiar se bazează pe matematică.... Asta e programa analitică, eu nu vă pot scuti de nici un subiect cuprins în ea.... fiindcă toate cursurile de inginerie din anii superiori se bazează pe ce învățați în anul întâi la matematici... Ca să vă fiu mai de folos, în special celor de la paralel, voi încerca să fac ore suplimentare pentru dumneavoastră, să rezolvăm împreună câteva tipuri de probleme.... vă promit... Dar matematica nu

se învață cu mintea și cu creionul altcuiva, trebuie fiecare să pună osul, dar mai ales mintea, la treabă... Știu că nu vă este ușor, dar nu eu v-am pus în situația aceasta.... cereți partidului să vă scutească de cursurile teoretice, sau să facă facultăți speciale pentru acei dintre dumneavoastră pe care vă pregătesc pentru a fi directori.... dar și în acest caz trebuie să știți ce să cereți celor din subordine și să înțelegeți... măcar în linii generale, ce vi se prezintă la aprobare.... altfel veți fi doar niște curele de transmisie ale sarcinilor de partid, fără să puteți participa cu idei la înfăptuirea lor. Or.... ce înseamnă să fii director când ești pus de partid într-un loc anume ? Cred că înseamnă să faci produse de cea mai bună calitate și în acord cu necesitățile economiei... cred că partidul conține în indicațiile lui și elemente de patriotism, pentru asta repet.... trebuie să știi ce să ceri și ce să aprobi, pentru asta trebuie să înveți matematica... Da... vă promit să fac câte ore suplimentare doriți dumneavoastră.... să vă explic tot ce nu înțelegeți... dar materia din programa școlară trebuie să v-o însușiți."

Profesorul a vorbit rar, cu pauze lungi, privind în pământ, neîntorcându-se să vadă reacția sălii, căutându-și cuvintele cu mult mai mult decât formulele pe care le scria pe tablă în timpul orelor de curs. Se vedea clar că este marcat de eveniment și deși tot ce a spus a fost absolut corect și de necontestat, modul umil în care s-a prezentat mi s-a părut inacceptabil. Oare îl aveau cu ceva la mână și asta era doar un avertisment că dacă nu e alături de ideile partidului și de studenții de la paralel oricând îl puteau înlătura ? N-aveam elementele necesare unei asemenea aprecieri, dar ceea ce s-a petrecut în acea seară, acuzațiile ce i s-au adus, păreau preludiul unor măsuri mai drastice. În orice caz, ca om marele profesor Ciorănescu, cel pentru care alesesem eu această facultate, mi s-a părut fragil, chiar fricos, deci ușor de stăpânit de partid și asta mă întrista. Unuia dintre idoli mei îi mai retezasem din pedestal. Oare de ce între statura profesională și comportamentul în societate e o condiționare atât de puternică ? Oare de ce un profesionist pe care-l admiri și îl califici la superlativ îți creează o deziluzie atât de mare când constăți că omul din el e slab ?

Așteptam, cu reală emoție, să-l aud vorbind pe Răduleț. Când i s-a dat cuvântul, după încă un comentariu critic la adresa antevorbitorilor, "n-am auzit decât vorbe, vorbe, clasa muncitoare așteaptă fapte, fapte tovarăși, doar cu ele construim comunismul", profesorul s-a ridicat, și-a aranjat ținuta impecabilă, cu gesturile lui obișnuite și-a mai potrivit pe nas ochelarii cu rame aurite, s-a urcat pe podiumul unde la catedră trona prezidiul, a pus mâinile pe capătul mesei și cu fața mai mult spre sală decât spre prezidiu și-a început discursul cu vocea lui sigură și inconfundabilă.

- "Tovarăși, ca să mă fac înțeles bine, vă propun să facem o paralelă între școală și sport, la asta vă pricepeți toți. În sport există două categorii distincte de manifestări, sportul de masă și sportul de performanță. La prima categorie ștacheta se coboară până la nivelul ultimului participant, că de aceea se numește "de masă", participă toți, trec toți ! În școală asta ar corespunde celor 8 sau 10 clase obligatorii, toți trebuie să le promoveze indiferent cât de multă știință de carte au. Ar fi de dorit să știe măcar cât scrie în noile manuale, cele comuniste și care sunt departe de cele după care a învățat generația mea și care erau, ziceți voi, capitaliste. Să știți însă că eu cu știința după acele manuale am ajuns la Zürich. Cu știința din manualele actuale și cu un liceu cu numai zece clase sigur n-aș fi reușit, liceul românesc nu mai e compatibil cu cel din restul Europei, cred că nici cu cel din URSS. Mă rog, asta e învățământul "de masă". Pe timpul meu un tânăr care era bacalaureat știa că respectiva diplomă era cheia succesului lui viață, indiferent dacă absolvă un liceu teoretic care presupunea urmarea unei facultăți, sau un liceu de arte și meserii care-i conferea dreptul de a profesa imediat o meserie. Astăzi diploma de zece clase nu-ți conferă absolut nimic, nici vreo pregătire practică – dacă vrei să devii matriș de exemplu trebuie să faci o școală suplimentară – cu atât mai puțin o pregătire teoretică. Nu-ți dă dreptul decât la pretenții! Și acum să revin la cealaltă categorie din sport. În sportul de performanță ștacheta se ridică mereu, mereu. Întâi se face o primă selecție pentru a stabili cine e capabil "ab initio" să facă parte dintr-un lot de performeri, apoi prin antrenamente și concursuri se stabilește ordinea participanților la concurs și în final câștigătorii. Cine nu îndeplinește niște baremuri, mai multe etape succesive, pierde dreptul de a mai face parte din lot... Buun, e clar cum e cu sportul de masă și cel de performanță? Sper ca da".

"Să revin acum la școală. Despre învățământul obligatoriu similar sportului de masă v-am vorbit deja. Să vorbim acum despre învățământul care nu mai este obligatoriu, este vorba de învățământul superior. Aici, ca și în sport, vine cine vrea, rămâne cine poate. Este chiar destul de rău că ați intrat în Politehnică cu handicapul lipsei a doi ani de studii la matematică și fizică, acum veniți și pretindeți să scădem noi nivelul lecțiilor predate, așa fel ca voi să le înțelegeți ?... Asta nu se poate, un inginer trebuie să aibă o anumită formație științifică și tehnică-tehnologică indiferent de regimul politic. Un bloc de locuințe are nevoie de o structură de rezistență indiferent dacă în el locuiesc capitaliști sau comuniști. Dacă inginerul care l-a proiectat a făcut cursurile la "fără știință", blocul se dărâmă și omoară oameni și atunci la ce bun indicațiile de partid ? În electroenergetică situația e și mai dramatică. O să mergeți la Bolboci să vedeți centrala de acolo, dacă n-ar fi fost bine proiectată, la intemperii limită ale naturii fie s-ar fi rupt barajul și ar fi distrus

totul în cale, oameni și bunuri materiale, fie ar fi rămas fără apă și ar fi periclitat consumatorii, în principal industria din zonă. Să vă fie clar, cine și-a manifestat opțiunea pentru inginerie s-a prezentat de bună voie la un examen de admitere. Aici a fost prima triere, ca și în cazul loturilor de sportivi. Urmează apoi pregătirea și testarea pe parcurs. Cine-i poate face față merge mai departe, cine nu trebuie să priceapă că aceea e limita lui – fie ea fizică în cazul sportului, fie capacitatea lui de înțelegere în cazul Politehnicii – și să se dedice altei meserii mai potrivite posibilităților sale. Am auzit aici că partidul a trimis la Politehnică niște oameni de încredere cărora urmează să le dea funcția de directori și că trebuie susținuți. De ce acești directori trebuie să fie ingineri, pot fi niște activiști școliți, care se preocupă de transmiterea și îndeplinirea sarcinilor de partid, niște administratori cu studii în domeniul conducerii. Directorii tehnici, inginerii șefi și proiectanții, cei care răspund de concepția și realizarea parametrilor de calitate ai produselor indiferent de natura lor, trebuie să fie ingineri pregătiți după toate regulile meseriei. Veți fi cei ce pun în aplicare planul de electrificare. Partidul spune că trebuie făcut, dar cum trebuie făcut spuneți voi inginerii și dacă nu sunteți ași în meserie cine suferă cel mai rău va fi poporul, de fapt și voi, vedeți ce s-a întâmplat cu inginerii care au dat-o în bară cu Canalul. Conștiința mea mă obligă să vă spun toate acestea! Nu spun că nu voi încerca să mai îmbunătățesc metoda de predare, nu spun că nu voi mări numărul de ore de consultație pentru a lămuri ce n-ați inteles ! Dar să fie clar pentru toți, nu-mi voi scădea cu nici un milimetru nivelul cursului, predau la Politehnica din București, nu la școala medie din Ciorogârla și am pretenția să afirm că acel student care va primi o notă de trecere de la mine chiar știe materie. Nu dau economia acestei țări pe mâna unor nepricepuți... Acesta este modul meu de a înțelege să îndeplinesc indicațiile de partid, modul meu de a-mi arăta patriotismul față de acest popor atât de vitregit de istorie..."

"Vă rog să pricepeți că mi-ar fi mult mai simplu să promovez la examene pe toți, nu m-ar mai acuza nimeni, dar n-aș mai putea pune capul liniștit pe pernă, conștiința mea nu m-ar lăsa s-o fac. Țara are nevoie și de ingineri dar și de maiștri și muncitori pentru a fi reconstruită bine. E preferabil să fii muncitor fruntaș, decât inginer codaș, asta e concepția mea de viață și aș fi procedat așa chiar cu propriii mei copii."

Profesorul a făcut o pauză, credeam că a terminat, dar a privit pe o fițuică și a adăugat.

"Vorbeați de plata daunelor de către un muncitor care a stricat niște materiale, ei bine eu vă spun că un muncitor bun n-ar accepta să lucreze cu materiale necorespunzătoare, n-ar putea face un șurub M3 dintr-o bară de doar doi milimetri, le-ar returna el înainte ca fiind necorespunzătoare. Eu asta încerc să atrag atenția celor în drept, noi profesorii suntem puși să învățăm carte niște oameni care din start nu corespund la nivelul inițial de cunoștințe. Cineva din ministerul învățământului nu pricepe că efectiv lipsesc doi ani de studiu și nu se leagă materiile de bază din Politehnică, matematica și fizica, cu cele din liceu, iar pe astea se clădește tot restul ingineriei. Le-am atras atenția că așa nu se poate, scoatem ingineri proști, ne lăudăm că-i avem, dar nu vor da randamentul necesar nici cantitativ și cu atât mai mult calitativ, asta ar fi adevăratul rebut al muncii mele ca profesor! Aș mai avea multe de spus, dar pe moment vă las să judecați poziția mea: fără o pregătire corespunzătoare să nu vă așteptați să trec pe cineva indiferent de câte presiuni s-ar face asupra mea, repet ce v-am mai spus, învățământul superior este opțional, intră cine vrea, rămâne cine poate, ca și la sportul de performanță."

S-a oprit, s-a mai uitat o dată peste sală pe care parcă o hipnotizase cu privirea și cu cuvintele lui și s-a îndreptat spre locul său. Eram sub magia cuvintelor, păcat că nu pot așterne pe hârtie și dicția lui inconfundabilă și intonația cu care rostea frazele. N-am întâlnit până la dânsul, și nici ulterior, un om la care discursul nu rezultă doar din logica și forța cuvintelor ci și din sonoritatea frazei, plasarea și lungimea pauzelor și astea făcute fără urmă de teatralitate. Asta era comportamentul lui natural.

Tot timpul discursului a fost o liniște mormântală, apăsătoare, mă așteptam să izbucnească iarăși invective din gura vreunui politruc. Dar nimic. După câteva secunde grele, președintele prezidiului s-a ridicat și a spus scurt "ordinea de zi fiind epuizată, încheiem ședința. Bună seara tovarăși". Eram fericită, cineva le ținuse o lecție celor ce aveau impresia că totul poate fi impus. Profesorul Răduț devenise din acea clipă pentru mine ceea ce literatura numește un monstru sacru.

Nona Millea

Ce-am mai făcut în acești cinci ani...

Întâlniri ale bucureștenilor

Între anii 2007 și 2010 s-au ținut în total nouă întâlniri, care au fost numite "întâlniri intermediare" – în medie câte două pe an. Iată lista lor:

Data	Locul	Observații
5 mai 2007	Restaurantul "Intermacedonia"	
5 octombrie 2007	Muzeul tehnic UPB	Comemorarea profesorului Gheorghe Cartianu
16 mai 2008	Muzeul tehnic UPB	
17 octombrie 2008	Muzeul tehnic UPB	
15 mai 2009	Muzeul tehnic UPB	
16 octombrie 2009	Muzeul tehnic UPB	
14 mai 2010	Muzeul tehnic UPB	Sărbătorirea profesorului Alexandru Spătaru
20 mai 2010	Muzeul tehnic UPB	Comemorarea a 1 an de la dispariția Adei Mateescu
8 octombrie 2010	Muzeul tehnic UPB	

În afară de prima întâlnire, care s-a ținut la un restaurant ("Intermacedonia", șos. Mihai Bravu), Muzeul tehnic UPB din localul "Polizu" a fost de fiecare dată gazda primitoare ideală pentru aceste întâlniri. Directorul muzeului, DI Vasile Diaconescu, și cele două "muzeografe", Dnele Liliana Bîrsan și Mariana Țică, s-au bucurat să ne aibă în mijlocul lor. Am fost serviți cu cafele, s-au făcut fotografii, am semnat în cartea "de onoare" a muzeului, am purtat discuții interesante și am făcut diverse donații pentru muzeu.

Prezența la aceste întâlniri a fost în medie în jurul a 20...25 participanți. În afară de bucureșteni, la multe din ele au venit și "stranierii" Puiu Popovici (din Elveția), Andrei Mircea (Franța), Iolanda Juhasz (Budapesta) și Valerică Grabari (care stă 50% din timp în Canada, 50% la București), dar și câțiva "provinciali" (Costin Miron din Cluj, Gheorghe Iordache din Buzău, Tibi Salanțiu din Cluj).

Trei din cele nouă întâlniri "intermediare" au fost în același timp și întâlniri "tematice".

Cea din 5 oct. 2007 a fost consacrată comemorării a 100 de ani de la nașterea profesorului Gheorghe Cartianu. Cu această ocazie, a fost prezentată cartea apărută în seria "Savanți români" intitulată "*Gheorghe Cartianu*", Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988, ediție coordonată de prof.dr.doc. Ana Cartianu (printre coautorii lucrării figurează și colegii noștri Adelaida Mateescu, Mircea Ivanciovici, Costin Miron). Au fost citite fragmente din lucrare.

Întâlnirea din 14 mai 2010 a fost marcată de participarea profesorului Alexandru Spătaru, cu prilejul sărbătorii a 90 de ani de viață. În deplină sănătate fizică și psihică, activ și cu o prezență participativă în tot timpul celor aproape patru ore ale întâlnirii, profesorul a avut o singură rugămintă: să nu-l obligăm să rostească un "speech" – căci nu se pricepe la așa ceva ! În schimb, a cântat împreună cu noi melodiile unui tur de "karaoke" organizat de Puiu Popovici, pe teme "La mulți ani!" și "Happy birthday to you!", în timpul derulării unei prezentări POWERPOINT alcătuită cu deosebită pricepere și talent de Puiu (poate fi vizionată și descărcată de pe site-ul *Electronica.1956*, la care avem acces cu toții). Tot cu această ocazie, prof. Nicolae Țepuș, prorector al UPB (care a participat de asemenea la întâlnire), i-a înmănat profesorului Alexandru Spătaru din partea rectoratului UPB o diplomă de excelență "în semn de recunoaștere a meritelor profesional-științifice, pentru o viață dedicată școlii și dăruită semenilor".

La întâlnirea din 20 mai 2010 s-a comemorat un an de la decesul colegei noastre, profesoara Ada Mateescu. La întâlnire au participat și patru cadre didactice de la catedra de Telecomunicații, facultatea ETTI a UPB, printre care și prof. dr. ing. Graziela Niculescu, care a făcut o prezentare a Adei (redată în cuprinsul acestui volum).

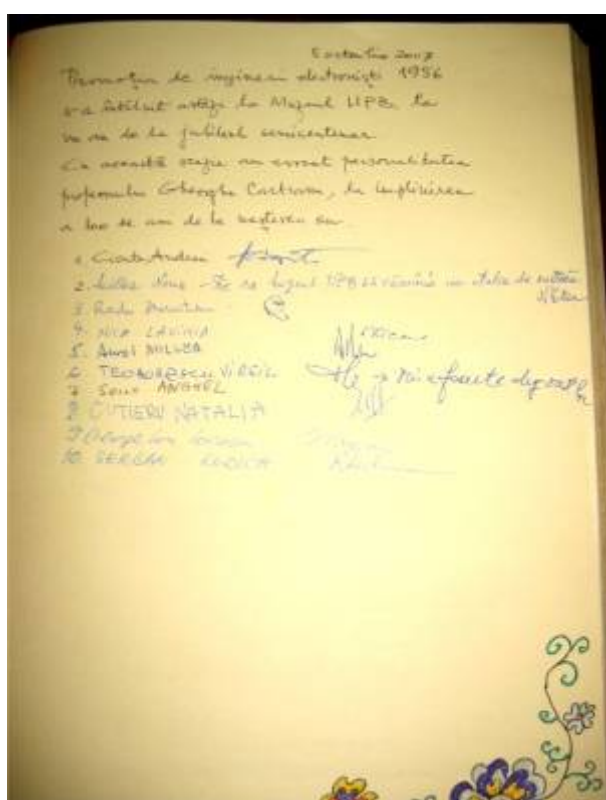

Întâlnirea de la restaurantul INTERMACEDONIA, 5 mai 2007

Afișul care anunța comemorarea profesorului Gheorghe Cartianu

Foia cu semnături din registrul de onoare al muzeului

Fotografii de la întâlnirile din 2008, 2009 și 2010

Dare de seamă (15 mai 2009)

Dintre cei care-au venit
N-a fost nici-un ramolit,
Nici măcar vreun decrepit,
Fiecare-ncrezător,
Unii chiar cu mult umor.
Ne-au mai făcut să zâmbim
Și să mai uităm puțin
Ce nu vrem să ne-amintim.
S-a bârfit. S-a clevetit.
Unii cu rost au vorbit,
Poezie s-a citit !
Câțiva chiar au ascultat.
Dulciuri cu toți am mâncat.
Am băut cafea și vin
Și șampanie - puțin.
Cu gândul la Liliana
Care ne-a făcut pomana.
Absentă, mai toți motivați,
Unii plecați, alții... luați.
Și câțiva mai răsfațați
Sau poate chiar ocupați.
Am fost fotografiați,
Cei mai importanți, filmați
Și chiar intervievați.
În fine-ntr-un ceaslov mare
A mângălit fiecare
O gravă banalitate
Pentru o posteritate
Total dezinteresată
De cine am fost noi...
vreodată !

Cronica evenimentului (14 mai 2010):

Precum ne-am obișnuit,
Vineri iar ne-am întâlnit
Ca să ne mai tot uimim
Că mai suntem! Și sperăm
Că o sa mai rezistăm
Și-n toamnă să ne-adunăm,
Iar să ne felicităm
Că încă mai respirăm
Și autonom umblăm,
Înțelegem ce vorbim
Atunci când ne auzim.
Ba mai scriem și memorii,
Cugetări și mici istorii,
Încercând a ne-amăgi
Că cineva le-o citi.
Pentru o posteritate,
Care le uită pe toate,
Nu fiindcă e ingrată
Ci deadreptul excedată
De atâția scriitori
Și chiar poeți amatori.
Dar iată că de-astă dată
Un mare eveniment
Ne-a adunat în prezent.
Am serbat cu încântare
Intrarea în centenaru'
Profesorului Spătaru!

Vioi, svelt și plin de har,
Doar respectul ce-l primea
Îl deosebea cumva
De cei ce i-au fost cândva
Studenti. Că'n fapt e chiar așa,
Nu un simplu compliment,
Ci un lucru evident,
Pozele stau document.
Împreună ne-am trudit
Și sper c-am și izbutit,
(Unii e adevărat
Mai ca musca la arat),
Să îl amuzăm puțin,
Să-i arătăm că-l iubim
Și că mult îl prețuim.
Nona-a făcut un festin,
Puiu-o carte omagială
Și un film de mare gală,
Și tot el a oferit
Șampania ce-a stropit
Tot ce sincer i-am dorit
Marelui sărbătorit.
Apoi ne-am urat și nouă
Să-l serbăm la nouă'nouă
De ani!
Stați, nu vă speriați,
Că nu sunteți obligați !

Mia (8 octombrie 2010):

Chiar de nimeni nu mi-o cere
Și tot nimeni nu mă-ndeamnă,
Eu în fiecare toamnă
Vă-mpărtaşesc o părere
Despre cum ne-am adunat,
La muzeu ca și-altă dată'.
Deși Ciontu m-a plasat
Într-un colț îndepărtat,
Ochiul meu de soacră rea
Tot a prins câte ceva.
Nona, Ciontu, căpitanii
Șubredelei noastre nave,
Ca să nu zic chiar epave,
Cum s-ar exprima golani.
Pe covertă, echipajul,
Ce-i drept cam descompletat,
Câțiva ce-au avut curajul,
La apel s-au prezentat:
Georgică, tot supărat
Pe același ingrat sat,
Ce nu l-a recunoscut,
Ca poet necunoscut.
Lui Petrache "Fericirea"
'I va aduce nemurirea,
Partea a doua, completare,
Nu vă induc în eroare.
Ion Popescu, aferat,
Râde tot mai apăsător,
La glume proprii, vezi bine,
Fiindcă le pricepe-n fine !
Si mulți alți ce nu-i citez,
Nu fiindcă-i ignorez,
Sau că-i minimalizez,
Doar că fiind mai discreți
Sunt mai puțin evidenți.
Dar senzația ce dete
Peste cap toat-adunarea,
A fost prezența de fete
Care ne-au făcut onoarea
Și au mai inviorat
Atmosfera de muzeu,
Care ne-a cam integrat
Și ne-apasă tot mai greu.
Rhoda, Mimi, Natalița
Au deschis astfel porțița
Celor ce ne-au ignorat
Un timp cam îndelungat.
Cum la anul împlinim,
Ani șazeci de când ne știm,
Bunul Dumnezeu de-o vrea,
Mai mulți, sper, ne vom vedea.
Chiar de versul mi-e stângaci,
Batrânețea, ce să-i faci,
(Zic eu să nu zică alții, c-ar fi
nepoliticos,
Și-astfel din încurcătură-mpreună
toți ne-am scos)
Vă fac această urare,
Cu mult drag la fiecare.
Mia

Cenaclul lui Petrică

Noi, cei din București, nu ne-am mulțumit cu întâlnirile bianuale descrise mai sus și am hotărât să ne vedem mai des. Este adevărat că unii l-au bănuț pe Georgică (unul din cei care susțineau mai fervent ideea) de dorința de a fi ascultat recitându-și ultimele poezii – dar în cele din urmă s-a detașat un grup de amatori avându-l ca lider pe Petrică Varlam, care a făcut invitația la el acasă. Nu se știe cum s-a întâmplat că la primele două asemenea întâlniri au fost numai băieți, drept care la următoarele fetele nu au mai fost invitate deloc. Ca urmare, Mia a fabricat pe loc o poezioară, pe care o vedeți mai jos:

Între 2007 și 2011 s-au ținut peste zece întâlniri la "Cenaclul lui Petrică". Puteți vedea în continuare câteva poze, dar mai întâi priviți o scurtă "dare de seamă" de la una din ele (cele mai multe s-au derulat cam după același tipic):

Locul întâlnirii: acasă la Petrică (o gazdă ideală!). **Data:** 9 decembrie 2010. **Participanți:** Petrică Varlam, George Ionescu, Radu Dumitrescu, Andrei Ciontu, Puiu Zaharescu, Solly Anghel, Emil Toma, Relu Millea. **Durata:** aprox. 17:00 - 21:30. **Subiecte predilecte:** scăderea pensiilor, ultimele peripecii ale lui Georgică în calitate de administrator al blocului "Eva", următoarea carte pe care o scrie Petrică (cu titlul provizoriu "*Profitul investiției în spiritualitate*"), câteva probleme colaterale (mai ales de sănătate...) și... bancuri (citite de Andrei, de pe o listă extrasă din e-mailuri recente - spre deliciul celor care nu au internet, dar spre plictiseala celor care au...). **Următoarea întâlnire:** cândva prin februarie sau martie 2011...

La a doua întâlnire din anul 2009, Petrică ne-a anunțat apariția unei cărți scrise de el: "Gânduri alese despre fericire", tipărită la București, în 2009 (ISBN 978-973-0-06696-8), prefăcută de Acad. Răzvan Theodorescu. Pe prima pagină, figurează câteva rânduri, în chip de motto.

"Alegeți întotdeauna fericirea. Ea poate deveni o obișnuieță dacă o întrețineți cu perseverență.

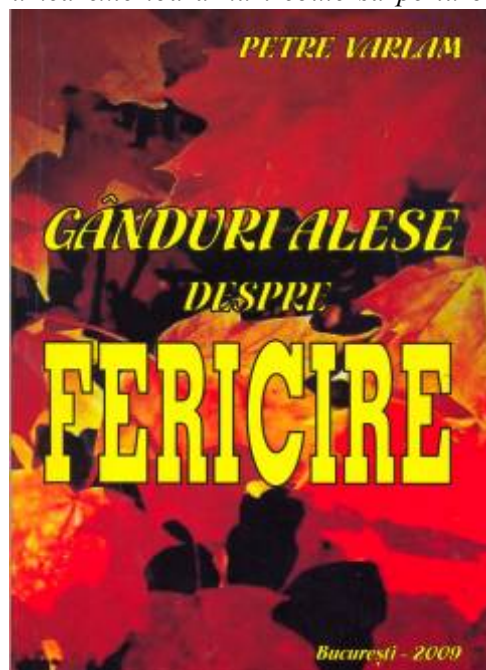
Nici cu toate bogățiile lumii nu se poate cumpăra fericirea. Fericirea nu depinde de situația socială sau materială, ci de atitudinea interioară, de starea lăuntrică. Lumea exterioară nu trebuie să perturbe fericirea. Omul cel mai fericit este cel care dăruiește mereu tot ce are mai bun în el însuși.

Secretul fericirii este de a fi împăcat cu tine însuși, de a fi mereu îndrăgostit de cineva sau de ceva și să învățăm să ne bucurăm de lucrurile mărunte."

Spicuim din prefața semnată de R. Theodorescu: "Pe domnul Petre Varlam l-am cunoscut cu aproape douăzeci de ani în urmă, atunci când deveneam, după Revoluție, președintele Radioteleviziunii Române. Era conducătorul unui departament esențial al instituției, aflat mereu în focul evenimentelor, nu puține în acea vreme, cel al carelor de reportaj. Excelent specialist, inginerul Varlam a slujit Televiziunea Română ani îndelungați, iar colaborarea cu el mi-a rămas în amintire ca un episod de înalt profesionalism.

Știindu-i specialitatea, ce implică precizie și pragmatism, am rămas uimit străbătând paginile acestei cărți.

Cultură umanistă, psihologie, cunoștințe filosofice și teologice își dau mâna în acest autentic «catehism al fericirii» asupra căruia, am impresia, Petre Varlam a reflectat o viață.
....."

Alte evenimente și acțiuni

- **Expoziția și sesiunea "80 de ani de radiofonie și radio românesc 1928 – 2008"** (organizată de Muzeul Național de Istorie a României, Asociația "Pro Radio Antic" și Fundația "Radio România"), 24 oct.-10 nov. 2008, holul Studioului "Mihail Jora". Au fost expuse peste 100 radioaparate, primele reviste consacrate radiofoniei și programelor naționale, fotografii și manuscrise ale colaboratorilor și angajaților societății române de radio. Au participat ca invitați: Nicu Bratcovschi, Nona Millea, Puiu Popovici.

- **O diplomă** a fost înmănată, la inițiativa colecționarilor din București, în decembrie 2008, colegei dr. ing. Nona Millea – ca recunoaștere a meritelor în realizarea primului modul MF, din receptorul Enescu – la festivitatea din muzeul UPB, unde doamna Millea a primit o machetă cu modulul MF și a fost invitată ca membră de onoare în asociația **Pro Radio Antic**. Mulțumind, Nona Millea a donat macheta muzeului UPB.

- Articole publicate: **Societatea Română de Măsurări – momente din istoria primilor 18 ani de existență (1990-2008)**, de Aurel Millea, în revista Metrologie, nr. 2-3, 2008; **Metrologia și ingineria actuală**, de Ion M. Popescu și F. Iacobescu, în revista Metrologie, nr. 4, 2010.

- Titlul de **Doctor Honoris Causa** al Academiei Tehnice Militare București, în 2008 și al Universității Tehnice din Chișinău, în 2010, a fost obținut de Titu Băjenescu.

- La Simpozionul **"60 de ani de la fabricarea primului radioreceptor la întreprinderea Radio Popular (1949-2009)"**, au fost susținute două comunicări, de Nona Millea și Andrei Ciontu, la 9 aprilie 2009, cu prilejul manifestărilor organizate în cadrul anului centenar de la înființarea Muzeului Leonida.

- **Muzeul Aviației**, în colaborare cu Primăria Capitalei, a organizat, cu ocazia aniversării a 550 de ani de la atestarea documentară a Bucureștiului, între 11-19 septembrie 2009, o serie de activități sub genericul „Memoria Tehnică a Bucureștiului – Secțiunea Aeronautică, Electronică și Aparate foto”. Au colaborat – în calitate de consilieri – la expoziția **„Istoria aparatelor de radio fabricate în România”** Andrei Ciontu și Nona Millea.

- Carte publicată: **În lumea măsurărilor și a unităților de măsură**, de Aurel Millea, editura AGIR, București, 2009, 270 pagini.

- **Expoziție la Muzeul Național de Istorie, București.** În anul 2009 s-au sărbătorit 60 de ani de la producția primului aparat de radiorecepție fabricat la **Radio Popular**. Fabrica, provenită din **S.A.R. Philips**, București, practic a pus bazele industriei radioelectronice de la noi din țară. Organizată împreună cu participarea generoasă a **Muzeului Național de Istorie**, între 1-15 iulie 2009, a fost gazda prezentării unor momente din vasta istorie a recepționării, înregistrării și redării diferitelor programe provenite fie pe calea undelor fie de la diferite alte surse audio. A colaborat Andrei Ciontu.

- Comunicare la Simpozionul **"50 ani de radioamatorism la Câmpina"**, Radioclubul Câmpina, 19 dec. 2009: Andrei Ciontu, Mihai Gheorghe, **Pentru o istorie veridică a radioamatorismului românesc**.

- **Comunicări** susținute de Nona Millea, **De la Radio Popular la IIS Electronica** și Virgil Teodorescu, **Dezvoltarea I.I.S Electronica**, la simpozionul jubiliar **"50 de ani de la înființarea uzinelor Electronica"** 24 aprilie 2010.

- Grupa de Istoria electronicii din cadrul **CRIFST** (Comitetul Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii), Academia Română, secțiunea **DIT** (Divizia de Istoria Tehnicii), este compusă din: dr.ing Andrei CIONTU, dr.ing Nona MILLEA, ing. Vasile CIOBĂNIȚA, ing. Vasile DIACONESCU, ing. Florin SĂVULESCU, ing. Virgil TEODORESCU, fiz. Doina DIDIV, ing. Nicolae BRATCOVSCHI, tehn. Mihai GHEORGHE. Următoarele comunicări au fost prezentate la sesiunile **CRIFST**: 20 mai 2009, Nona Millea, **Primul radioreceptor cu modulație în frecvență**; Andrei Ciontu, **Prima carte de radio din România**; 5 octombrie 2010, Andrei Ciontu, **Un brevet de invenție OSIM – baza unei mari escrocherii**; 23 octombrie 2010, Andrei Ciontu, **O invenție insuficient apreciată, RADIO-ul** (publicată în revista NOEMA, nr.9 din 2010-10-10); 29 iunie 2010, Nona Millea, **50 de ani de industrie electronică în România**.

- Comunicări la simpozionul **"Memoria radiotehnică a Bucureștiului"**, organizat de **OSIM** (Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci) și **FRR** (Federația Română de Radiamatorism), 5 mai 2010, sediul OSIM: Andrei Ciontu, **Bucureștiul și televiziunea în anii interbelici**; Andrei Ciontu, Vasile Ciobănița (secretar FRR), **Figuri de profesori și inventatori români**; Petre Varlam, **Din istoria televiziunii române**.

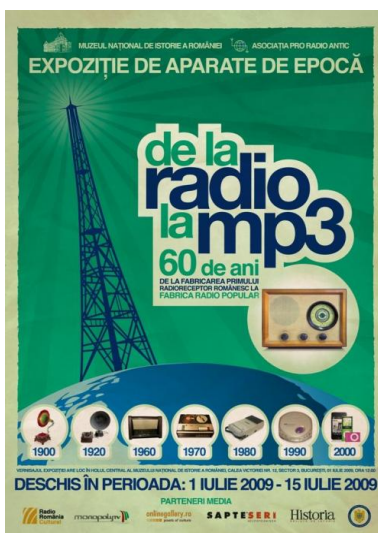
- Articole publicate în revista **"Radiocomunicații și Radioamatorism"** a FRR, la rubrica "Pagini din istoria radiotehnicii și electronicii românești", de către Andrei Ciontu: **Răsfoind broșuri vechi** (nr 2 / 2008); **80 de ani de radiodifuziune românească** (nr. 11 / 2008); **Răsfoind reviste vechi** (nr. 12 / 2009); **Răsfoind "almanah" vechi** (nr. 11 / 2009); **Scurtă istorie a IIS (Uzinele) ELECTRONICA - București** (nr. 5 / 2010); **Disparația unui radioamator fără indicativ - Ion Boghițoiu** (nr.11 / 2010, coautor Fl. Săvulescu);

Un radioamator complex, Gheorghe Duțu (nr.12/2010); Primul radioreceptor din lume cu tranzistoare (nr. 3 / 2011).

- Articole și interviuri publicate de Nona Millea: **50 de ani de industrie radio în România, 1939-1989**, în revista Pro Radio Antic, nr 3, 2010; **50 de ani de la înființarea uzinelor Electronica și Contextul politic al dezvoltării industriei electronice în România**, interviuri luate de dl Nini Vasilescu YO3CCC, postate pe site-ul RadioAmator.ro în 2010, la <http://www.radioamator.ro/articole/view.php?id=635> și <http://www.radioamator.ro/articole/view.php?id=693>

- **Carte:** I. M. Popescu, I. Dumitrache, Istoria IPB. Manuscris, pregătit pentru tipar, martie 2011.

- **Carte:** Coordonatori Dumitru F. Lăzăroiu și Nona Millea, **Electronica românească, o istorie trăită**. Autori: Mia Bucureescu, Natalia Cutieru, Nona Millea, Virgil Teodorescu, Petrică Varlam, bloggerul Solly Anghel (fără deconspirarea identității) ș.a. Colaborator la organizarea lucrării și pregătirea pentru tipar: Aurel Millea. Primul volum (620 pagini) în curs de tipărire, martie – aprilie 2011.

Idee și text:

A. Ciontu

N. Millea

Grafica:

L. Druhora

Tot în intervalul celor cinci ani (2006-2011) a fost compusă această superbă prezentare a celei ce a fost "Dulcea" (Mariana Popescu-Mălăiești). Îi mulțumim Mie! !

Autoportret

Mariana (Dulcea) Millio (Popescu-Mălăești), ianuarie 1934 -ianuarie 2000

Am făcut împreună ultimii patru, comprimați în trei, ani de liceu. Ne-am reîntâlnit în facultate dar de cunoscut, ne-am cunoscut de abia în anul II când am descoperit-o întâmplător în drumul comun pe care-l făceam de la școală spre casă. Preocupări în afara celor legate strict de învățătură, ca literatură, muzică, artă, ne-au apropiat. Și a mai fost ceva. Gustul pentru joc, pentru evadarea din cotidianul anilor '50 care în Politehnică nu erau foarte prietenoși. În joaca ei permanent creativă am aflat la început cu uimire, apoi cu încântare și în fine cu admirație și respect: **HARUL**. Darul pe care i-l hărăzise Cel de sus: **TALENTUL**. Era extrem de dotată pentru tot ce reprezenta artă plastică. Desena, picta, modela, sculpta, croia, cosea. Fără efort, fără o pregătire specială, în joacă, într-o pauză de învățătură, sau chiar în ore, dacă erau plictisitoare. Iată ce-și amintește Puiu (Popovici):

"Dulcea mi-a oferit ocazia să asist la desfășurarea unui act de creație "în direct". În timpul unei anoste ore de curs a decupat cu o lamă de ras pe o foaie de hârtie, silueta unui autentic vagabond. Cu haine

rupte, ghetete scâlciate, cu tălpile dezlipite, cu desagă, baston. Extraordinar. Mi-a dăruit-o, ea păstrând negativul. Am păstrat-o mult timp cu mare plăcere.

Cu ocazia unei lucrări - pe care am făcut-o cu profesorul Edmond Nicolau - privind "Simularea reflexelor condiționate", talentul ei mi-a fost de mare ajutor. A făcut o machetă reprezentând "Câinele lui Pavlov" absolut spectaculoasă. Un câțel alb, lănos, pus pe joacă, ca viu ! Era așa de reușit încât aproape că eclipsa lucrarea. De fapt, datorită lui revista "Flacăra" ne-a publicat lucrarea punându-i poza în prim plan."

După Politehnică, în paralel cu serviciul, a făcut o "Școală populară de artă" care cred că i-a completat însușirile naturale și nevoia de a lucra sistematic în domeniul artistic. Iată câteva dintre picturile fotografiate de fiul ei.

Icoană – pictură pe sticlă

"Nenea" – ulei pe pânză

Flori – ulei pe pânză

Peisaj – ulei pe pânză

Din aceeași sursă, câte un exemplu de metaloplastie și sculptură:

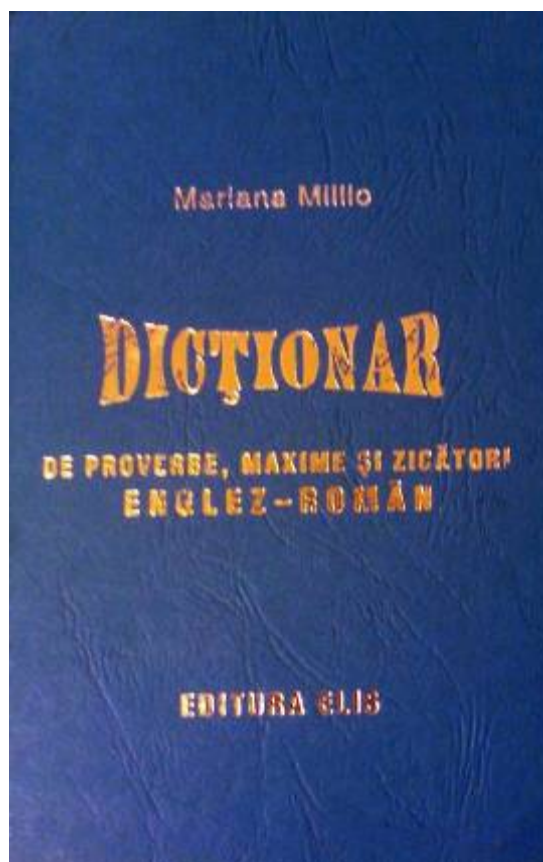
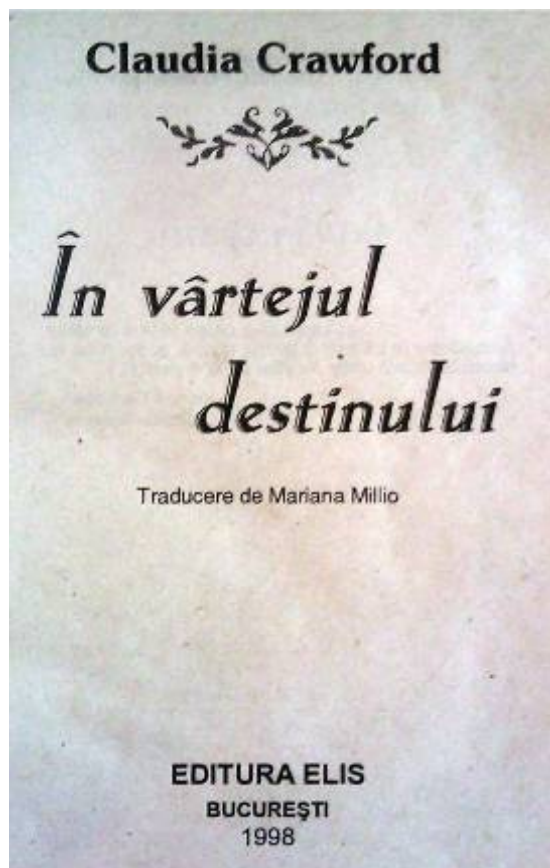

"Personaje" – metaloplastie

"Dănuț" (fiul ei) – ulei pe pânză, între două capete de expresie din ipsos

După decembrie 1989 o altă latură a spiritualității ei s-a impus cu o energie nebănuită – *a schimbat penelul cu pana !* A tradus din limba engleză cca 45 de romane. Traducerea de literatură beletristică nu este o lucrare tehnică ci una profund creativă.

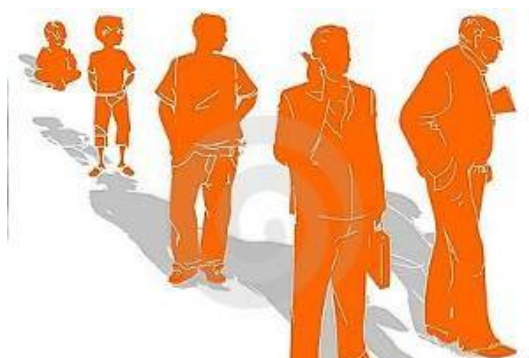

Ultima ei lucrare însă este una originală: Un "Dicționar de proverbe englez-român". O carte la care a lucrat timp de doi ani și care dovedește o remarcabilă cunoaștere a esenței folclorului celor două națiuni, atât de diferite și totuși foarte asemănătoare în ceea ce privește înțelepciunea populară. Din păcate, a fost "cântecul ei de lebedă". Moartea, parcă geloasă pe nemurirea unui simplu muritor, i-a smuls brusc pana și a aruncat-o în neant.

Talent, creativitate, inteligență, umor, forță spirituală, dăruire și modestie. Pentru un timp nedrept de scurt a fost Dulcea. A fost... Un personaj insolit într-o lume de deștepți și exacti. O "*rara avis*", excepția pe care puțini au ocazia să o întâlnească măcar o dată în timpul existenței lor. Noi am avut acest privilegiu. Oare câți dintre noi l-am meritat?

După zece ani să ne punem această întrebare și să-i cinstim memoria cu un gând pios.

Mia Bucurescu

George Ion Ionescu, poezii

"Poetul" nostru George Ion Ionescu a produs în anul 2010 un nou volum de poezii. Îl felicităm și îi dorim să fie la fel de prolific și inspirat și în anii care vin ! Volumul, care conține cca. 60 de poezii, este disponibil în format PDF pe site-ul Electronica.1956, la care avem acces cu toții.

N.B. Acest volum (al treilea) și probabil ultimul meu volum independent de poezii, reflectă experiența (amară, poate) a trei sferturi de secol de viață și a peste șase decenii de când poeziile vin singure, când, unde și cum vor ele; eu le receptez și le notez, le mai corectez și le fac să rimeze (Nu agreez poezia fără rimă, melodie și armonie; poezia e o stare și o muzică, dar, evident, fiecare poate să-i dea orice interpretare dorește, sau este capabil).

Cine îi judecă pe judecători?

Cine îi judecă pe judecători?
Poți să te/mă întrebi până mori
Din seară până-n zori,
Până te înfiori...

Tu i-ai judecat pe toți
Înțelepți sau netoți,
Vii sau morți
Pe naivi și pe hoți
Pe iloți/pe idioți
Pe europeni sau hotentoti
Pe proști și pe netoți
Pe frați și pe nepoți
Geniali sau idioți,
Abili sau impostori
Sau căzuți din nori...
I-ai judecat și pe regi!
Și secole-ntregi. ..

Și vei fi judecat și tu
Oricât vei spune "da" sau "nu!"
Fiecăruia îi va veni rândul
Cu faptele și cu gândul...!

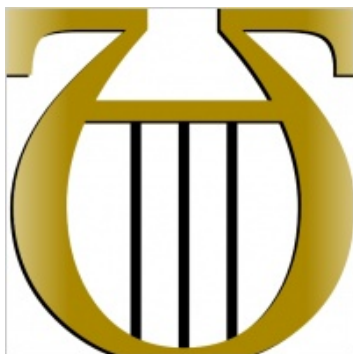
Pe urmă, când îți va veni și ție rândul să mori
Să rămâi rece la toate sau să te înfiori
Să fii blestemat sau dus cu flori...
...Dar cine îi (mai) judecă pe judecători?!
(... Și pe învingători)

De ce ...

Te-am revăzut în fiecare față,
Și-n orice colț de cer,
te-am revăzut,
o stea.
De ce-ai rămas străină și ciudată,
Ce ursitoare-și va fi răs de soarta mea,
De ce te văd,
te-aud,
te caut,
Și în poeme doar,
că mă iubești,
mă laud,
De unde-mi vin obsesiile,
și pentru ce,
Și care drum ne duce către stele,
Rămân prin vreme,
tot probleme,
draga mea ...
Le ducem sub covorul alb de nea,
Le odihnim sub albă catifea,
Se încrețește fruntea ta și-a mea,
Ne ninge timpul,
când pe drumul către stele,
E doar un drum,
în visurile mele ...
De ce visăm ...
Și unde-ncepe să se piardă
tot ce-a fost odată
De ce te-am revăzut în fiecare față,
De ce-ai rămas străină și ciudată,
De ce te văd,
și parcă-i doar un fum,
De ce spre stele,
duce doar un drum...

Poeții (Poetul)

Poeții sunt o specie ciudată
Alintată
Zbuciumată
Plină de nebuni
Care așteaptă minuni
(Îi vor pe oameni buni !)
Și se agită câteodată ...
O specie ciudată ...
Hotărât, ciudată
Condamnată
De foarte multă vreme
La traiul greu de supraviețuire
La nemurire ... !
Câte unul se crede poet din naștere
Și nu are
Nici măcar ciorapi întregi în picioare !
Încearcă să-l înțelegi
El trăiește în lumea lui
De nebunie și de minuni
Trăiește – e (doar) un fel de a zice
Jucând arșice
Cu nevoi minore
Și disperări majore,
Cu veșnice dispute
Mereu reîncepute !
Cu reușite minore și efemere
Din plăcere ...
Cu nebunii și cu filozofi
Cu nebuni și cu minuni
Și cu oameni buni ...
Ascultă-i deci și înțelege
El doar în visuri – e rege
În rest, e doar un om bun
Dacă nu cumva,
E deja
Nebun!

Ascultând timpul

Ascultă clipa milostivă
Și vremurile care curg
Înalță fruntea maladivă ...
... Se luminează în amurg ...

Ascultă-ți inima cum bate
Un ritm țesut din demiurg
Și spune șoapte vinovate
În clipele care se scurg.

Ascultă timpul care trece
Si vântu-aleargă lângă murg
Ascultă spațiul ud și rece
Și ploile care se scurg.

Ascultă stele-n geana zării
Si Galaxiile ce ard,
Ascultă valurile mării
Cum spun povești despre hazard.

Ascultă glasurile lumii
Spunând povești despre țării
Și-atâtea vești din noaptea vremii
Și simfonii din galaxii ...

Ascultă timpul care trece
Sub bolți de vastă catedrală,
Val maiestuos sub nordul rece
În cavalcada-i triumfală.

Ascultă ploile din vremuri
Ce-n valul timpului se scurg ...
... Cu ochii minții te cutremuri ...
... Și ploaia cade în amurg ...

Viscolește, vremea ...

Viscolește vremea – vânturi viscolesc
Viscolește-n gânduri – tot te mai iubesc ...
Bate cu zăpadă, plânge cu polei
Lăcrimează cerul, tu – porți chipul ei ...
Trece vremea vremii, și când vremea vine
Plânge-n zare cerul, plânge pentru mine ...
Bate frunza-n codru, vântul a turbat
Vremea vremuiește, – nu, tu n-ai plecat ...
Văd chipul tău în ceruri – și cerurile mint!
E gol tot firmamentul – doar eu te mai alint ...
Spune-i Miroane, cronicare:
Sub zări învâlmășite, mai poți să te cutremuri
Că nu vremea-i sub oameni,
Ci bietul om sub vremuri ...
Pe sub zări de neguri, vânturi viscolesc
Viscolește-n gânduri – tot te mai iubesc ...

Duel... în rime, între Mia Bucurescu și Lucică Nica

Cu 22 de ani în urmă încheiam
montajul de la întâlnire cu: "dacă
vă vor mai ține curelele"

După cum am prevăzut
curelele n-au ținut !
Și timpul care-a trecut
Doar ravagii a făcut.
Aproape toți am albit,
Câtiva s-au mai ramolit,
Alții au surzit, chelit,
Inimi frânte-am întâlnit.
Iar, vai, unii au murit.

Mia (22 decembrie 2008):

Epistole printre extrasistole
Cu urări pentru sărbători, de la Mia Bucurescu
Cu prilej de sărbătoare
Vreau să vă fac o urare.
Este o grea încercare
Cu șanse foarte precare.
"La mulți ani" placid și sec
E gol și impersonal,
Mai ales că anii trec
Cam iute și cam banal.
Să vă urez sănătate
Ar fi un gest ipocrit,
O simplă formalitate.
Nu mai e, s-a isprăvit.
Cei care se țin mai bine
M-or scuza de îndrăzneală,
Deși nu prea văd eu cine
N-are nici o scârțâială.
A deschis cineva gura ?
Hm! Să nu-i sară dantura.
Mă vedeți ceva mai fină?
Cataracta e de vină.
Așa că vă zic de bine:
Doctori, boli, cât mai puține,
Supărări atenuate
De nepoței și nepoate.
S-aveți sufletul senin,
Să beți un pahar de vin,
Mintea-aș vrea ca fiecare
Să și-o păstreze-n mișcare.
Iar la proxima-adunare,
Să veniți toți pe picioare,
S-auziti ce-o să se spună
Și...să pricepeți de glumă!

Mia (30 decembrie 2008):

Pentru ca-n anul ce vine
S-aveți supărări puține,
Bucurii și realizări
Eu...nu vă mai fac urări.
Aștept înfirmări acum
Pentru ce-am zis de Crăciun.
Cu zile bune, senine
Să mă faceți de rușine,

Sau poate-au ținut prea bine !
Și-atunci multumiți de sine
Două'jdoi de ani trecuți
Ați rămas cu toții muți !
Acum sunteți pensionari:
De la bunici ordinari
La maestri, profesori,
P.C. manipulatori,
Fermieri și moșieri,
Manageri și rentieri.
În anii ce ne-au gonit
Voi elită-ați devenit,
Recunoscători ca atare !

Eu, am rămas o valoare...

P.S.: Vă avertizez,
Nu mă devalorizez !
Cum însă-n ruleta vieții
Un banal jeton sunt doar,
Mă pot pierde-n orice clipă
În hazardul unui zar.
N-o doresc dar e posibil,
Din păcate chiar probabil,
Timpul nu mai ne e frate.
SĂ SE MIȘTE CINE POATE !
Mia

Lucică (31 octombrie 2009):

Pentru Mia, absentă la ultima adunare:
(replică la "atacul" ei din 22 octombrie 2009)

E clar că ți-a fost frică rău
Să nu pari piesă de muzeu.
Că n-ai venit, acu' regret:
Aveam și-un exponat poet...

Lucică (6 noiembrie 2009)

Dragă Mia, sunt afectat
Că nu m-ai identificat,
Semnătura era a mea
Doar cratima (~), ea lipsea !
Tot omu' acum ce tipărește
O face doar pe englezește !
De-un lucru chiar că nu te iert,
Că iei politica-n deșert.
Și dacă toți o evităm
Atunci să nu ne supărăm
Că toți măgarii fără simț
De multă vreme ne tot mint
Și-și trag pensii de milioane
Pe când atâția mor de foame...
Suntem cu mult prea jos mătușă *)
Ca să mai stăm cu toți pe tușă.
Ș-acum mă-ntorc la ce mă doare:
MERGI DRAGĂ MIA LA VOTARE !

*) tu să mă ierți, nu-i mare crimă că n-am găsit o altă rimă !

Lucică (8 noiembrie 2009):

Pe mine zău mă miră tare
Că fără nici o provocare
Făcuși îndată-evaluare
Cam cât am pensia de mare...
D-apoi gândindu-mă mai bine
De la cine strofa vine,
M-am răcorit frumos pe loc
Și mi-am băgat sabia-n toc.
Cât privește stanța politică,
Văd că ești depărțitor
De ce am vrut eu a-ți sugera:
Nici vorbă de partid și unitate,
Era doar o sugestie (deșartă)
De-a fi normali, mătușă dragă...

Pe tot cursul anului.
Să-mi vad lungul nasului,
Cu invidie să-mi zic:
Se țin bine, n-au nimic !

Mia (22 octombrie 2009):
Proces verbal de constatare.
Poze bune, colorate,
Dar cum sunt neanimate
Și vă aflați în muzeu,
Vă deosebesc cu greu
Printre alte exponate.

Mia (1 noiembrie 2009):
Vai, poetul anonim
M-a lovit acum în plin,
De ce-mi era frică mie
Printre versuri n-am scăpat,
Chiar și în contumacie
La muzeu sunt expонат.
Trezindu-mă-n plin duel
Am, cred pe bună dreptate,
O mare curiozitate:
Cine oare e acel
Sau poate acea LUCICA
Brav cavalier fără frică
Și sigur fără "reproche".
Vreau răspuns fără zăbavă,
Este o distinsă babă
Sau un venerabil moș ?
Războiul celor două "proze"
În tot mai mortale doze
Pe mine mă lasă rece,
Ca și tot ce se petrece
În politică la noi. "Je m'en fous" de 22 !

Mia (4 noiembrie 2009):
Pentru Lucică Nica:
Eu am pus doar o ERATĂ,
N-am cerut sa fiu iertată.
Nu mai fi așa clement,
Fii doar ceva mai atent.
Mănușa mi-ai aruncat ?
Sau poate m-am înșelat.
În zadar m-am ambalat ?
N-am cu cine să combat !

Mia (8 noiembrie 2009):
Domnule redactor, Trebuie s-o iei de la '48, adică de la
țepa inițială, aia cu muzeul. Acum replica pentru
Lucică:
La cât de mult am așteptat
Credeam că versul l-ai lăsat,
Dar văd c-ai ridicat mănușa.
"Noblesse" obligă deci mătușa
Să își arunce țepușa
Să te prindă-n insectar,
Ca insolit exemplar,
În politică expert,
Că el n-o ia în deșert,
Și este așa candid,
Că mai crede-ntr-un partid
Și în a lui unitate.
Asta le-ntrece pe toate !
Dacă tu o ai cam mică,
Pensia, dragă Lucică,
Să știi că măgaru-o are
Întotdeauna mai mare !
Și asta se va-ntâmpla
Pe oricine vom vota.

Lucică (13 noiembrie 2009):
Dragă Mia,
Aș fi plin de îngâmfare,
De aș crede chiar și-un pic,
Că vei merge la votare
Pen'că eu te-am lămurit.
Treaba însă abia începe.
Te duci, bine, dar ce faci ?
Unde pui ștampila dragă ?
Asta-i toată tevatura,
Eu nu poci deschide gura
Să te-n demn, ar fi nedemn.
(Te-aș considera pupilă,
Dar nu pari deloc docilă).
Fiecare este liber
Să aleagă după gust.
Dar "meniul" cum știi bine
Nu este deloc îngust.
E unul cu nasul mare
Ce-l arată din născare
Că este predestinat
Să fie din sfori manevrat.
Și mai e și-un ex playboy
Ce cu vorbă măiestrită,
Cu scăpări de mahala
(Care dau bine pe sticlă),
S-a suit pe-un soclu mândru
Al istoriei trecute
Și unde se vede mic,
Cu CV-ul de nimic.
E și un doctor recalificat,
Uzat, uzat, uzat,
Ce încă nu pricepe bine
În ce cestiune s-a băgat.
Așa...vei zice tu acuma,
Văzând acest tablou
Deloc fictiv,
Mă sfătuiești să fiu părtaș
La un vot mare, negativ !
E... mai este-un candidat
Ce, sigur, nu-i fără păcat,
A mai dat-o și în bară.
Protocolul nu-l prea prinde:
Îi cade mai bine-un blitz
Dacă-l prinde la un șpriț.
Un lucru nu-i de contestat
E un om adevărat,
Face ceva, se zbate,,
Nu clocește-n ape moarte.
Mai te rog să bagi în seamă
Pe cine are în preajmă.
Și-apoi, ce soi sunt cei ce rag
Împotriva lui, besmetic,
De pe sticlă și hârtie
De mai mult de-o veșnicie...

.....
Dar ștampila-ți aparține
Și-o să faci cum crezi mai bine...

Lucică (21 noiembrie 2009), către Mia:
Vai surată, Ești ingrată,
Văd că nu te-ai prins deloc
C-am avut un singur pot:
Să te-aduc frumos la vot !
Și-această nobilă misie
De nimeni impusă mie
(ce m-a împins spre prozodie)
Acum s-a rezolvat
(cam așa ai afirmat).
Dar vezi ce faci cu mănușa

Mia (10 noiembrie 2009):

Domnule redactor,
Sunt mătușa
Cu țepușa
Și mai am o scrisorică
Pentru amicul Lucică:
Pensia nu ți-am calculat.
Generic te-am confruntat
Cu măgari ce-ai inculpat
S-arăt că te-am aprobat.
Dar intenției mele bune,
Tu nu-i acorzi nici o șansă.
Nu mai am decât a-ți spune:
"Honi soit qui mal y pense!"
Merg și eu la fel ca voi
Să votez pe douăj-doi,
Deși n-am nici o speranță.
Sper doar să-ți inspir o stanță.

Mia (15 noiembrie 2009):

Versurile-ți dau năvală
În campania electorală,
Desființând inspirat
Pe fiecă candidat
Care ar avea ambițiu'
Să-l înfrunte pe-ăl cu șprițu'.
Nu-mi spui nicio noutate,
Sunt de acord, ai dreptate !
Dar... dacă gândim la fel
Nu mai suntem în duel
Și-am pierdut orice speranță
Pentru următoarea stanță.
O să scriem poezii,
Bune de-adormit copii
Punem jos și-o floristică
Semnat: Mia sau Lucică.

Mia (23 noiembrie 2009):

Electorală
N-aș fi vrut, dar din păcate
Iată c-am avut dreptate,
În turu' doi ne-a luat dracu',
Ne-alegem cu "Prostănacul"
Crin m-obligă să respir
Miros greu de trandafir,
Căci oricum vom fi votat
Azi suntem toți în căcat !
Nu mă mai formalizez
Fraza s-o edulcorez.
Pauza s-a terminat.
Capu' la fund, imediat !

Mia (5 decembrie 2009):

Obs.: Interzis bătrânilor fără acordul sau prezența
copiilor sau nepoților.
Onania salvează România:
Saftoiu-a elucidat
Dilema ce ne-a minat
Conștiința și onoarea.
El a găsit rezolvarea
Și ne-a spus foarte senin:
Ne gândim la Klaus și Crin
Flăcăi aleși pe sprânceană,
Pe Băsescu-l luăm la goană !
Și îl ștampilăm pe Geoană !
Astfel ca-n copilărie
Printr-o simplă onanie
Refacem cu bucurie
Fascinanta Românie.

Ce va ține stampiluța !
(sigur, ai mare dreptate:
epigrama fără țepă
e că ceapa degerată)...

Lucică (27 noiembrie 2009):

Dragă Mia,
S-am pardon
Limbajul tău,
Un pic cazon,
Îl găsesc chiar de bon ton
În situațiunea data
Ce-i atât de complicată...
Dar, cum cedezi așa lejer,
Trebuie să lupți ma chère !
Adică cum "capu' la fund" ?
Să și-l bage ei în fund,
Crinii și cu trandafirii
Și acei ce i-au votat.
Tu greșești ca și-altă dată
Crezând partida jucată,
Meciul merge înainte
Și scorul final depinde
De acei oameni cu cap
Care nu au sucombat
În potopul de rahat.
Fii liniștită surioară
Iese el și-a doua oară.
Lucică (3 decembrie 2009):
Dragă Mia,
În aceste vremi critice
Muza ți-a secăt aș zice.
Deci acum inopinat,
Îți trimit un vers turbat.
.....

Pe toți acești bieți găinari
Și p-acei bătrâni flecari,
Care cu nerușinare
Ziua'n amiaza mare,
S-au ales să preacurvească
Și să se unească
În contra naturii,
Pângărind fără de jenă
Cetatea timișoreană,
I-aș pune pe toți la zid
I-aș pușca pe toți, ma chere,
Cu alică și piper
(care pișcă dur)
Drept la cur.

Lucică (7 decembrie 2009):

Dragă Mia,
Dup-atâta seducțiune
Mă umpli de stupefacțiune:
Cum adică fată cultă
Să nu știi că formula onanistă
Este o veche vorbă tristă
De pe vremea când nea Nelu
Freca limba lui de lemn
Cu același vechi refren,
Că adică "sinergia"
Salvează sigur România!
Ș-atunci poporul inventiv
(altfel foarte productiv)
I-a-ntors-o ca leit motiv: ...
Văd că altceva nu facem,
Uraaa, trăiască onania
Ce salvează România!"

Mia (7 decembrie 2009):

Finala apoteotică a duelului iscat de "Epocalipsa
Bănescu contra restului lumii":
Am greșit ! Frumos îmi șade
Ca să cer spășit iertare.
Voi să observați se cade,
Că-s în "marja de eroare".

Mia (25 decembrie 2009):

Fără versuri - de care am cam abuzat - sau poante - cu
care am mai contrariat - trimit de sărbători tradiționalele
urări tuturor colegilor și celor dragi lor. O fac cu tot
dragul, fără țepușă (am pus-o după ușa), fără artificii (nu
dispun nici de tehnica informatică a lui Puiu Popovici și
nici măcar de o rochiță așa de șic ca a lui Andrei
Mircea) și implicit fără poze (v-am spus doar că țin la
voi așa că nu vreau să aveți coșmaruri).
LA MULȚI ANI ! Mia (v. la sfârșit ilustrațiile...)

Mia (30 decembrie 2009):

Iată ce am replicat !
Lucică, nu te-am uitat !
Te-am omis deliberat,
Căci din cei ce-am menționat
Nici unul nu-i talentat
La ritm și versificat.
De-artificii au uzat
Și cu ele s-au pozat.
Cred că m-am justificat
Satisfacție ți-am dat
Și-ntru totul m-am spălat
De tot ce mi-ai reproșat.
Ești acum saturat
De rimele mele-n "at"
Și știu că ai observat
Registrul trebuie schimbat
Sau direct abandonat
Pân' nu vom fi constatat
Că Internetu' am blocat
Să mai spun cu ce ?.....
Asta-i rima, ai aflat !

Puiu (1 ianuarie 2010)

Pozele la care face aluzie Mia (25 dec. 2009)

Lucică (28 decembrie 2009):

Dragă Mia, s-am pardon,
Mă umpli de parapon:
Sunt gelos de nu am somn !
Cum adică,
Îi citezi doar pe cei doi,
Dară eu, eu cum rămân ?
Într-o vreme agitată,
Cu luptă de anvergură,
Nu ne-am luat noi doi în gură
Clămpănind la tastatură?
Io tare m-am bucurat
De mesajul tău vers(at)
Pe teme ce rimau în at.
Da' acu s-a terminat
Toate s-au (cam) aranjat.
Deci, în anul care vine
Îți doresc mult spor la rime
Să îți meargă tot mai bine,
Să fii bine, sănătoasă
Cât se poate de voioasă
(Să vezi lucrurile-n roz
Nu numai în chinoroz).
Și să ne-nțepăm cu spor
Ca să nu crăpăm de dor
După tinerețea noastră
("Floare-albastră, floare-albastră"...)
LA MULȚI ANI ! În 2010
Vârsta-treia abia începe !

Notă. Am redat selecțiuni din acest "duel în rime" pentru a evidenția talentul unora din
colegii noștri, ca o dovadă de bună dispoziție, prospețime și "vigoare" intelectuală... Cei interesați să
urmărească "spectacolul" în întregime, îl pot consulta pe CD-ul care acompaniază acest volum.

Au plecat dintre noi...

Academician profesor Radu Voinea (1923 – 2010)

Conform datelor pe care le publică "Wikipedia", **Radu P. Voinea** (n. 24 mai 1923, Craiova, d. 11 mai 2010, București) a fost un inginer român, Profesor Universitar, membru și fost președinte al Academiei Române. A urmat cursurile școlii primare "Petruche Trîșcu" din Craiova în perioada 1929-1933, apoi cursurile liceului "Frații Buzești" din Craiova în perioada 1933-1941. În perioada 1941-1946 a urmat cursurile secției de construcții a Politehnicii din București, obținând în anul 1946 diploma de inginer constructor. În 1949 și-a susținut teza de doctorat cu titlul *Contribuții la studiul stabilității elastice a sistemelor static nedeterminate*. A obținut titlul științific de doctor inginer cu distincție *magna cum laude*, care i-a fost echivalat în 1963 de Ministerul Învățământului cu titlul de doctor docent.

Momente mai importante din carieră:

- În anul 1963 a fost ales *membru corespondent al Academiei Române*, iar în 1974 *membru titular*.
- În 1972 a obținut titlul de *profesor emerit*, iar în 1974 titlul de *om de știință emerit*.
- În anul 1987 a fost ales *membru titular al Academiei Europene de Arte, Științe și Litere*.
- În anul 1996 a devenit *Doctor Honoris Causa* al Universității din Timișoara și al Universității din Craiova.
- În anul 1998 a devenit *Doctor Honoris Causa* al Universității Tehnice "Gheorghe Asachi" din Iași și al Universității Tehnice de Construcții din București, iar doi ani mai târziu a devenit *Doctor Honoris Causa* al Universităților din Pitești și Petroșani.
- În anul 2000 a devenit *Doctor Honoris Causa* al Universității "Dunărea de Jos" din Galați și în 2001 al Universității "Ștefan cel Mare" din Suceava.
- În 2002 i s-a conferit titlul de *Doctor Honoris Causa* de către Universitatea "Transilvania" din Brașov și de către Universitatea "Ovidius" din Constanța.
- A fost *Președinte al Academiei de Științe Tehnice din România*.

În perioada 1964-1967 a fost prorector al Institutului Politehnic București, iar în perioada 1972-1981 rectorul institutului. În perioada 1967-1974 a îndeplinit funcția de secretar general al Academiei Române, în 1984 funcția de președinte al Secției de științe tehnice a Academiei. În perioada 1984-1990 a fost președintele Academiei Române.

Din anul 1997 a fost membru fondator și Președinte al Academiei de Științe Tehnice din România.

Din 1984 a fost Rectorul Universității Populare „Ioan I. Dalles” din București.

Din 1990 a fost membru al Consiliului de Conducere și de Administrație al Fundației familiei Menachem H. Elias a Academiei Române.

Începând cu anul 1992, a îndeplinit funcția de Director general al Societății Române pentru Spațiu.

A activat în mai multe comisii de specialitate ale Ministerului Educației și Cercetării.

Unele dintre funcțiile pe care le-a îndeplinit au avut caracter politico-militar, presupunând acces direct și legături directe cu oficialitățile guvernamentale implicate în problemele de securitate națională.

Acad. Radu P. Voinea a desfășurat și o importantă activitate în domeniul relațiilor internaționale, reprezentând țara noastră atât în foruri științifice internaționale cât și în organizații internaționale neguvernamentale. În aceste activități, preocuparea principală a Domniei Sale a fost promovarea cercetării științifice românești.

Academicianul Radu Voinea a parcurs toate treptele activității didactice, de la cea de asistent universitar (1947-1949), apoi șef de lucrări (1949-1951), conferențiar universitar (1951-1963), până la cea de profesor universitar (din 1963).

În perioada când a îndeplinit funcția de prorector al Institutului Politehnic București, a avut ca principală atribuție lucrările de construire a noului local al institutului.

Activitatea sa științifică se concretizează în lucrări care pot fi grupate astfel: tratate, lucrări științifice publicate în volume, articole științifice publicate în reviste de specialitate din țară și străinătate, comunicări publicate în volumele unor manifestări științifice internaționale și naționale, manuale didactice și culegeri de probleme publicate în edituri didactice în mai multe ediții etc.

În cadrul activității de cercetare științifică a abordat probleme de mecanică teoretică, de teoria mecanismelor, de stabilitate elastică și de dinamica autovehiculelor și mașinilor.

Cercetarea științifică desfășurată de acad. Radu P. Voinea practic a însoțit permanent activitatea didactică și se distinge prin valoroase contribuții personale, apreciate atât în țară cât și în străinătate. A abordat probleme de mecanică teoretică, de teoria mecanismelor, de stabilitate elastică și dinamică, dar cercetarea științifică desfășurată de Domnia Sa include și abordarea în premieră națională și cu notabile contribuții la nivel internațional și a unor domenii pe cât de dificile pe atât de noi și de importante în inginerie, precum teoria haosului, probleme de fractali, teoria sistemelor dinamice ș.a.

Dintre contribuțiile originale de largă recunoaștere pot fi menționate: „suficiența principiului lucrului mecanic virtual”, introducerea conceptului de „sistem critic” alături de „sistemele olonome și neolonome”, „distribuția accelerațiilor în mișcarea relativă a rigidului”, „metoda ciclurilor independente”, „analiza pozițională a mecanismelor”, „sinteza cuplelor cinematice”, „efectul cuplării unor structuri de rigidități foarte diferite”, „dinamica suspensiei autovehiculelor”, „vibrațiile rotorilor situați în sisteme neinerțiale” etc.

Acad. Radu Voinea a elaborat, împreună cu prof. Mihai Atanasiu, "metoda ciclurilor independente, pentru determinarea vitezelor și accelerațiilor mecanismelor", menționată adesea în literatura de specialitate. Împreună cu acad. Gh. Buzdugan, are contribuții la studiul stabilității elastice a podurilor suspendate folosite la traversarea unor râuri, a conductelor pentru transportul gazului metan. În lucrările și studiile publicate în reviste din țară și străinătate a abordat aspecte ale unor probleme de mecanică teoretică, rezistența materialelor, vibrații mecanice etc. Aceste lucrări de înalt nivel științific reprezintă contribuții originale ale acad. Radu Voinea în unele domenii importante ale specialității mecanică teoretică și aplicativă.

Paralel cu aceste lucrări acad. Radu Voinea este autor și creator a numeroase tratate și manuale, dintre care pot fi menționate: Mecanica teoretică (1958, 1963, 1968), Rezistența materialelor (1958), Culegere de probleme din rezistența materialelor (1955, 1958, 1962, 1968, 1972, 1975, 1979, 1991), Mecanică (1975, 1983), Elasticitate și Plasticitate (1976), Vibrații mecanice (1979), Introducere în mecanica solidului cu aplicații în inginerie (1989), Introducere în mecanica mediilor continue elastice (1997).

Lucrările științifice elaborate și publicate, pe care este înscris numele academicianului Radu P. Voinea, pot fi prezentate sintetic astfel:

- 2 tratate științifice;
- 2 lucrări științifice publicate în volume apărute în edituri centrale;
- 52 articole științifice publicate în reviste de specialitate din țară și din străinătate;
- 16 comunicări publicate în volumele unor manifestări științifice naționale și internaționale;
- 4 manuale didactice și culegeri de probleme publicate în edituri didactice în mai multe ediții;
- 11 manuale didactice și culegeri de probleme multiplicat pe plan local;
- 13 lucrări științifice elaborate pe bază de contract;
- 30 teze de doctorat pentru care a fost conducător științific.

x

În concluzie, se poate afirma că Radu Voinea a fost o personalitate de mare anvergură științifică și morală, ceea ce i-a adus o amplă recunoaștere în țară și străinătate.

Personalitatea acad. Radu P. Voinea a fost prețuită oriunde a apărut, gata să participe cu sufletul său generos și mintea ascuțită dând un sfat bun, o idee utilă, să ajute sub cele mai diverse forme oameni, colective sau instituții care luptă pentru progres.

Cu toate responsabilitățile importante pe care le-a avut, acad. Radu Voinea a rămas același om simplu în relațiile cu cei din jurul său, căutând, pe cât a putut, să-i ajute. Atitudinea sa a fost întotdeauna clară, echilibrată, atât de fructuoasă și necesară în relațiile sociale.

Academicianul Radu Voinea a decedat în 2010, la vârsta de 87 de ani.

Aurel Millea

Academician profesor Mihai Drăgănescu (1929 – 2010)

Mihai Drăgănescu (n. 6 octombrie 1929, Făget, Prahova, d. 28 mai 2010), inginer, profesor universitar, cercetător, eseist și filosof, specialist în electronică, academician și președinte al Academiei Române. A fost profesor la Institutul Politehnic din București.

Studii, carieră universitară:

- Inginer, Electrotehnică (1952), Inst. Politehnic București (IPB)
- Doctor inginer (1957), Dispozitive electronice, IPB
- 1974 Doctor docent, IPB
- Asistent universitar (1951) șef de lucrări (1956), conferențiar (1958), profesor (1965), profesor consultant (1992), IPB
- Prodecan și Decan (1962-1966) al Facultății de Electronică și Telecomunicații, IPB
- Șef catedră Dispozitive, circuite și aparate electronice (1963-1985) și apoi al catedrei de Tehnologie Electronică și Microelectronică, UPB.

Încă din perioada în care era în catedra profesorului Tudor Tănăsescu, Mihai Drăgănescu se impune prin teza de doctorat în domeniul dispozitivelor electronice, intitulată *Capacitățile tuburilor electronice și dependența lor de condițiile de funcționare*, pentru ca în 1962 să elaboreze "Procese electronice în dispozitive semiconductoare", una din primele cărți de autor din lume în acest domeniu.

În 1963 publică primul studiu românesc asupra microelectronicii, în 1969 fondează și conduce Institutul de Cercetări pentru Componente Electronice, în 1970 predă primul curs de *Circuite integrate*, iar în 1972 apare cel de al doilea volum de bază pentru studierea și aplicarea dispozitivelor semiconductoare, "*Electronica corpului solid*".

Ca profesor și șef al catedrei de specialitate (1963-1990), cursul său de Dispozitive și Circuite electronice a avut o mare influență asupra învățământului în domeniul electronicii și asupra formării specialiștilor și oamenilor de știință români în electronică.

A condus la doctorat un număr de 31 de ingineri în electronică; a propus și promovat ca membri ai Academiei Române 4 specialiști din domeniul dispozitivelor semiconductoare și microelectronicii.

A avut contribuții originale la teoria dispozitivelor semiconductoare și a tranzistorului la nivele mari de injecție (1962-1969), a publicat lucrări cu caracter fundamental privind dispozitivele semiconductoare: monografia "*Procese electronice în dispozitive semiconductoare de circuit*" (1962), una dintre primele cărți de autor din lume în domeniul teoriei dispozitivelor semiconductoare, cu contribuții și capitole originale (Premiul de Stat, 1964); volumul "*Electronica corpului solid*" (1972), al doilea volum de referință al școlii românești de dispozitive semiconductoare; *Circuite cu tranzistoare* (1961, coautor) etc.

Între anii 1978-1990 constituie o disciplină nouă, originală, prin elaborarea conceptelor *Electronicii funcționale* și a cursului pe care l-a predat studenților pentru prima oară. Ulterior, această disciplină a devenit un curs permanent în UPB.

A creat o filosofie originală a științei, recunoscută în cultura română și peste hotare, prin volumele *Profundizimile lumii materiale* (1979), *Ortofizica* (1985), *Spiritualitate, Informație, Materie* (1988), *Informația materiei* (1990), *Eseuri* (1993), *L'Universalité ontologique de l'information* (1996), *Preliminaries to the philosophy of integrative science* (2001, în colaborare cu Menas Kafatos-SUA), *Principles of Integrative Science* (2003, în colaborare cu Menas Kafatos) ș.a., elaborând o viziune structural-fenomenologică ortofizică asupra existenței.

Dintre activitățile de la Academie, pot fi menționate: între 1965-1967 a fost Președintele Comisiei pentru metalurgie, construcții de mașini, electrotehnică și electronică a CNST; de la 1967 la 1971 a îndeplinit funcția de Secretar Permanent al Comisiei Guvernamentale pentru Informatică; a fost fondatorul și directorul Institutului de Cercetări pentru Componente Electronice (1969-1970), vicepreședinte al CNST (1976-1985) și Director General al Institutului Central pentru Conducere și Informatică (1972-1976); în 1974 este ales membru corespondent al Academiei Române; în 1978 este ales Vicepreședinte al Comisiei pentru Revoluția științifică și tehnică contemporană a Academiei Române și apoi Președinte al acestei comisii (până în 1991).

În 1977 prezintă pentru prima oară în public concluziile sale asupra operei lui Ștefan Odobleja și apoi publică lucrarea intitulată *Ștefan Odobleja și raportul dintre om și mașina (automat)*. În 1979 editează volumul (împreună cu alți autori) *Precursori români ai ciberneticii*, Editura Academiei, în care se examinează cazurile Daniel Danielopolu, Ștefan Odobleja și Paul Postelnicu.

În 1980 editează (împreună cu Gh. Cartianu, V. Mercea, Adelaida Mateescu, D. Dascălu, Liliana Bocu) volumul *Contribuțiile lui Augustin Maior la telefonie multiplă*, Editura Academiei, scoțând în evidență prioritatea lui Augustin Maior. În același an este numit Președinte al Comisiei de prognoză a Academiei Române, până în 1985, organizând sesiuni științifice urmate de publicarea unor volume la Editura Academiei dedicate unor domenii ca matematica, biologia, sănătatea etc.

În anul următor publică împreună cu Pantelimon Golu, C. Bălăceanu și Al. Giuculescu volumul *Odobleja between Ampere and Wiener*, Editura Academiei. Cu acest volum și editarea *Psihologiei Consonantiste* de Ștefan Odobleja în limba română (Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1982, studiu introductiv de M. Drăgănescu și P. Golu), se consolidează recunoașterea națională a lui Ștefan Odobleja, principala contribuție revenind lui Mihai Drăgănescu, care în anul 1990 l-a propus pe Ștefan Odobleja și acesta a fost ales membru post-mortem al Academiei Române.

În 1982 prezintă la Universitatea Politehnica București comunicarea *Tudor Tănăsescu – întemeietor al școlii românești de electronică*, preprint, ICI, București, 1982.

În 1983 este ales membru al Comitetului Român pentru Istoria și Filosofia Științei, în cadrul căruia desfășoară o bogată activitate până la sfârșitul vieții.

În 1990, în calitate de Viceprim-ministru al Primului Guvern Provizoriu de după Revoluția Română, inițiază și elaborează Decretul-Lege privind renașterea Academiei Române, promulgat la 5 ianuarie 1990. Este ales membru titular al Academiei Române, și apoi Președinte al Academiei Române, prin vot secret. A inițiat și a condus renașterea Academiei Române (1990-1994).

La sugestia și îndemnul acad. Alexandru Rosetti (1991), care între timp a decedat, începe acțiunea de revenire la ortografia clasică a limbii române. În Adunarea Generală a Academiei Române din 31 ianuarie prezintă referatul "*Asupra unor îndreptări ale ortografiei limbii române actuale*", propunând revenirea la principiile ortografice enunțate de Sextil Pușcariu în 1932, urmat de o largă dezbateră publică.

Prezintă discursul de recepție la Academie, în calitate de academician, primul după mulți ani de întrerupere a susținerii acestor discursuri, cu titlul "*Tensiunea filosofică și sentimentul cosmic*".

În 1991 devine Președintele Comitetului Român pentru istoria și filosofia științei și directorul volumelor NOESIS (1991); este ales președintele secției de Știința și Tehnologia Informației (1992-1994).

În 1994 încetează mandatul de Președinte al Academiei Române. Pentru doi ani, este ambasadorul României la Bruxelles, în Belgia. Prezintă la "Académie Royale de langue et littérature françaises de Belgique" comunicarea *Le retour de la langue roumaine dans son espace latin*. În 1996 publică prima carte românească pe Internet "*L'Universalité Ontologique de L'Information*".

În 1997 este fondator și Președinte al Forumului pentru Societatea Informațională al Academiei Române; din 2001, președinte de onoare.

Organizează sesiunea *Tudor Tănăsescu și școala românească de electronică*, Academia Română, București, 7 martie 2001, care consfințește rolul prof. Tudor Tănăsescu ca întemeietor al școlii românești de electronică; prezintă comunicarea cheie. Apoi se editează volumul M. Drăgănescu, A. Rusu, Șt. Iancu, *Tudor Tănăsescu, fondatorul școlii românești de electronică*, Editura Dorotea, București, 2001.

Lansează conceptul Societății cunoașterii în România, prin comunicări și un studiu fundamental publicat pe Internet și apoi în volumul coordonat de Acad. Florin Filip, vicepreședinte al Academiei Române, *Societatea informațională – Societatea cunoașterii*. Acest concept, care este internațional, va fi înșușit de Academia Română, fiind introdus și în noul statut.

Distincții: 1963, Premiul Ministerului Educației Naționale pt. cercetare științifică (semiconductori) • 1964 Laureat al premiului de Stat pentru volumul "Procese electronice în dispozitive semiconductoare de circuit" • 1966 Ordinul "Meritul Științific" • 1971 Ordinul "Steaua Republicii" (Cl. III) • 1984 Premiul "Flacăra" pentru volumul "Profunzimile lumii materiale" • 1986 Premiul "Amfiteatru - Viața Studențească" pentru volumul Ortofizica • 1989 Medalia Centenar Mihai Eminescu, conferită de Centrul Universitar Timișoara • 1996 Premiul "Constantin Noica" – AOȘ-R • 1998 Ordinul Steaua României, comandor • 2000 Diploma "Meritul Academic" din partea Acad. Române, pentru contribuții deosebite la propășirea Academiei, la zece ani de la emiterea decretului-lege privind renașterea Academiei • 2000 Premiul Canalului România Cultural al Societății Române de Radiodifuziune pentru activitatea creatoare și originalitatea studiilor de filosofie a științei • 2002 Medalia ȘTEFAN ODOBLEJA-100 decernată de Direcția pentru cultură, culte și patrimoniu cultural național Mehedinti și Liceul Pedagogic "Ștefan Odobleja".

Aurel Millea (cu adaptarea unor texte de pe internet)

Profesor Adelaida MATEESCU - o viață închinată învățământului superior de telecomunicații (1932-2009)

Un anunț, pe cât de sec, pe atât de dureros, a întristat profund comunitatea academică a Universității Politehnice din București, precum și pe cea a inginerilor de telecomunicații din întreaga țară: "Doamna profesor doctor inginer Adelaida Mateescu a trecut în neființă". Deși știam că în ultima vreme avea probleme grave de sănătate, speram cu toții într-o minune, care să o readucă la catedră, la activitatea căreia i s-a dedicat cu abnegație, devotament, pricepere și talent și pentru care a fost prețuită și apreciată deopotrivă de colegii din Universitate, de specialiștii din domeniul telecomunicațiilor, de numeroasele generații de studenți cărora le-a fost dascăl. Dar minunea nu s-a petrecut.

A trebuit să acceptăm că DOAMNA nu mai este printre noi. Așa o numeam cu toții, chiar și în timpurile când apelativul general era acela de "tovarășă". Nu mai trebuia adăugat niciun nume, deoarece în orice tip de activitate domnia sa se manifesta precum o mare doamnă, ce impunea un respect deosebit, prin delicatețea comportamentului său, prin corectitudinea acțiunilor sale, prin nivelul ridicat și permanent actualizat al cursurilor predate studenților.

S-a născut la 1 aprilie 1932 în Basarabia, în comuna Otaci, Soroca, într-o familie de învățători. Nevoită să se refugieze în România, familia a locuit în diferite orașe, ceea ce a obligat-o pe copila Adelaida să frecventeze diferite școli. În Capitală a absolvit cursurile liceale, apoi pe cele ale Facultății de Electronică și Telecomunicații din Institutul Politehnic București, devenind în 1956 inginer în specialitatea telecomunicații. În această calitate lucrează un an la Direcția PTTR a Capitalei, în Serviciul Măsurători.

Din 1957 îmbrățișează cariera didactică, fiind angajată ca asistent universitar în Catedra Telefonie - Telegrafie a Politehnicii din București, instituție în care a activat neîntrerupt până la sfârșitul vieții. A urcat firesc pe scara ierarhiei universitare, printr-o muncă susținută de perfecționare a pregătirii sale profesionale, fiind pe rând șef de lucrări, conferențiar, profesor (1972), conducător de doctorat (1974).

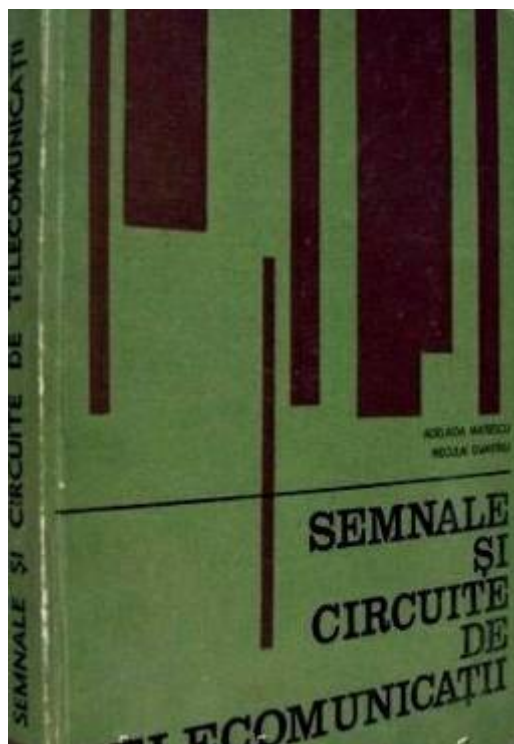
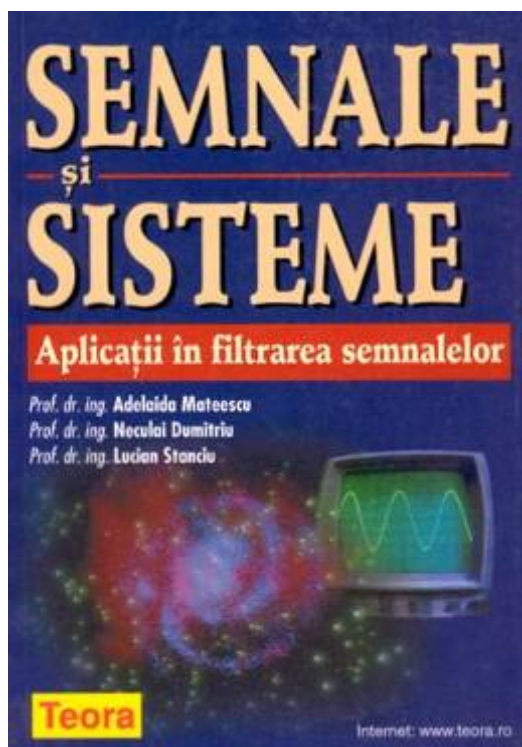
În 1965 a primit titlul de doctor inginer, prin susținerea tezei de doctorat intitulată "Egalizarea în sens Cebășev a timpului de propagare de grup", elaborată sub îndrumarea prof. dr. ing. Gheorghe Cartianu, membru corespondent al Academiei Române.

Cercetările și rezultatele științifice obținute în cadrul doctoranturii au fost prezentate și publicate în țară și peste hotare, în cadrul unor sesiuni de comunicări științifice și în reviste de specialitate, fiind bine

apreciate, ceea ce a condus la numirea autoarei în comitetele de conducere ale unor manifestări științifice naționale și internaționale (de exemplu, la Praga, Varșovia și București).

În decursul anilor, doamna profesor Adelaida Mateescu a participat și la diferite stagii de specializare și schimburi de experiență, în diverse domenii ale telecomunicațiilor, în numeroase universități tehnice europene, și anume: Polonia (1964), Cehoslovacia (1968), Elveția (1991), Franța (1992), Grecia (1995) și Germania (2000).

Cartea "Circuite corectoare", publicată în 1971 în Editura Tehnică, a reprezentat o valorificare și o dezvoltare a cercetărilor științifice desfășurate în cadrul doctoranturii. Cartea a fost și este, prin ideile fundamentale prezentate în mod sistematic, un important instrument de lucru pentru generațiile de studenți și doctoranzi, continuând să fie și astăzi citată în multe publicații științifice.

După 1971 doamna prof. dr. ing. Adelaida Mateescu s-a orientat și spre noi direcții de cercetare, după cum urmează:

- Studiul și evaluarea sensibilității funcțiilor de circuit pasive și active.

Rezultatele obținute în acest domeniu au fost comunicate în țară și în străinătate, cea mai importantă lucrare *Large Change Sensitivities Matrix and its Utility in Tolerances Design* fiind prezentată și publicată în 1974, la Londra, în Lucrările Conferinței europene de teoria circuitelor ECCTD și conducând la o recunoaștere științifică internațională a autoarei și la numirea sa, de-a lungul anilor, în comitetele științifice ale ECCTD.

- Proiectarea și realizarea unor circuite pentru transmisiunile de date.

Metodele elaborate au fost valorificate în cadrul contractelor de cercetare încheiate cu IPA București și IEIA Cluj-Napoca și au contribuit la realizarea mai multor tipuri de modemi pentru transmisiuni de date pe circuite telefonice. În acest domeniu a condus teze de doctorat și a colaborat cu colegi din Catedra de telecomunicații, publicând mai multe articole, la nivel național și internațional, foarte bine apreciate. O sinteză a cercetărilor efectuate în acest domeniu de către prof. dr. ing. Adelaida Mateescu și colaboratorii săi a fost publicată în cartea *Transmisiuni de date*, apărută în Editura Tehnică în anul 1982 și premiată de Academia Română cu Premiul Traian Vuia.

- Prelucrarea numerică a semnalelor și proiectarea filtrelor digitale.

Această tematică a constituit principalul obiectiv de cercetare în perioada 1990 - 2000, conducând, prin colaborarea cu doctoranzii săi și colegi din catedră, la elaborarea și valorificarea unor metode și algoritmi performanți, cu aplicații în filtrarea numerică a semnalelor. Rezultatele cercetărilor au fost prezentate și publicate în cadrul unor conferințe științifice internaționale. A publicat în colaborare lucrarea

"Prelucrarea numerică a semnalelor", în Editura Tehnică, în anul 1998, lucrare care a primit Premiul Gheorghe Cartianu al Academiei Române.

- Comunicațiile multimedia și comunicațiile mobile.

Acest domeniu de studiu a fost abordat în ultimii ani, începând prin elaborarea și prezentarea, în fața unor specialiști din țară și de peste hotare, a unui ciclu de prelegeri despre comunicațiile mobile în sesiunile din anii 1993 - 1998 la Universitatea Marea Neagră din Constanța. În perioada 1998 - 2002 a dezvoltat, împreună cu tinere cadre didactice din catedră, cercetări privind elaborarea de documente multimedia. În domeniul comunicațiilor mobile a organizat și a condus anual, începând cu anul 1997, cu sprijinul financiar al societăților Vodafone și Orange, cicluri de formare a studenților și doctoranzilor în problematica sistemelor și rețelelor GSM. A publicat, în Editura Tehnică, în anul 1999, în calitate de coordonator și coautor, monografia "Sisteme și rețele GSM", lucrare ce a primit în anul 2000 Premiul AGIR.

Domeniul principal al activității didactice este cel al semnalelor, circuitelor și sistemelor de telecomunicații. Cu sprijin financiar extern, prin intermediul unui program TEMPUS, a introdus în anul 1990 și a dezvoltat în Facultatea de Electronică, Telecomunicații și Tehnologia Informației (ETTI) din UPB disciplina *Prelucrarea numerică a semnalelor* și laboratorul aferent. În decursul anilor, a publicat și elaborat lucrări practice de laborator, numeroase îndrumări de laborator, cărți de probleme, manuale și cursuri pentru studenți, de un nivel științific ridicat și având o problematică aliniată la nivelul manualelor de la universitățile de prestigiu de peste hotare, impunând și orientarea disciplinelor și manualelor cu același profil de la universitățile tehnice din țara noastră. Manualele universitare mai importante, elaborate ca autor unic sau coautor, sunt: *Analiza și sinteza circuitelor electrice* (autor unic), Editura Didactică și Pedagogică, 1975; *Semnale, circuite și sisteme* (autor unic), Editura Didactică și Pedagogică, 1984; *"Semnale și sisteme"* (coautor și coordonator), Editura Teora, 2001.

Doamna prof. dr. ing. Adelaida Mateescu a deținut numeroase și importante funcții manageriale în cadrul Universității Politehnica din București:

- prorector al Universității, în două legislaturi: 1984 - 1988 și 1990 - 1992;
- decan al Facultății de Electronică și Telecomunicații 1981 - 1984;
- prodecan al Facultății de Electronică și Telecomunicații 1968 - 1972;
- șef al Catedrei de Radiocomunicații și transmisiuni de date 1992 - 2000.

Recunoașterea pe plan național și internațional a întregii sale activități profesionale, didactice și de cercetare se poate exemplifica prin următoarele:

- a publicat peste 100 de articole în reviste științifice din țară și străinătate;
- a îndrumat începând din 1974 activitatea de doctoratură a numeroși cercetători, dintre care peste 30 au obținut titlul de doctor inginer;
- este Doctor Honoris Causa al Universității din Chișinău și al Universității Tehnice Gh. Asachi din Iași;

- membră a Consiliului Național de Atestare a Titlurilor Științifice (1978 - 1997);
- membră în numeroase comitete științifice naționale și internaționale, conducând secțiunile conferințelor respective;
- membră în Comitetul de redacție al revistei *Revue Roumaine des Sciences Techniques*, seria Electrotehnică-Energetică editată de Academia Română;
- a activat ca expert și evaluator al programelor de cercetare științifică din UPB și INSCC;
- membru IEEE din 1985 și senior membru IEEE din 1990;
- membru fondator al Academiei de Științe Tehnice din România (ASTR), și președintele Secției de Tehnologia Informației și Calculatoare;
- decan al Colegiului de Etică al Consiliului AGIR din 1997;
- președinte al Societății Inginerilor de Telecomunicații din AGIR.

În anul 2002 a fost decorată de către președintele României cu înalta distincție *Serviciul Credincios în grad de cavalier*.

Doamna profesor doctor inginer Adelaida Mateescu și-a dedicat întreaga sa viață învățământului românesc de telecomunicații, fără a-și precupeți eforturile, învingându-și propriile dificultăți, fiind mereu prezentă cu demnitate și devotament la îndatoririle sale de dascăl, cercetător sau conducător de colectiv.

A încetat din viață în dimineața zilei de 20 mai 2009.

Veșnică și plină de recunoștință amintire,

În numele colegilor din Catedra de Telecomunicații, Facultatea ETTI, Universitatea Politehnica din București, prof. dr. ing. Graziela Niculescu

Ing. Dan Negreanu (1932-2007)

A plecat dintre noi (25 mai 2007) fostul coleg și prieten din grupa de electronică industrială Dan Negreanu (căsătorit cu Thea Julieta Radian, un copil, Diana Alexandra).

A fost liderul de grupă necontestat, dovedind mereu o vie inteligență. Avea modul lui calm, ușor detașat și liniștit de a fi superior. Țineam toți la el ca la un coleg drag, avea simțul umorului, dar și mici enervări amuzante pentru noi, față de episoadele ridicole ce nu lipseau în acea vreme.

Ca tineri ingineri, am fost tovarăși de drumeții montane și de petrecere a vacanțelor la mare. Citea mult, îi plăcea să vadă filme bune și spectacole de teatru. Era amator de drumeții la munte cu sacul în spinare și de vacanțe la malul mării sau iarna pe pârtiile de schi.

Între 1956 – 1963 Dan a lucrat la Institutul de Cercetări Electrotehnice, iar după 1963 până la pensionare (1997) la Institutul de Cercetare-Proiectare pentru Automatizări (IPA).

Am avut privilegiul de a-i fi alături în mai toată activitatea noastră profesională, lucrând împreună în același domeniu și deseori la aceleași teme de cercetare. Așa cum l-am cunoscut în timpul facultății, la fel a evoluat în toți acești ani de după absolvire: modest, nefăcând caz de dotarea și pregătirea lui superioară, în special în probleme teoretice. Avea o înclinare specială pentru aspectele de substanță ale activității de cercetare.

A pornit activitatea în ICET cu elaborarea defectoscopului de ultrasunete, alături de mai vârstnicul său coleg Ioan Felea, lucrare foarte dragă profesorului nostru Roman Stere, directorul institutului. A urmat o foarte îndelungată prezență activă în laboratoarele de cercetare din IPA, participând în echipă, sau conducând lucrări de cercetare de anvergură. A acoperit domenii noi ale tehnicii în țara noastră, ca telemecanica și teleprelucrarea datelor, automatizarea prin rețele locale, dispecerizarea proceselor industriale și tehnologia informației.

A fost autor / coautor a numeroase articole și comunicări, colaborator la cărți de specialitate, brevete de invenție. A fost autorul lucrărilor "Privire în lumea informației", editura Albatros, 1976, 260 pagini și "Probleme de matematică rezolvate cu ajutorul calculatorului", editura Teora.

Era gata să ofere oricărui coleg ajutorul și prietenia, arătând o mare disponibilitate. Comunica puțin, dar impunea tuturor respect prin seriozitatea ce marca orice părere și aspect de comportament. Meritul creării în România a unui domeniu nou, cum a fost cel al telemecanicii, din care s-a născut apoi cel modern, al teleprocesării datelor, s-a bazat și pe munca lui efectivă pentru afirmarea și promovarea acestor noi domenii în România.

A plecat prematur dintre noi. Bunul și discretul Dan a plecat, luând cu el o parte din tinerețea noastră.

Lavinia și Lucian Nica

Ing. Cristian Lazarovici (1932-2007)

A decedat în ziua de 30 mai 2007 colegul nostru Cristian Lazarovici (Kitty), un bun și apropiat prieten, veșnic optimist și surâzător.

A fost căsătorit cu Doina, o ființă admirabilă, la care ținea foarte mult. A pierdut-o datorită unei boli nemiloase. Nu a avut copii.

După absolvirea facultății în 1956, lucrează un an la stația de radio Tâncăbești și pe urmă în Institutul de Fizică Atomică (IFA), apoi Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară (IFIN), din 1957 și până la pensionare.

Este asistent cercetare reactor (1957-1960), adjunct șef secție aparatură electronică nucleară (1960-1965), inginer principal II secția proiectare aparatură electronică nucleară (1965-1978), cercetător principal secția electronică nucleară (1978-1997). Datorită deselor restructurări ale activității de electronică din institut a lucrat în mai multe colective: Colectivul de Electronică condus de Dan Paul, Atelierul Cuanta, Secția de Proiectare Aparatură Electronică și, în final, Secția I Electronică condusă de Paul Drăghicescu.

S-a specializat în aparatură electronică nucleară dozimetrică, în aplicații industriale ale radioizotopilor, spectrometrie cu detectori semiconductori. A proiectat și pus în fabricație aparatură de radioprotecție, de tehnică nucleară, pentru industrie și cercetare. A realizat un umidimetru cu detectoare de neutroni, o instalație deosebit de delicată.

A publicat 32 de articole, a colaborat la cărțile "Circuite cu tranzistoare în industrie", Editura Tehnică București 1964 și "Construcția și exploatarea aparaturii electronice nucleare", Editura de Stat Didactică și Pedagogică București 1975.

Îi plăcea să lucreze în colectiv, apreciat fiind de colegii mai vârstnici sau tineri pentru profesionalismul și logica lui. A ajutat pe mulți cu sfatul și fapta. Era înimos, cu toate că avea temele lui de care răspundea, nu pregeta să ajute câte un coleg care îl solicita. Un exemplu îl constituie realizarea primelor instalații de coincidență pentru producerea etaloanelor de activitate, instalații care au stat la baza actualului Laborator de Metrologia Radionuclizilor din IFIN-HH, recunoscut de toate organismele internaționale.

Era o fire deschisă, spunea întotdeauna ce gândea; acest lucru i-a prins câteodată rău. Avea și o cultură generală apreciabilă, citea mult, recomanda și altora cărți, de multe ori le făcea cadou.

Personal, am multe amintiri plăcute ale clipelor petrecute în compania lui, pe băncile școlii politehnice, la orele de seminar, proiect, în cele două "convocări" – cele de la Buzău și de la Someșeni – pentru îndeplinirea stagiilor militare. La fel de plăcute și pline de nostalgie îmi sunt amintirile din excursiile făcute împreună prin munții Bucegi, Piatra Craiului și Apuseni, la care au luat parte și Andrei Mircea, Dan Negreanu, Mircea Popescu.

Mult mai târziu, când eram șef de secție la Institutul Național de Metrologie, ne-am reîntâlnit, de data aceasta el reprezentând "producătorul" de aparatură de măsurare de pe platforma Măgurele, iar eu "forul" de omologare metrologică al statului (conform legislației de atunci). Am constatat cu satisfacție că el rămăsese același bun profesionist, conștiincios și scrupulos, pe care îl știam încă din anii studenției...

Îi vom păstra o amintire frumoasă. Dumnezeu să-l odihnească !

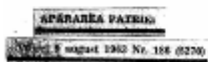
Aurel Millea

Lt.col.ing. Petru Spânu (1931-2008)

Dintr-o regretabilă eroare, ce a avut la bază o doză de naivitate și superficialitate din partea mea, dând crezare unui simplu zvon, am considerat (neîntâlnindu-l pe Petru Spânu în București) că ar fi decedat, drept care a fost consemnat ca atare în Albumul jubiliar precedent, din 2006.... **Petrică, din Lumea unde acum știu că te afli cu precizie, te rog... iartă-mă !**

În realitate, în anul 2006, anul jubileului de 50 ani, Petru Spanu trăia, dar se mutase în orașul natal al soției sale, Arad, și nu a fost găsit pentru a fi invitat.

Ieșise la pensie, în anii '90, din cadrul MapN, cu gradul de Lt.col.ing și din funcția de inginer de RADAR la Baza de Reparații Radiolocație-București a CAAT (Comandamentul Apărării Antiaeriene a Țării). Nu a vrut să se supună rigorilor examenului de colonel; datorită stării precare a sănătății sale (era cardiac) nu-și permitea eforturi fizice și intelectuale și, de fapt, nu punea nici mare preț pe acest examen și pe efectul său....

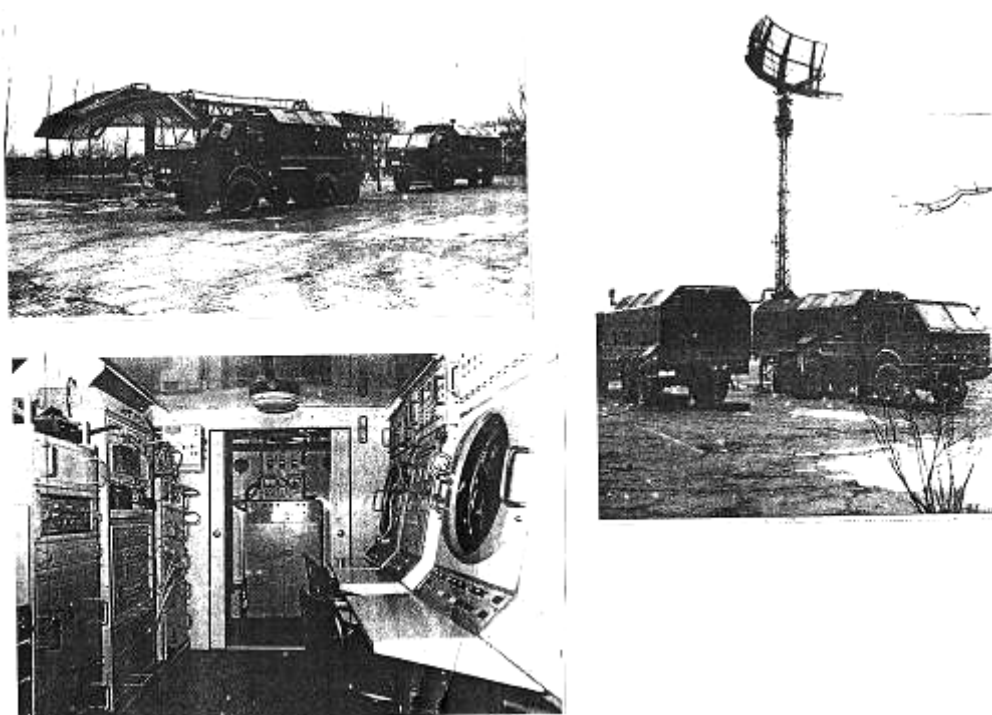
Petru Spânu a absolvit același liceu ca și mine (Liceul de băieți Mihai Viteazu din București, cu toate denumirile lui ulterioare reformei învățământului din 1948), dar cu un an înaintea mea. Ne-am cunoscut mai bine în anii de studenție și în cei 11-12 ani cât am fost colegi de serviciu ca ofițeri-ingineri cadre didactice la două școli militare de ofițeri tehnicieni RADAR. Împreună cu încă 5 colegi (printre care și eu) am fost repartizați, după absolvirea facultății, la MapN-CAAT. Se pare că Petrică era fascinat de RADAR încă din studenție, căci și-a luat ca temă pentru lucrare la Examenul de Stat "Emițător RADAR cu magnetron" (la susținerea lucrării profesorul Răduleț, președintele comisiei, l-a pus să deseneze pe tablă traseele curenților de microunde induși în pereții interiori ai ghidului de undă).

Am fost colegi de serviciu la "Școala Militară de Ofițeri de Radiolocație"- București între anii 1956 – 1960. În luna septembrie 1960 am fost mutați, 3 colegi (Viorel Oprean și Ion Rugină fuseseră trecuți în rezervă, iar Stelian Uță s-a "învârtit" și nu s-a mutat din București) din cei 6 inițiali, la.... "Orașul Stalin", la "Școala Militară de Ofițeri de Artilerie AA și Radiolocație" care, după câțiva ani, avea să devină "Școala Militară Superioară de Ofițeri de Radiolocație și Rachete AA" - Brașov, ca urmare a progreselor în tehnica militară și a atmosferei politice a timpului respectiv. Au fost anii cei mai frumoși și mai fertili ai tinereții noastre, cu realizări, din păcate, numai de ordin... didactic și pedagogic. Am progresat în grad și în funcții cu toții (Andrei Ciontu, Victor Vasile, Petru Spânu). La catedra unde am fost repartizați, eu, ca mai "milităros și mai sportiv" eram șef, dar locțiitor destoinic, "mână dreaptă" mi-a fost Petrică Spânu. Am făcut împreună comunicări științifice, am scris articole tehnice la ziarul Armatei (foto). Ordonat și tipicar cu diversele hârtii, el era cel ce întocmea cele mai bune rapoarte și referate ce se solicitau, care adesea erau date ca exemplu în adunările "pe școală", și profitam cu toții de laude (prime bănești, mai mult simbolice, cu ocazia zilelor festive). Între anii 1964-1968, printr-un HCM emis, Școala din Brașov devenea... superioară și asta însemna două lucruri: durata studiilor se mărea de la 3 la 4 ani și (cu măsurile de rigoare luate și cu modificările de planuri tematice de învățământ, adică de... "curriculum" cum se zice acum) absolvenții școlii aveau, formal,

echivalați primii 3 ani de studii cu Facultatea de Electronică din București, putând urma în continuare studiile ca să devină ingineri, fără a întrerupe îndeplinirea atribuțiilor de ofițeri. Pentru ca absolvenții școlii să fie echivalați cu studiile primilor 3 ani de facultate, nu numai formal, ci și "de facto", printre alții a "pus umărul" și Petru Spânu. Obținând o delegație de lector universitar, el a putut preda (fiind remunerat cu ora, fapt fără precedent în Armata Română) discipline ca bazele electrotehnicii (a redactat și un curs pentru elevi, ce a fost tipărit în școală), bazele radiotehnicii, măsurători electronice.

Petru Spânu a fost un bun patriot. Și-a iubit țara și frumusețile ei naturale. Am făcut excursii împreună în împrejurimile Brașovului. Îmi amintesc că de un 23 August, prin anii '60, împreună cu un grup din care a făcut parte și Petru Spânu cu soția lui (profesoară de biologie de liceu), am făcut o excursie în munții Piatra Craiului, care cu toate peripețiile și eforturile fizice ale escaladării crestei, ne-a lăsat o frumoasă amintire.

Deși câte ceva știam și din facultate, în ciuda caracterului mai de grabă taciturn, molcom, Petrică era un om cu o bună cultură generală, cu simțul umorului, mare amator de cărți și de lectură, de plimbări în natură, de muzică bună, bun cunoscător al limbii engleze.

După ce-a părăsit Brașovul, mi se pare în 1967, a fost mutat la București, la Baza de Reparații Radiolocatoare-CAAT-Pipera (unde se afla în prezent Muzeul Aviației Române). Aci va fi unul din oamenii de bază ai unei echipe de cercetare-proiectare ce se va forma, cuprinzând ingineri militari și civili entuziaști, care și-au propus să realizeze un RADAR în concepție românească, folosind componente și subansamble de la radarele "expirate" și care se dezmembruau, de proveniență URSS, în special, dar și Anglia, Italia, Polonia, etc. Acest radar cu magnetron în banda S de microunde (lungime de undă 10 cm) trebuia să fie specializat în descoperirea aeronavelor care evoluau la înălțimi joase (unde radarele mai obișnuite "nu văd"), aceasta fiind o necesitate stringentă pentru CAAT. Radarul chiar s-a născut (a se vedea fotografia), a fost omologat și produs la IEI-București (și mai târziu la ELPROF-București) sub denumirea "Start-1" și "Start-1M" (modificat). În prezent el este piesă de muzeu, iar unii dintre făuritorii lui (Atanase Boeru, Nicolae Șerbănescu, Petru Spânu) sunt... în pământ !

După pensionarea sa, cam prin anul 2000, l-am întâlnit prin centrul Bucureștiului. Mi-a spus că este bolnav și din această cauză nu poate răspunde invitațiilor noastre. Mărturisirea că bucuria lui cea mai mare este fata lui, care absolvice Conservatorul bucureștean, era pianistă și compozitoare, stabilită la... Londra ! La scurt timp s-a mutat din București în orașul natal al soției (Arad), a încercat să mai aibă o preocupare inginerască, dar boala i s-a agravat și a fost nevoie de o intervenție chirurgicală la Timișoara. A mai apucat să aniverseze 50 de ani de căsătorie cu soția lui, iar în cursul anului 2008 inima lui a cedat... de tot...

Pentru mine, omul Petru Spânu constituie una din amintirile luminoase !

Andrei Ciontu

Ing. Valeria Tudoroiu (Brana), 1934 – 2010

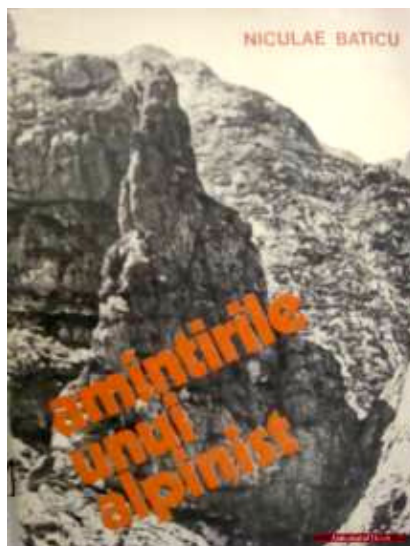
În vara anului 2010 am primit din Austria vestea tristă care ne anunța trecerea în neființă a iubitei noastre colege Valeria (Vali) Tudoroiu (Brana).

Am văzut-o ultima dată la întâlnirea jubiliară din mai 2006, de unde provin fotografiile de mai sus. Era veselă, degajată, comunicativă, se bucura de revedere și conversa cu toată lumea, povestind episoade din viață și amintindu-și întâmplări din anii facultății.

Am inserat aici două evocări, una culeasă din două cărți despre alpinismul românesc unde sunt rememorate ascensiuni la care a luat parte prin anii '60 (Vali a practicat alpinismul la nivel profesionist) și alta compusă de colega noastră Mia Bucurescu. Am mai adăugat coperta unei cărți scrise de ea împreună cu soțul ei și textul unui mesaj primit de la Valerică Grabari.

X X X

1. Extrase din lucrările Pe crestele Carpatilor, de N. Baticu și R. Titeica, Ed. Sport-turism, București, 1984 (434 pag.) și Amintirile unui alpinist de N. Baticu, Editura Sport-turism, București, 1981 (221 pag.)

După 1960, la secția de alpinism a clubului Metalul București sau la alte secții de alpinism s-au afirmat fete ca *Valeria Tudoroiu*, Madlena Breahnă, Halina Lascăr.

VALERIA TUDOROIU a escaladat în iulie 1961 traseul Roșculeț din Bucegi (Codruț Brana și Valeria Tudoroiu) • august 1961, Piscul Rece-Piatra Craiului (Valeria Tudoroiu ș.a.), Umerii Pietrii Craiului (Madlena Breahnă și Valeria Tudoroiu), traseul Central din peretele Padina Lăncii (Igor Popovici și Valeria Tudoroiu), peretele Central al Marelui Grohotiș (Igor Popovici și Valeria Tudoroiu) • iulie 1962, creasta Coștila-Gălbenele (Valeria Tudoroiu) • iulie 1962, creasta Coștila-Gălbenele (Valeria Tudoroiu și Madlena Breahnă), traseul Rosculeț (Valeria Tudoroiu ș.a.), Furcile (Codruț Brana și Valeria Tudoroiu), Surplomba Mare, aceeași echipă • ianuarie 1963, traversarea masivului Retezat (Codruț Brana, Valeria Tudoroiu și

alții) • august 1963. Colții Pelegii-Retezat (Codruț Brana și Valeria Tudoroiu) • septembrie, traseul Balcoanele-Bucegi (aceeași echipă) • iulie 1964, traseul Lespezile-Bucegi (Valeria Tudoroiu și Codruț Brana), Fisura din Pintenul Văii Albe (Codruț și Valeria Brana¹) • august 1965, Fisurile Centrale din peretele Văii Albe (Niculae Baticu și Valeria Brana, cap schimbat).

În decembrie 1962, Valeria Brana a fost numită instructor de alpinism.

Într-o toamnă, am urcat (N. Baticu – n.n.) cu inginera Valeria Brana "Fisurile Centrale" din peretele Văii Albe. La început, am urcat eu cap de coardă, dar, după ce am trecut hornul de deasupra brâului din care începe Fisura Roșie, respectiv după prima lungime de coardă, a preluat capul de coardă tovarășa mea de ascensiune. De data aceasta, a doua lungime de coardă s-a efectuat prin fisura din mijloc. Până în Creasta Văii Albe, capul de coardă a mers foarte bine, ceea ce dovedea talent și o temeinică pregătire. Vremea a fost frumoasă și a contribuit mult la o plăcută ascensiune
Din Creastă, privind peste Valea Coștilei, spre nord, aveam în față peretele sudic al acestei văi. La un moment, am văzut, mai mult mi-a arătat tovarășa mea de drum, un perete ce părea vertical și pe care se cățarau niște alpiniști. Verticalitatea peretelui, așa cum îl vedeam de pe locul pe care mă aflam, m-a impresionat. Am aflat, curând, că acei alpiniști erau din secția noastră și că printre ei se afla și Codruț Brana. Am urmărit mai mult timp cățărătura lor. După ce urcau o față verticală se regrupau într-o mică grotă.....

Aurel Millea (cu adaptarea unor texte de pe internet)

2. Luci și Vali

Le-am cunoscut în prima zi din anul întâi în **M.A.** ("Marele Amfiteatru", din localul Polizu al Politehnicii bucureștene). S-a întâmplat să ne așezăm alături. Într-o parte s-a așezat **Lucica** (Bălan) cu care mă cunoșteam din vedere, de pe culoarele liceului Lazăr și în cealaltă **Vali** (Tudoroiu). Toată lumea vorbea, râdea mult și tare, se căutau figuri cunoscute, se făcea paradă de cunoștințe tehnico-științifice, se pipăia în mod ostentativ în buzunarul de la cămașă o riglă de calcul (calculatorul anilor 50 ai secolului trecut, cu care încă nu știam să lucrăm), unii puneau întrebări încuietore care să le sublinieze erudiția, mulți ascultau intimidati, alții amuzați. Eram cei mai studenți, cei mai ingineri, importanți, emoționați, veseli, tineri, eterni. Eram toți dar eram mai ales fiecare.

Întâmplarea m-a plasat între ele două. Să le cunosc și să mă bucur de prietenia lor. Ne-am așezat tot împreună, în aceeași bancă și la seminarii. Un semestru din anul I.

Cred că n-am cunoscut două persoane mai diferite. Lucica era nostimă, cochetă, plină de feminitate și sex-appeal, complet dezinteresată de studiu. Dăduse examen la "Electrotehnică" pentru că știa că e cel mai greu și vroia să pice și să se mărite. Nu reușise să pice! Era prea deșteaptă, provocarea fusese prea mare și nu putuse să o ignore. Acum suferea consecințele și venea la școală amânând astfel și căsătoria (dorință pe care nu îndrăzneam să și-o mărturisesc). Nu trișa însă. În loc să ia notițe, tricota! Perfect. Tot ce făcea era perfect. Ținuta îi era impecabilă, mersul grațios (făcea gimnastică zilnic), scrisul ordonat, fraza îngrijită, era veselă, plăcută și sensibilă. Știu că "despre morți (nu-mi vine să cred că spun asta despre ea), numai bine" dar așa era! Frustrant. Toate aceste calități reprezintă însă un mare defect. Nu putea trece neobservată oricât s-ar fi silit. Și nu putea să se ignore nici ea. De aceea dacă un tertip folosit pentru a amâna o (ne)hotărâre o adusesse la Politehnică, destinul a hotărât că trebuie să rămână. Și astfel cu nici două săptămâni înainte de examen, Lucia care nu avea nici o notiță la nici o materie din cele 7 sau 9 (la vârsta asta înaintată îmi e permisă o eroare neesențială) la care am dat examen, m-a întrebat: "Vrei să învățăm împreună după notițele tale?" După ce am acceptat (nu lipsită de interesul de a vedea cum o să se descurce ea într-un timp așa de scurt cu ce forfecasem eu un semestru) am pregătit examenele împreună. Lucica n-a pierdut nici un examen, iar eu timp de o lună cred că am cunoscut o inteligență, o capacitate de înțelegere și acumulare neobișnuite. Pe deasupra mai era și deșteaptă! Foarte! Specială! De atunci până când ea a plecat într-o lume mai bună (?) a rămas pentru mine o referință la care am apelat fără rețineri.

Vali, la prima vedere, era omul cel mai obișnuit cu putință. Înălțuță, siluetă aproape androgină (foarte la modă azi, dar nu și pe vremea noastră), ușor peltică și mioapă. Foarte studioasă, cu o cultură generală solidă (lucru mai puțin întâlnit în perioada tinereții noastre) atât în materie de "carte" cât și de

¹ În 1964, Valeria Tudoroiu s-a căsătorit cu Codruț Brana.

muzică (clasică). Nu era foarte ordonată, nici prea cochetă, modestă, aproape că se jena față de cei ce-i descopereau calitățile, deși era perfect conștientă de ele. Cine reușea să o cunoască remarca la ea rafinamentul și distincția unui "pur sânge". În plus, a fost unul dintre cei mai generoși și onești oameni pe care i-am cunoscut. Și-mi place să cred că am cunoscut-o, deși relația noastră de prietenie-colegialitate a fost scurtă. Un semestru. Apoi destinul, sub chipul urât al UTM-ului, ne-a despărțit. Eram împreună cu Lucica și alți colegi într-o "gașcă" retrogradă, gălăgioasă, care deranja clasa muncitoare de la studiu. Am fost despărțiți și aruncați în grupe diferite. Dar în acest semestru ne-am împrietenit datorită multor afinități comune și mai ales datorită fascinației pe care ea o exercita asupra mea. Eu am fost copil unic, la vremea aceea încă răsfățat, egoist, leneș și total fără răspundere. Vali, care era de aceeași vârstă cu mine, era responsabilă în mare măsură de fratele ei mai mic, care primea aproape toată dragostea maternă. Poate că asta a fost o compensație pe care i-a oferit-o Cerul acelui băiat splendid dăruit cu toate calitățile pe care i le refuzase surorii lui, dar care la 30 de ani a fost răpus de o moarte fulgerătoare. Pe atunci însă Dinu era crescut de două mame iubitoare, Vali și mama lor văduvă. O femeie foarte prezentabilă, distinsă, provenind dintr-o familie cu un trecut pe care R.P.R. nu i l-a iertat dar i-a permis să-și crească și să-și instruiască copiii la limita supraviețuirii. Vali a purtat împreună cu mama ei această povară astfel încât Dinu să nu simtă nimic. În același timp, era unul dintre cei mai buni studenți, dintre cei mai apropiați colegi, cum am mai spus extrem de instruită și cu un admirabil simț al umorului. Nu numai că nu s-a plâns niciodată de situația ei dar i se părea firesc să dea fără să primească, să ajute fără preget, să socotească prioritare necazurile celorlalți. Indiscreția mea mai mult sau mai puțin scuizabilă, fiindcă învățam aproape tot timpul împreună (la ea sau la mine acasă), a putut scoate totul la iveală cu mirare, încântare și respect. Și aici am întâlnit perfecțiunea. A caracterului și a sufletului. Și ea a rămas pentru mine o referință. Puternică. Și mai ales dragă.

Lucica Bălan (1931 – 2005)

Valeria Tudoroiu (Brană), 1934 – 2010

Țineți seama că tot ce am scris sunt impresiile unui tânăr de 17 ani în amintirea unui bătrân de 75 de ani. Sigur sunt exagerate. Dar nu foarte. Oricum, mă consider printre puținii privilegiați care au avut ocazia să cunoască asemenea oameni. Sunt convinsă că nu sunt singura. Asta mi-a și dat curaj să scriu aceste rânduri în amintirea lor.

Pentru mine, odată cu Vali a mai murit o dată și Lucica. Mă despart acum de amândouă.

Fie ca Dumnezeu să le odihnească și să le ierte! Și ele pe noi.

Mia Bucurescu

3. Un mesaj de la Valerică Grabari

Un gând bun pentru Vali. Admirabil caracter, fantastică dârzenie. Seriozitate și exigență în profesie. Proiecte de automatizare a transportului de gaze. Campioană națională de iahting. Pasiune pentru muntele căruia i-a dăruit tot sufletul și de la care a avut poate cele mai mari satisfacții. Delicatețea asociată educației alese. Între loviturile pe care le-a primit a fost pierderea timpurie a unui frate pe care îl adora.

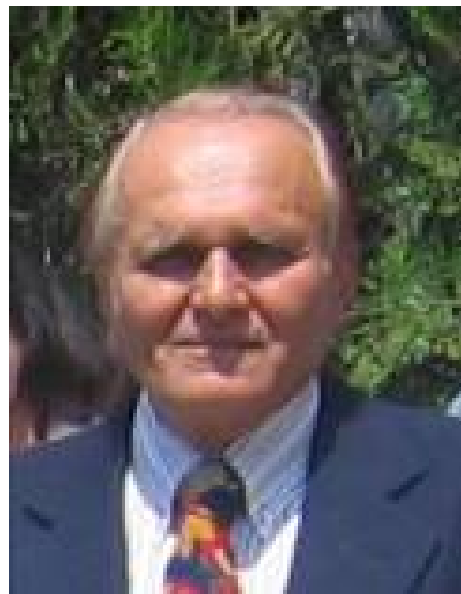
Îmi răsună în ureche timbrul special, graseiat al glasului ei. Zile grele pentru Codruț, Ioana, Bogdan. Dumnezeu să o odihnească.

Valerică Grabari, 27 ianuarie 2010

Ing. Mircea Popescu (1933-2010)

Încă unul din colegii noștri ne-a părăsit... A fost răpus de o boală cumplită, care nu iartă, deși îngrijit cu devotament de soția sa Tilde.

Din promoția 1956 a facultății de Electronică și Telecomunicații, eu i-am fost prietenul cel mai apropiat. Am fost colegi de liceu începând cu clasa a II-a, când abia împlinisem 11-12 ani. Am fost în aceeași clasă a liceului "Gh. Barițiu" din Cluj, în primii ani în vechiul local de pe strada cu același nume (Gh. Barițiu) și apoi în clădirea de pe strada Șaguna. Din toate amintirile acelor vremuri, mi-au rămas mai vii orele cu profesorii Tătaru (geografie), Fuchs (matematică și... latină – o asociere mai puțin obișnuită), Simoiu (fizică), escapadele prin orașul multicolor și plin de distracții, spectacolele de operă (la care făceam uneori și... figurație, pentru a mai câștiga un ban), excursiile la Cheile Turzii, turul cu bicicletele de aproape 1000 de kilometri prin Blaj, Sovata, Tg. Mureș, Turda și înapoi la Cluj și multe altele... Într-o vară, am fost "convocați" la o lună de "muncă patriotică" pe un șantier din apropierea Clujului (Morlaca, lângă Huedin, jud. Cluj), unde Mircea a luat cu el acordeonul pe care îl primise recent de la părinți (Mircea cânta frumos la acordeon). În ultima zi, acordeonul a dispărut ! (se pare că cineva din anturaj i l-a furat...). Mircea a fost tare supărat, pățania a stricat tot farmecul escapadei (care, altfel, ar fi fost chiar agreabilă). Dar, iată ce a urmat: la îndemnul unei prietene, Mircea a cumpărat un bilet la loto (el, care nu jucase niciodată la vreo loterie) și surpriză !... a câștigat o sumă egală cu valoarea acordeonului furat ! Și să nu fii superstițios...

Ajungând în ultima clasă a liceului, a trebuit să ne gândim la facultatea pe care o vom urma. Fiindcă la Politehnica din Cluj exista doar o facultate de Mecanică, iar noi aveam ambiții de a face ceva mai "avansat", ne-am hotărât pentru Politehnica din București, unde auzisem că oferta era mai largă și mai variată. În cele din urmă, am optat pentru Electrotehnică, facultatea cea mai căutată și despre care știam că este și cea mai grea.

Așa că în vara lui 1951 am petrecut peste o lună la București, pentru a participa la cursurile de pregătire care se țineau în MA ("Marele Amfiteatru"). Încă nu știam că tot acolo vom audia mai multe cursuri, care vor fi ținute de profesori celebri, și tot acolo vom da examene, până la sfârșitul celor cinci ani când vom deveni ingineri. Până una-alta, mergeam zilnic la orele de pregătire, îl ascultam pe asistentul (în vremea aceea) Marcian Guttman (care ni se părea "genial" – în comparație cu foștii noștri profesori de liceu), și suportam cu stoicism căldura de 36-38 grade a Bucureștiului la mijloc de august, cu care nu eram deloc obișnuși. Locuiam împreună cu Mircea la o mătușă de a mea, care ne-a găzduit apoi și mai târziu, pe parcursul întregii facultăți.

Peste o lună am revenit la București pentru examenul de admitere. Examenul nu a fost atât de greu cum ne așteptasem, amândoi am reușit în primii 50 (din vreo 800 de candidați, pe 250 de locuri).

Apoi au urmat anii de facultate, în cursul cărora Mircea mi-a fost colegul cel mai apropiat, cu care mă consultam zilnic, și în clasă (eram colegi de grupă) și acasă. În anii I și II bătăile de cap cele mai mari le aveam cu matematicile (noi nu făcusem în liceu analiză matematică – calcul diferențial și integral – ceea ce a însemnat un handicap deloc neglijabil), cu mecanica teoretică (un curs destul de dificil, însă frumos), dar și cu chimia și cu tehnologia materialelor (mult de memorat). Apropos de examenul de tehnologie, era ultimul din sesiune și eram obosiți, plictisiți de atâta toceală... Aflasem că la examenul de tehnologie erau 40 de bilete de examen, biletele erau numerotate de la 10 la 49. La examen, fiecare candidat trăgea câte un bilețel din două "grămezi", prima cu cifrele de la 1 la 4 și a doua cu cifrele de la 0 la 9; numărul subiectului de examen se forma prin alăturarea celor două cifre. Unul din colegii de an mai "inventivi", care dăduse deja examenul, ne-a vândut un "pont": în prima grămadă, pe spatele bilețelului cu cifra "1" un mucalit reușise să facă un semn discret, așa că dacă erai atent puteai să tragi bilețelul marcat și în felul acesta erai sigur că subiectul tău va avea numărul între 10 și 19. Ne-am agățat de acest "fir de pai" și amândoi am învățat numai subiectele de la 10 la 19 (care, întâmplător, erau oarecum mai generale, cu mai puține date de memorat). La examen totul a mers perfect, știind "secretul", Mircea și cu mine am reușit să scoatem într-adevăr subiecte cu numărul între 10 și 19, pe care le-am știut de nota maximă !

În anul III, "piatra de încercare" a fost examenul de Bazele electrotehnicii, la cursul profesorului Răduleş. Pe fiecare bilet de examen erau două subiecte de teorie şi o problemă, teoria putea fi învăţată din curs (sau din notiţe) dar partea mai grea o constituiau problemele, care nu semănau totdeauna cu cele făcute la seminarii. Ştiind acestea de la cei din anul precedent, Mircea şi cu mine am făcut rost de aproape toate problemele care fuseseră date anul anterior şi ne-am "întrecut" în a le rezolva înainte de sesiune, ceea ce ne-a fost de un real ajutor.

În sfârşit, în anii IV şi V au urmat mai mult materii de specialitate, pe care le-am învăţat mai uşor, având deja experienţa examenelor trecute şi un serios bagaj de cunoştinţe generale. Mircea a fost printre cei 5 absolvenţi care au terminat cu "diplomă de merit" (aşa-numita diplomă "roşie"), fapt care i-a crescut faima printre colegii de an (dar se pare că nu i-a fost de mare folos mai târziu, în carieră...).

O poză din iulie 1953, de la stagiul de armată executat la Buzău. De la stânga la dreapta: Tomy Shuranyi, Mircea Ivanciovi, Mircea Popescu, Aurel Millea, Dan Negreanu, Iosif Abraham

Poze la banchetul de absolvire: Mircea, Valerică Grabari, Nelu Rugină, Mircea, Nicu Bratcovschi, Relu Millea, Mircea

După absolvire, drumurile noastre s-au despărţit. Mircea a fost repartizat la Radiodifuziune, iar eu la catedra de Bazele electrotehnicii din IPB. Amândoi ne-am mutat din locuinţa mătuşii mele, ne-am căsătorit (eu mai devreme, el mai târziu), ne mai întâlneam la câte o partidă de tenis, pe terenul de lângă Operă.

Mircea a lucrat la Radiodifuziune până prin anul 1977, când în urma unei deplasări în Germania a fost învinuit că a depăşit termenul la care trebuia să se întoarcă. Din 1978 a lucrat ca cercetător la Institutul Naţional de Recuperare, Medicină Fizică şi Balneoclimatologie. A rămas acolo până la pensionare, în 1998.

Aurel Millea

Dr. ing. Andrei Mircea (1935-2011)

A plecat dintre noi încă un mare specialist în radio și electronică, un exemplu grăitor de om a cărui adevărată valoare se dezvăluie abia după încetarea din viață. Este vorba de regretatul nostru coleg, **dr.ing.-fiz. Andrei Mircea**, decedat departe de țara în care s-a născut, s-a educat, a învățat și s-a format ca om folositor cetății.

Era pasionat de radiotehnică și electronică. În anii de liceu și primii ani de facultate a fost radioamator. Pasiunea, dar și talentul, de cercetător în acest domeniu le-a dovedit încă de pe băncile facultății, în cadrul cercului științific studențesc de radiotehnică, organizat și condus de profesorul Gheorghe Cartianu.

Absolvent în 1956 al facultății de Electronică și Telecomunicații, specialitatea Radiocomunicații, după trei ani absolvă și facultatea de Fizică a Universității din București, specialitatea Fizica Solidului. Își desăvârșește pregătirea de specialitate prin cele două doctorate dobândite, la IPB unde i se acordă titlul de doctor inginer în 1966, și la Université Pierre-et-Marie-Curie, Paris 1976, unde devine Docteur-es-Sciences.

În anul 1956 este numit asistent al prof. Cartianu la cursul de bazele radiotehnicii. În anul următor, prezintă trei comunicări la Sesiunea științifică a cadrelor didactice din Institutul Politehnic București, toate trei aducând noutăți interesante în legătură cu spectrul semnalelor modulate în frecvență ("slăbiciunea"

profesorului Gh. Cartianu); lucrările nu au fost prea larg comentate în facultate, tocmai fiindcă ar fi "eclipsat" unele din realizările profesorului, care îl făcuseră celebru pe acesta.

Din păcate, în același an, este victima unui act arbitrar al regimului, împreună cu cele 10% din cadrele universitare românești, îndepărtate din funcție în urma evenimentelor din Ungaria, din 1956, pe considerentul că nu și-au arătat îndeajuns solidaritatea cu "clasa muncitoare"! Este nevoit să se transfere la Laboratorul de Semiconductori al Institutului de Cercetări Electrotehnice (ICET), București (care a devenit ulterior ICPE). Mai târziu, în 1960, același Laborator de Semiconductori este mutat la I.P.R.S. Băneasa și Andrei Mircea îl urmează. Se ocupă de punerea în practică a proiectelor sale ce vizau îmbunătățirea tehnologiilor de fabricare, procedeele epitaxiale, crearea de noi dispozitive optoelectronice, realizarea de circuite integrate etc. Pasiunea lui cea mai mare se dezvoltă cu mare intensitate, viziunea sa de inginer, dublată de cea a fizicianului, i-a luminat clar drumul de urmat.

În anul 1965, având preocupări asemănătoare, se mută la Institutul de Fizică Atomică (IFA), Laboratorul Tehnologia Vidului, Măgurele. Aici găsește o bază materială mai bună și este, în același timp, sprijinit în activitatea sa de cercetare.

Anul 1968 a fost un an de cumpănă în viața personală și în cea profesională a lui Andrei, așa cum a fost și pentru alți mulți români. Evenimentele externe legate de invadarea Cehoslovaciei, sub conducerea URSS, dar fără participarea "nesupusei RS România", l-au determinat pe Andrei Mircea, trimis atunci la o conferință internațională în Anglia, să emigreze și să se stabilească în Franța pentru tot restul vieții.

În Franța se disting două perioade de activitate.

În prima, a lucrat la firma Philips, La Radiotechnique-Compelec, Laboratoire de Semiconducteurs, Suresnes (1968-1970) și apoi la Laboratoire d'Electronique et de Physique (L.E.P.), Limeil Brevannes (1970-1979). Aici a fost șef al Grupului Dispozitive Microelectronice (cca 20 pers.) și după 1975 șef al Departamentului Studii de Bază, Fizică și Tehnologie (cca 30 pers.).

În a doua parte, a trecut la France Telecom, Centre National d'Etudes des Telecommunications (C.N.E.T.), Centre Paris B, Laboratoire de Bagneux (lângă Paris), unde a rămas de la 1979 până la pensionare, în 2000. Aici a fost pe rând șef al Departamentului Fizica și Tehnologia Dispozitivelor Semiconductoare (cca 40 pers.), șef al Departamentului Materiale Semiconductoare (cca 20 pers.) șef al Diviziei Componente Optoelectronice (cca 70 pers.) și (din 1994) adjunct al Directorului, coordonator al programului CATON (composants pour transmissions optiques numériques) (cca 70 pers.).

Andrei Mircea avea calități foarte bune de organizator și coordonator, ca dovadă i s-au încredințat în toată aceasta perioadă funcții de șef de laborator sau de compartiment. Însă, spre deosebire de mulți alți

"șefi", care se limitează la conducere și supervizare, el a fost tot timpul un cercetător activ, lucrând cot la cot cu cei din colectivele pe care le conducea. Mărturia cea mai bună este numărul mare de comunicări, articole și alte lucrări elaborate, la care era cel mai des primul autor, publicate în reviste internaționale de prestigiu, cum sunt J. Crystal Growth, J. Appl. Phys., Mat. Sci. Eng., SPIE Proc. Series, Phys. Rev., Semicond. Sci. Techn., J. Phys. C: Solid State Physics, IEEE Trans. Electron Dev., Solid-State Electronics, J. Sci. Instrum.; în total, a publicat peste 140 articole și comunicări. De asemenea, la CNET, a elaborat și a pus la punct mai multe procedee specifice, unul din ele purtându-i numele.

Într-unul din anii 1995-1998, la CNET a fost declarat "OMUL ANULUI", iar raportul personal asupra realizărilor, pe care l-a prezentat acolo, a fost aplaudat de asistență.

A fost distins cu mai multe premii internaționale, printre care:

- Prix Foucault de la Société Française de Physique (1979) pentru cercetări asupra Nivelelor Adânci în Semiconductori – cel mai prestigios premiu acordat în domeniul fizicii în Franța.

- Prix C.N.E.T. France Telecom (1990) pentru cercetări în Epitaxia cu Compuși Organometalici.

Alte activități profesionale / științifice: • Organizator al conferinței științifice Second "Lund" International Conference on Deep Level Impurities in Semiconductors, Sainte-Maxime, France (1979) • Organizator al atelierului științific International Workshop on the Relations between Epitaxial Growth and Semiconductor Epitaxial Layer Properties, Perpignan, France (1982) • Expert Tehnic al Comisiei Europene ESPRIT (Bruxelles) (1989) • Expert Tehnic al ITU (International Telecommunications Union) la Centrul de Cercetări din Campinas (Brazilia) (1988, 1990) • Consultant, Epitaxie cu Organometalici, Thomson-CSF, Franța (1990) • Membru permanent al Comitetului de Program, International Conference on Organometallic Vapour Epitaxy (din 1990) • Idem, European Workshop on Organometallic Vapour Epitaxy, (din 1991) • Co-organizator al conferinței 14th State-of-the-Art Program on Compound Semiconductors and Symposium on Large-Area Epitaxy for III-V Device Fabrication (1991).

Dintre activitățile didactice, pot fi menționate: • Conferințe pentru studenții de D.E.A. la Univ. Paris VII, la INSA Toulouse și la ENSAE Toulouse (1969-1979) • Curs de Epitaxie pentru studenții de D.E.A., I.E.F. (Universite d'Orsay) (1979-1984).

În anul 2000 se pensionează de la CNET, dar simte că... nu poate sta inactiv, și în același an se alătură unei echipe care lucra la un proiect cu finanțare extrabugetară la Ecole Polytechnique Fédérale de Lausanne (EPFL, Elveția). Lucrează aici fără întrerupere, până la sfârșitul vieții sale. A murit la 5 martie 2011 în Elveția, din cauza unui cancer generalizat.

Despre activitatea din ultima decadă a vieții sale, iată ce ne relatează profesorul Ely Kapon, șeful proiectului de la EPFL (contactat de noi prin e-mail imediat după deces):

"Sunt de asemenea profund întristat de decesul lui Andrei, deși eram pregătiți de asta datorită bolii sale. El a intrat în Laboratorul nostru prima dată în 2000, aducându-și contribuția prin competența sa enormă în MOCVD (Metal-Organic Chemical Vapour Deposition, adică "depunere chimică metal-organică gazoasă"), în special în proiectul nostru asupra laserelor de suprafață cu cavitate verticală (VCSEL). Mai târziu, o dată cu înființarea companiei noastre BeamExpress, el a fost implicat de asemenea în dezvoltarea dispozitivelor VCSEL de unde lungi pentru aplicații de telecomunicații, principalul obiectiv al companiei. El a contribuit nu numai la creșterea epitaxială prin MOCVD, dar și prin automatizarea instalațiilor de caracterizare a laserelor, în care a făcut lucruri remarcabile. Era foarte motivat și a fost activ până nu demult, în ciuda bolii sale. Noi utilizăm în continuare instalațiile realizate de el, de care beneficiem semnificativ.

Vom simți mult lipsa lui Andrei."

Ca și alți români înaintași de valoare, care s-au realizat în diaspora, și Andrei Mircea a făcut cinste României în Lume, a făcut cinste numelui de român, cu care adesea se mândrea. Modestia sa nativă l-a împiedicat să se laude cu realizările sale tehnico-științifice, ba chiar să vorbească despre ele, și le-a încredințat doar memoriei hârtiei.

Câteva date din viața familială a lui Andrei Mircea: căsătorit, în țară, cu Dorana Coșoveanu (Dori, apreciat critic de artă), se recăsătorește în Franța, cu Annie Roussel, au doi copii, Matei și Adrien, dar peste zece ani se separă de soție, rămânând până la sfârșitul vieții cu acest statut și trăind singur.

Dacă am putea comunica cumva cu lumea universului supraluminic în care a intrat acum colegul nostru, i-am spune așa: dragă Andrei, am luat cunoștință de dorința ta de a participa la agapa prilejuită de cea de a 55-a aniversare a promoției noastre, din ziua de 19 mai 2011. Fii liniștit și odihnește-te în pace după tumultuoasa ta viață trăită pe Pământ ! Tu vei fi prezent la această aniversare în... sufletele noastre !

Aurel Millea, Andrei Ciontu,

Amintiri, opinii, miniaturi...

Gânduri despre senectute

Câte vârste are omul. Vârsta este de fapt diferită din patru puncte de vedere. Există *vârsta cronologică*, cea în care se adună anii de la naștere, dar există și *vârsta psihologică*, care depinde de cum se simte omul, cum realizează el că au trecut anii și de pofta lui de viață. Mai există și o *vârsta socială*, dependentă de rolul pe care vârstnicul îl mai are în colectivitate. Și în fine, mai există acea importantă *vârsta biologică*, care este greșit considerată a fi egală cu vârsta cronologică; ea marchează cât de tare au scăzut rezervele funcționale ale omului.

Medicina a făcut să crească speranța de viață. În vremurile foarte depărtate, speranța de viață era de 20 de ani, apoi a crescut la 50 de ani, iar acum în țările bogate speranța de viață a ajuns la 84 de ani. La noi, speranța de viață a femeilor este de 76 de ani, a bărbaților de 69 de ani, deci o medie de 73 de ani. În funcție și de bolile pe care le au, medicina îi consideră *vârstnici tineri* pe cei între 65 și 74 de ani, îi cataloghează ca *vârstnici* pe cei între 74 și 85 de ani și le spune *longevivi* celor ce depășesc 85 de ani. Unii oameni au rezerve mari funcționale, organice. Ei sunt mai tineri biologic decât vârsta cronologică, cea din acte. La extrema cealaltă, unii oameni ale căror rezerve biologice au secăt sunt mai vârstnici decât etatea lor.

În evaluarea vârstei simțite de om este foarte importantă funcția creierului. Sau cum zice știința, partea *cognitivă*. Vârstnicii care nu au o boală, dar li se reduce în mod firesc funcția cerebrală, pierd de regulă viteza de reacție. Ei își dirijează memoria selectiv, ținând minte lucruri importante și lăsând uitării lucrurile ne semnificative. Este un fel de mecanism de protecție. Mulți suferă de depresie, pe care însă o maschează, insistând pe propriile suferințe; de exemplu, un bătrân se vaită de articulații, dar în fond el are depresie, iar această scădere de stare mintală și de curaj accentuează boala articulației.

Acad. Ana Aslan era convinsă că trebuie "să adăugăm viață anilor și nu ani vieții"¹. Cu alte cuvinte, să nu o ia înainte, prin degradare, vârsta biologică față de vârsta cronologică.

*

Mulți pensionari se întorc la muncă. Dacă ați ajuns la bătrânețe, nu înseamnă că ați scăpat de muncă! Așa poate suna, pe scurt, o situație din ce în ce mai des întâlnită în ultimii ani în mai multe țări.

Americanul Robert T. Kiyosaki avertiza încă din 1998 despre iminenta prăbușire a sistemelor de pensii și asigurări sociale în primii ani ai secolului al XXI-lea. El nu a fost luat în serios atunci de prea multă lume, deși cartea care conține sumbra previziune, "*The Cashflow Quadrant*", a fost tradusă în multe limbi, inclusiv în română (cu titlul "Cadranul banilor"). Vestea bună, spunea Kiyosaki, e că în actuala epocă speranța de viață crește. Vestea proastă este că putem trăi mai mult decât strângem la stat pentru anii de pensie. Programele guvernamentale de pensii prin deduceri pe statul de plată nu mai pot ține pasul cu promisiunile politicianilor, dar nici cu așteptările multor oameni care s-au obișnuit cu ideea că guvernele sau companiile trebuie să aibă grijă de ei la bătrânețe.

Programele de pensii caracteristice erei industriale au devenit demodate în actuala eră a informației. S-au făcut prea multe promisiuni, iar acum a venit vremea pentru "plata facturilor". Majoritatea problemelor financiare nu au fost create de actualii guvernanți, ci de toți predecesorii lor din ultima jumătate de secol, care au perpetuat sistemul prin rostogolirea în viitor a cheltuielilor tot mai mari cu pensiile și sănătatea celor vârstnici. "Din nefericire, dacă vor rămâne în exercițiu, actualele guverne nu pot spune adevărul maselor", descria Kiyosaki situația ingrată de la Washington. Lucrurile stau și mai prost în Europa, unde politicile sociale au amplasat net superioară celor din SUA. În plus, există și paradoxala realitate că mulți oameni preferă o minciună frumoasă în locul unui adevăr dureros...

Însă piața globală a muncii nu va aștepta ca politicienii și protestatarii să schimbe direcția. Îmbătrânirea forței de muncă și simultana criză de oameni calificați se află sus pe lista de provocări care stau în fața elitei globale a afacerilor. Multe firme sunt deja pregătite pentru mutația demografică. În Japonia, unde numărul persoanelor cu vârste între 15 și 64 de ani este prevăzut a scădea în medie cu 740.000 pe an în următorul deceniu, corporații mari, precum *Canon* sau *Mitsubishi*, au început deja să-i reangajeze pe cei care ieșiseră la pensie, deoarece bazinul tinerilor apți de muncă seacă.

Din ce în ce mai activi, mai bogați, mai educați și mai sănătoși, americanii trecuți de 65 de ani sunt pe punctul de a reinventa însăși noțiunea de bătrânețe în secolul XXI. În SUA, o treime din cei ieșiți recent la pensie continuă să muncească într-o a doua carieră, iar jumătate din cei apți de muncă se așteaptă să muncească atunci când vor avea peste 70 de ani.

¹ Citatul este atribuit mai multor cugetători, nu se știe exact proveniența.

Actuala generație de pensionari care reprezintă 12% din populația Statelor Unite, adică 36,3 milioane de oameni, nu mai seamănă deloc cu cele precedente, se arată un raport citat de France Press. "Americani vârstnici de astăzi trăiesc mai mult, au mai puține probleme de sănătate, sunt oameni care au studiat mai mult în viață, iar numărul celor care trăiesc în sărăcie este mai mic ca în trecut", arată raportul.

Americanii trecuți de 65 de ani sunt astăzi în avangarda unui fenomen social "cu profunde consecințe sociale și economice", consideră Louis Kincannon, directorul Biroului de recensământ. El adaugă că, în următorii 25 de ani, populația de peste 65 de ani din SUA se va dubla și că, în 2030, un american din cinci, adică aproximativ 72 de milioane de persoane, vor fi trecuți de această vârstă. În prezent, persoanele care au peste 85 de ani formează grupul de vârstă care crește cel mai rapid.

Toate aceste schimbări pot constitui vești bune sau proaste pentru muncitori, depinde de cum anticipează ei pensionarea: cu pasiune sau cu teamă.

*

- Trăiește ca și cum ai muri mâine. Învață ca și cum ai trăi veșnic. (*Mahatma Ghandi*)
- Deși viața noastră e scurtă, noi o scurtăm și mai mult pierzându-ne vremea fără rost. (*Victor Hugo*)
- Tot ce știu acum, la 60 de ani, știam și la vârsta de 20. Restul de 40 de ani a fost o lungă și penibilă muncă de verificare. (*Emil Cioran*)
- Îmbătrânești atunci când simți că poți face aceleași lucruri ca în tinerețe, dar jumătate din ele nu mai merită să fie făcute. (*Anonim*)
- A îmbătrâni este singurul mod de a trăi mult. (*C.A. Sainte-Beuve*)
- Viața trebuie trăită așa cum este, ea ni s-a dat fără să o cerem și ni se va lua fără să fim întrebați. (*Anonim*)
- Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, dar trebuie trăită privind înainte. (*Soren Aabye Kierkegaard*)
- Nu contează cât trăim, ci cum trăim. Adaugă viață la ani, nu ani la viață. (*Anonim*)
- Începeți să sesizați că ați îmbătrânit atunci când lumânările costă mai mult decât tortul. (*Bob Hope*)

*

Sindromul SADVA. Cei care au trecut de 60 de ani sunt anunțați că s-a descoperit o boală tipică, SADVA (Sindromul Atenției Deficitare la Vârsta Avansată). Pentru a înțelege mai bine, iată un exemplu:

1. Am hotărât ieri să spăl mașina: am luat cheile și am pornit spre garaj, când tocmai am văzut corespondența pe masă.

2. Buuun, o să merg să spăl mașina, dar mai întâi să arunc o privire, poate că e ceva urgent.

3. Am pus cheile mașinii pe birou, lângă scrisori și aruncându-mi ochii am văzut că erau câteva facturi de plată și multă publicitate inutilă, drept pentru care am hotărât s-o arunc, dar am văzut că gunoiul era plin.

4. M-am gândit că-i mai bine să-l golesc întâi. Am pus facturile pe birou dar mi-am dat seama că ar fi mai înțelept înainte de orice să merg la bancomatul de lângă casă și să plătesc facturile.

5. Am lăsat gunoiul jos, am luat facturile și m-am îndreptat spre ușă.

6. Unde să fie cardul de bancomat? În buzunarul hainei pe care am avut-o ieri pe mine!

7. Trecând pe lângă masă, dau cu ochii de berea pe care tocmai o beam. Mă duc după card dar mai întâi o să pun berea asta la frigider.

8. În drum spre bucătărie constat că plantele au un aer cam ofilit; ar trebui să le ud.

9. Pun berea pe masa din bucătărie, când - ia te uită - dau de ochelari! Îi căutam de câteva ore. Să-i pun bine repede!

10. Iau un vas cu apă și dau să mă duc spre sufragerie.

11. Ah, au uitat telecomanda televizorului aici! Deseară, când o să vrem să dăm drumul la TV nimeni n-o să-și aducă aminte s-o caute la bucătărie. Mai bine s-o duc imediat în sufragerie!

12. Pun ochelarii pe masă și iau telecomanda.

13. Pun apă la plante și vărs pe parchet. Las telecomanda pe sofă și merg să iau o cârpă să șterg pe jos.

14. Trecând prin hol mă gândesc că ar trebui să schimb rama unui tablou.

15. Merg mai departe, dar nu mai știu ce voiam să fac în această clipă!!!

16. Ah! Ochelarii. Nu! Mai întâi cârpa! O iau.

17. Dar dau cu ochii de coșul de gunoi plin.

18. La sfârșitul zilei: mașina e tot nespălată, facturile nu le-am plătit, berea s-a trezit pe masă, la plante am pus doar două picături de apă, nu știu unde este cardul, nici ochelarii, nici cheile mașinii!

19. Când încerc să înțeleg de ce n-am făcut nimic astăzi, rămân ca trăznit pentru că știu c-am fost ocupat toată ziua!

20. Îmi dau seama că e grav și că trebuie să merg la medic, dar mai întâi cred c-o să mă uit pe restul corespondenței. Și o iau de la capăt!

Adaptare după texte de pe internet

Amintiri cu profesorul Roman Stere

Eram în anul patru când am început cursul de amplificatoare de joasă frecvență cu profesorul Roman Stere. Prezenta clar, ușor de urmărit, pe linia precedentelor cursuri ale profesorilor Șabac și Woinaroski, dar acum treceam de la materii teoretice la cele predominant practice. Ne antrena și în mici lucrări experimentale, de cercetare, în laboratorul din F3.

În anul următor, a venit vremea alegerii proiectului de diplomă. Am optat pentru un generator de ultrasunete, propus de dânsul, dar a apărut o problemă: profesorul Vazaca i-a propus lui Gicu Cristea, prietenul meu, să facă un proiect având ca temă un accelerator de particule - betatron, proiect ce se cerea realizat de doi studenți, dată fiind complexitatea lui. Iată-mă deci în dilemă, discutând după cursuri cu profesorul Vazaca și Gicu, care îmi propun și insistă să particip. Cum ezit să accept, profesorul spune: "lasă că vorbesc eu cu Stere !" După câteva zile, catastrofa. Profesorul Stere vine la curs supărat și ne spune: "tovarășul Nica a făcut o treabă urâtă, a renunțat la tema pentru care a optat !" Eu intru în pământ de rușine, de scuze nu putea fi vorba – vulpoiul Vazaca mi-o făcuse, prezentase problema ca pe o opțiune fermă a mea, nu a făcut o mediere, cum era de așteptat. Am înțeles mai târziu supărarea profesorului Stere, ținea mult la realizarea acestui proiect și până la urmă dorința i s-a îndeplinit, chiar cu ajutorul meu.

La repartizare, "cadrele" au descoperit că absolventul Nica are o origine nesănătoasă (bunic moșier) și l-au trimis la Uz. Electronica. Cum credeam că merit o soartă mai bună, mi-am luat inima în dinți și m-am dus la ICET, unde era director Roman Stere.

I-am spus oful meu și în două zile eram angajat. Nici o reținere din partea dânsului, ci o extremă bunăvoință. Mi-a spus râzând: "V-a fost dat să faceți până la urmă tot generatorul de ultrasunete !".

Într-adevăr așa a fost, dar i-am mai dat o emoție. La câteva luni de la angajare am fost chemat împreună cu alți colegi la IFA, unde profesorul Tănăsescu ne propunea angajarea. M-am dus și eu, iar a doua zi profesorul Stere vine în laborator și mă întreabă: "Ce-ați hotărât la domnul profesor Tănăsescu ?". I-am răspuns: "Am spus nu !". S-a răsucit pe călcâie și a plecat glonț. Asta ar fi fost culmea, să-l supăr a doua oară – oricum, nu mă interesa IFA.

A urmat experiența lucrului cu dânsul. Era plin de entuziasm, pe care îl transmitea tuturor. Prima lucrare a fost un generator de ultrasunete destinat găuririi materialelor dure și casante (sticlă, siliciu, ceramică etc). Când traductorul a fost gata, m-a trimis să-l încerc la Politehnică cu un generator de putere. Mi-a spus să-l țin la curent cu rezultatul încercării. Am reușit prima găurire în sticlă, l-am sunat și a venit fulger (stătea aproape, în zona Witing). S-a bucurat enorm, ca un copil, era radios și m-a rugat să-i fac o demonstrație, apoi a luat plăcuța de sticlă cu dânsul. Interesul și bucuria nu erau doar pentru reușita tehnică; după ce am construit și generatorul necesar, aparatura a fost folosită în laboratorul de semiconductoare al ICET și apoi la IPRS pentru tăierea cipurilor de siliciu.

Au urmat și alte lucrări în domeniu, pe care le-a coordonat și urmărit personal. Era foarte apropiat de colectivul nostru. Odată i-am făcut o farsă. Tocmai apăruse cartea despre expediția KonTiki. Am ticluit o adresă prin care solicitam pentru o temă de cercetare "un metru cub de lemn de balsa". Văzând de unde vine cererea, a semnat-o fără să citească, spre marele amuzament al secretarei, al nostru și, bineînțeles, al lui.

Ca director al institutului, avea un curaj deosebit pentru acele vremuri. Angaja specialiști care nu aveau un dosar plăcut "organelor", făcea chiar mai mult. Propunându-mă pentru o delegație în URSS, s-a blocat în dosarul meu necurat. Cred că la indicația dânsului, șeful de cadre m-a chemat și, după o scurtă discuție, mi-a rupt autobiografia, în care (la presiunea celor de la Politehnică) mărturisisem toate păcatele arborelui genealogic, până la a 3-a generație.

A venit apoi vremea, la începutul anilor '60, de primenire a cadrelor de conducere, de înlocuire a lor cu unele "mai sănătoase". Într-o bună zi a sosit în institut o comisie prezidată de un director din minister. M-au chemat și pe mine și m-au chestionat îndelung privind activitatea de cercetare în domeniul în care lucram – mi-am dat seama că de fapt nu-i interesa activitatea mea, ci voiau să-i găsească culpe directorului, pentru a justifica debarcarea. La despărțire au părut nemulțumiți, dar hotărârea era oricum dictată și, după un timp, directorul Roman Stere a fost înlocuit și transferat la IPRS.

Când ne-am revăzut după mulți ani, la una din aniversările promoției '56 din anii '80, m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am spus, dar am pronunțat și cuvântul "soft". A dat din mână nemulțumit: rămăsese dedicat "hardului".

Îi păstrez o amintire vie, a fost un bun dascăl, un om minunat.

Lucian Nica

Amintiri legate de profesorul Spătaru

Invitat de onoare. În ziua de 20 mai 2006, promoția noastră, 1951-1956, a serbat 50 de ani de la absolvire. Ca de fiecare dată când ne-am mai adunat cu ocazia aniversărilor diverse, ne-am invitat și foștii dascăli. Din păcate, cu trecerea anilor, dascăli, dar și studenți de-ai lor, colegi îmbătrâniți și obosiți de "arderile" vieții, pășesc pragul acesteia și trec în eternitate, trec în... nemurire. Așa se face că dintre toți foștii noștri profesori în viață pe care i-am invitat, unul singur a putut fizicește să ne onoreze cu prezența în Marele Amfiteatru al localului IPB-Polizu, în ziua festivă: profesorul Alexandru Spătaru !

L-am zărit intrând modest în sală și, atenționându-mi colegii, pe loc s-a amorsat și desfășurat o manifestare de simpatie la adresa lui, aprecieri entuziaste și sincere, dătătoare de speranțe pentru noi, ajunși septuagenari, asupra aspectului său fizic aproape neschimbat, la vârsta de 86 de ani ! – "Nu mă mai periați, și nu mă mai flatați atâta, că nu dăm azi nici un examen la... Emițători !" (cursul predat Promoției noastre), fu replica glumeață la vorbele admirative care i se adresau. Asupra "secretului" bune sale conservări fizice și psihice nu ne-a dat nici o explicație, dar fără îndoială, la aceasta au contribuit viața ponderată și sănătoasă, fără excese și vicii, mișcarea fizică (își plimbă o oră pe zi câinele...) și îngrijirea de acasă... (AC).

Pe vremea lui... Stalin ! La aniversarea semicentenară susamintită, profesorul Spătaru, invitat în tradiționalul prezidiu, este rugat în finalul discuțiilor să ia și dânsul cuvântul. Iată ce a zis:

- Nu sunt eu prea mare meșter de cuvinte în asemenea împrejurări, dar, din experiențe similare anterioare, știu că asistența este curioasă să afle când m-am simțit eu cel mai bine în viață, în ce perioadă mi-a mers cel mai bine. Vă răspund cu toată sinceritatea: pe vremea lui... Stalin ! De ce ? În primul rând, fiindcă eram tânăr ! În 1953 când Stalin a murit, eu aveam 33 de ani, adică vârsta lui Iisus Christos care, după ce-a făcut toate minunile, după ce a pățimit pentru oameni, a murit, a înviat și s-a înălțat la cer, a pus punct activității pământești. Si eu făcusem până atunci destule "minuni", dar am considerat că în număr insuficient pentru a "pune punct". Și-am căutat, după puterile mele, să mai fac câte ceva pentru electronica românească, și am reușit câte ceva, în colaborare, în general, cu mai tinerii colegi, unii foști studenți ai mei. Și vreau să vă spun, că trăiesc o mare bucurie și fericire ori de câte ori văd că am cui să transmit... "ștafeta" ! (AC).

O farsă. Printre studenții practicanți de la Poșta Vitan mai erau și unii... șugubeți. O întâmplare despre aceștia ne-a rămas în minte, ca exemplu de glumă "originală" făcută de ambii participanți la ea. Mircea (Popescu) constatare că mama colegului nostru Andrei (Mircea) îi punea regulat pachetele de mâncare, pentru pauza de la ora zece. Cum noi provincialii mâncam la cantină, și nu prea ne permiteam așa ceva, să fie clar – din sărăcie – la un moment dat Mircea a început să-i șterpească pachetul colegului bucureștean. Figura s-a repetat zile la rând, până când Andrei a luat hotărârea să scape de hoț și a făcut-o în stilul lui "radical". Într-o bună zi, cei doi se aflau în capetele opuse ale marii hale de la etajul patru, unde Mircea mânca o felie de cozonac, iar în capătul celălalt Andrei râdea în hohote împreună cu prietenii lui apropiați. Ce făcuse: scosese umplutura de nucă din cozonac punând în locul ei săpun de rufe și privea la Mircea așteptând să-i vadă clăbucii la gură. După câteva îmbucături Mircea și-a dat seama că ceva nu-i în regulă și uitându-se spre Andrei a înțeles realitatea. I s-a făcut rău, în primul rând de la idee, și apoi probabil și de la săpunul deja înghițit. L-au scos colegii afară pe brațe, a vomat cât a putut, a plecat de la restul orelor de practică, dar cu asta Andrei a scăpat pentru totdeauna de șterpelitul pachetelului... (NM).

Sub..."acoperire"

Profesorul Mihai Drăgănescu a făcut mult bine electronicii românești, înainte de '89, mai ales în deceniile 7 și 8, atât cercetării, cât și producției de componente și echipamente electronice, influențând politica în domeniu. A reușit acest lucru lucrând întocmai în stilul unui... agent sub acoperire, declarându-se, deci, comunist de frunte și pătrunzând printre elitele de "tovarăși cu munci de răspundere", avide după intelectuali, pentru a împărți cu aceștia, nu atât puterea lor de decizie în diversele sectoare ale economiei naționale, cât aprecierile interne și externe asupra acesteia. Numai de acolo, și nu de la munca de jos, puteai să-i influențezi, prin propuneri corecte și măiestrit argumentate, să-i lămurești să le adopte și să le traducă în practică. Propunerile unor electroniști de la munca de jos, culese "democratic" din sedințele PCR, rămăneau numai vorbe sucombate într-un proces verbal... scris.

Jonglând între materialismul dialectic, filosofia elevată și cibernetică, Mihai Drăgănescu a reușit, spre lauda sa, să determine în România comunistă o politică optimă în ce privește cercetarea științifică în domeniul electronicii, preocupările privind automatizarea, informatica și echipamentele electronice de calcul, politica internă a componentelor și a diverselor echipamente electronice. A dovedit o mare abilitate diplomatică în a demonstra că ceea ce propunea el nu era decât o traducere a indicațiilor date prin... "documentele de partid". Astfel, în derularea activităților din domeniul electronic au fost angrenați mulți

specialiști, unii cu poziții politice solide, precum Emil Miteșcu, Ștefan Bârlea, Cornel Mihulecea, Nicolae Costache, Mircea Petrescu, Victor Iancovici, Nicolae Sotirescu, Constantin Faur, Sandu Segal, Nicolae M. Nicolae, C. Dumitrașcu, C. Moldovan, Vasile Baltac, M. Guran, Anton Vătășescu, L. Șandru, N. Prodan, ș.a. Știți ce-a putut să afirme, verbal și scris, Mihai Drăgănescu ? Că succesele obținute, în urma activității acestor oameni (căci, s-au obținut succese !), se datoresc conducerii eficace asigurate de către... tovarășul Ilie Verdeț și îndrumării directe de către... tovarășul Nicolae Ceaușescu ! Era "bancul" cel mai răspândit în "Epoca de Aur", care se spunea zilnic de către mulți, căci atunci... "scopul scuza mijloacele !"

Andrei Ciontu

De-ale profesorului Radu Voinea

Saltul... "calitativ". O toamnă a anilor '80... Particip, la Timișul de Sus, la Conferința Anuală de Semiconductoare (CAS) a ICCE-Băneasa. La Conferință, pentru o comunicare în plen, este invitat Președintele Academiei RSR, profesorul doctor docent-inginer Radu Voinea. Subiectul conferinței sale, interesant, modern și, mai ales, de... actualitate: teoria matematică a catastrofelor. Și explică profesorul, și argumentează, iar la un anumit moment simte nevoia, ca, pe o tablă de scris cu creta tradițională, ce se afla acolo, să traseze o curbă de evoluție a unui fenomen care, la un moment dat, prezenta o discontinuitate prin salt, și academicianul Voinea conchide:

- "Ăsta este momentul catastrofei" și adaugă imediat, cu vocea mai scăzută: "La noi, i se spune, salt calitativ !". Pentru câteva secunde, asistența uluită a amuțit, dar mai apoi s-au amorsat, într-un scurt timp, puternice și îndelungi aplauze...

S-o fi auzit, atunci, despre aceste aplauze, dar mai ales despre cauza lor, până la "urechile Kabinetelor 1 și 2" ? Nu știu, dar, personal, eu m-am mândrit atunci cu profesorul meu de Mecanică Teoretică, că-și formaliza într-un fel... disidența... (AC).

Dregerea... "busuiocului". Probabil pentru a nu alimenta impresia (care nu era, deloc, numai... impresie) că dirijează un cor de disidenți, la aceeași conferință despre teoria catastrofelor, profesorul Radu Voinea a făcut ce a crezut el că e mai bine să facă atunci, și a încercat să... "dregă" busuiocul !

- Onorată asistență, trebuie să înțelegem că proporționalitatea dintre cauză și efect, de multe ori se dovedește a fi un raționament simplist, la care aderăm... din lene intelectuală ! (câtă "cenușă" se turna pe capul bieților intelectuali !). În lumea reală nu puține sunt cazurile, așa cum am arătat, în care o cauză infimă, normal neglijabilă, să antreneze efecte considerabile. Aceste situații sunt studiate de matematică sub titlul de *catastrofe*, dar, acest cuvânt nu are neapărat o conotație neplăcută, peiorativă, ci semnifică numai bulversarea survenită în urma unei cauze exterioare aparent insignifiante... Și... bla, bla, bla, și... trăiască catastrofele...! Dar... ceea ce fusese de spus se spusese ! Ca o concluzie însă: "Dom' Profesor" ar fi făcut treabă bună și în ... avocatură ! (AC).

Spuse de profesorul George Rulea

"Înapoiatul". Prin anii '80, la o sesiune CAS (Conferința Anuală de Semiconductoare, organizată anual de către ICCE-Băneasa), undeva pe Valea Prahovei, la Timișul de Sus, pare-mi-se, profesorul Rulea îmi spunea că tocmai se întorsese dintr-o țară din vestul Europei, unde participase la un simpozion științific. "Nu m-am gândit nici o clipă să rămân pe acolo" mi-a zis profesorul, "m-am înapoiat în țară fără nici o ezitare..."

- Ia spune-mi, știi cum se numesc românii ca mine, care se înapoiază, mă întrebă el?
- Cum să nu ?... Patrioți !
- Aș,... "înapoiați", pur și simplu... ! (AC).

"Banchetul". Din doi în doi ani, profesorul Rulea organiza la Institutul Politehnic București, "Simpozionul Național de Microunde", complementar "Seminarului de Microunde" pe care îl organiza lunar. Deși așa-zis național, la simpozion participau în special cercetătorii științifici din București, și numai foarte puțini din alte orașe precum Cluj, Iași, Timișoara etc. La ultimul simpozion din "Epoca de Aur", în octombrie 1989, la care participarea a fost jalnic de redusă (oamenii se luptau cu lipsurile cumplite, de tot felul), profesorul mă trage deoparte, la încheierea lucrărilor, și-mi zice:

- Măi Andrei, să mergi și tu cu mine și cu invitatul nostru (profesorul DDS, de la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași) la un restaurant, să facem "onorurile de gazdă". Sunt de acord, și iată-ne pe toți trei la restaurantul "Casei Universitarilor". Era ora 14 și restaurantul era... gol ! Ne dăm "mari" și cerem ospătarului lista de mâncăruri și băuturi. Ospătarul se uită lung la noi cu condescendență, și ne spune:

- Ce listă ? Dumneavoastră să mă întrebați direct dacă avem să vă dăm ceva de mâncare, din sărăcia în care ne zbatem...

Si "banchetul" nostru, în loc de fripturile la grătar imaginate, s-a rezumat la îngurgitarea unor mâncăruri găsite, sărăcicioase, ca la o cantină, și a unui vin net inferior celor moldovenești băute, odată, la Iași. Toți trei ne-am gândit atunci, că această stare de lucruri, instaurată de binecunoscuta pereche de "genii", nu mai poate dăinui mult, și deznodământul s-a produs... două luni mai târziu... (AC).

"SNR '89", simpozionul... unicat

Preconizată cu mai mult timp în urmă, pregătirii și desfășurării unui Simpozion Național de Radiolocație la București i-a venit timpul tocmai în luna mai a anului de "grație"... 1989 !

În urma acceptului solicitării trimise de către institutul la care lucram, ICSITA, președintelui de atunci al Academiei Române, prof. Radu Voinea, sunt delegat să iau legătura cu conducerea Academiei. La sediul Academiei sunt primit de către vicepreședintele Academiei, prof. Mihai Drăgănescu, care m-a inteles și mi-a aprobat pe loc demersul. Se solicita aprobarea, ca sub egida Secției Tehnice a Academiei (care avea, pe atunci, numai câțiva membri de bază și care "cam șoma" în manifestări) să se desfășoare "Primul Simpozion Național de Radiolocație". Secția Tehnică a Academiei a acceptat repede propunerea.

Ajutat substanțial de un coleg de serviciu, inginerul Victor Tomescu, am început... alergăturile. A trebuit să facem afișe și invitații, să le distribuim, să facem înscrieri de comunicări și referenți, să alcătuim programul și orarul de desfășurare al lui. În toată această problemă a Simpozionului SNR '89, s-a implicat și Facultatea de Electronică din IPB, dar mai ales Întreprinderea de Electronică Industrială București (Baicului). Până la data desfășurării Simpozionului, s-a reușit și multiplicarea culegerii de comunicări, distribuită gratuit participanților.

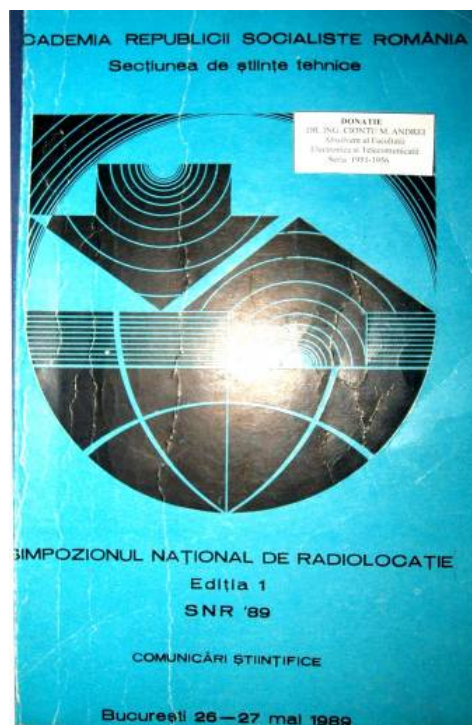
Simpozionul trebuia să dureze două zile, vineri 26 mai și sâmbătă 27 mai 1989. Ședința plenară de deschidere a Simpozionului s-a ținut în Aula Academiei, oficiile de gazdă, ca și cuvântul inaugural, aparținând acad. Mihai Drăgănescu. Generalul-maior doctor- inginer Gheorghe Ardelean, de la Academia Militară, și colonel doctor-inginer Nicolae Irimie, din partea Institutului de Cercetare Științifică și Inginerie Tehnologică al Armatei, au ținut comunicări în plen, cu caracter istoric și statistic, trecând în revistă diverse aspecte ale radiolocației românești. Comunicările pe secțiuni s-au ținut în diverse săli ale Casei Universitarilor din strada Dionisie Lupu, iar într-una din ele, la parter, s-a organizat și o expoziție cu realizări românești în domeniul tehnicii radar.

Deși la Casa Universitarilor s-a plătit chirie pentru două zile pline, sâmbătă dimineața pe la ora 9 au venit la mine (în calitate de reprezentant principal al organizatorului) trei "băieți cu ochi albaștri și costume negre" și mi-au spus ritos ca "până la ora 11 sa părăsim terenul cu expoziție cu tot", că acolo urma să aibă loc un banchet pentru un examen de doctorat promovat, la care urma să participe însăși... "Academician Doctor Inginer Elena Ceaușescu" !

Și așa a luat sfârșit "temerara" noastră încercare de manifestare științifică națională în domeniul radar....

Se miza pe o periodicitate de doi ani a acestui Simpozion, organizatorul principal fiind de fiecare dată altul, prin rotație. Bunăoară, pentru anul 1991, se angajase să-l organizeze Întreprinderea de Electronică Industrială (IEI). După decembrie '89, când profesorul Mihai Drăgănescu devenise Președintele Academiei Române, speram ca simpozioanele naționale de radar, sub egida Academiei, să se permanentizeze, să aibă și invitați din afara României, acum aveam o... "pilă" la Academie, etc., etc. Dar, bine a zis-o franțuzul: "pas d'illusions, pas de désillusions !". Când, în primăvara anului 1991, IEIA a contactat Academia pentru "SNR '91", prof. Drăgănescu a refuzat-o politicos: "Acum avem alte preocupări, poate mai târziu", etc., etc.

Drept care zicerea cronicarului român ar trebui modificată cam așa: "La vremuri noi,... preocupări noi". Și uite așa, SNR '89 a rămas, deocamdată, un *unicat*... (AC).

"Templul" furat

Înainte de '89, în a doua parte a anilor comunismului, IPRS-Băneasa era cea mai mare producătoare de componente electronice active (diode semiconductoare, tranzistoare, circuite integrate etc.) și pasive (rezistoare, condensatoare, circuite imprimate etc.) din sud-estul Europei. Produsele ei erau consumate în țară de către fabricile producătoare de echipamente electronice din București, Iași, Timișoara, Tg. Mureș etc., dar se și exportau în Bulgaria, RD Germană și în alte țări.

În activitatea mea de cercetător științific în domeniul radio și electronică, timp de peste 20 de ani, am avut strânse legături cu IPRS, care au depășit relația banală "furnizor-client". Aceasta, deoarece IPRS-Băneasa dispunea, pe lângă secțiile de producție, și de secții de cercetare-proiectare de componente noi. Căci trebuie menționat faptul că IPRS a cumpărat licențe numai inițial din Franța (pentru tehnologia diodelor și tranzistoarelor cu germaniu, abandonată în timp scurt), pentru ca apoi să realizeze prin cercetare proprie, cu importuri de completare minime, multe din componentele electronice active și pasive necesare, la nivelul standardelor internaționale. IPRS-Băneasa a vândut, deci, clienților săi, și inteligența inginerilor și fizicienilor săi, care au creat, la cerere, cele mai diverse componente, prin care a devenit competitivă cu mari firme de profil din Europa și SUA.

Personal am fost implicat, ca beneficiar, în derularea catorva contracte cu IPRS, referitoare la realizarea în premieră în România, a unor componente active semiconductoare cu utilizări într-un domeniu de vârf, acela al microundelor. Trebuind să merg de câteva ori pe lună la IPRS, îmi amintesc, cu firească nostalgie, că parcă mergeam la un adevărat *templu*. La garderoba secției unde aveam treabă, eram pus să mă descalț de pantofii ce erau înlocuiți cu ciupici de postav, eram periat pe haine și îmbrăcat într-un halat alb, tot acest "ritual" pentru a nu introduce, în secția de cercetare și producție, praful străzii. La IPRS s-au realizat familii de diode cu siliciu, generatoare de microunde, de tipul IMPATT și BARRITT, diode SHOTTKY de mixare și mixere integrate, generatoare MICROSTRIP cu diode BARRITT etc., componente care nu se realizau la prea multe firme de profil din această parte a lumii.

Înainte de '89, IPRS a fost bine condusă de către un director destoinic, care s-a zbatut, prin hățișul birocratic al vremii, pentru bunul mers al întreprinderii, manifestându-se chiar ca un cvasidisident. Nu l-am înțeles de ce, după '89, a abandonat IPRS-ul și s-a avântat cu un succes efemer și relativ, în politică. Subscriind cu multă și condamnabilă ușurință la "teoriile" tendențioase și păgubitoare pentru țară, conform cărora întreprinderile românești "sunt mormane de fiare vechi" și că "statul este un prost manager", fostul director a ajuns, după un timp, în Consiliul Primăriei București, ocupându-se, în loc de electronica României, de problema câinilor vagabonzi ai Bucureștiului și a cantităților de... excremente canine ! Jalnic! Jalnic, pentru că nu s-a găsit un înlocuitor competent și capabil pentru conducerea IPRS. Mai grav este faptul că nimeni dintre inginerii electroniști importanți ai României, câțiva dintre ei chiar academicieni, nu a avut nici cea mai mică grijă de soarta electronicii românești, a IPRS-ului, manifestând o pasivitate condamnabilă. Și IPRS-ul a mers din rău în mai rău. Și-a restrâns producția, a pierdut piețele de desfacere, personalul de înaltă calificare, nefolosit și prost plătit, a plecat în alte țări, poate nu chiuind de bucurie. Cataloagele întreprinderii, odinioară cărți groase, au devenit treptat broșuri subțiri, apoi au dispărut cu totul. Și pentru că, nu-i așa, "salvarea minune", "panaceul universal" este... privatizarea, a apărut un român care a vândut IPRS-ul, cu terenuri, cu clădiri și utilajele secțiilor, unui sirian, la prețul... unui apartament din buricul Târgului! În prezent Justiția României se tot căcăie cu condamnarea acestuia, dar eu, unul, numai pentru IPRS, numai pentru acest "TEMPLU" furat, în legitimă apărare a Statului Român, i-aș aplica pedeapsa maximă prescrisă de lege ! (AC).

Părerea mea... (istorie și nostalgie)

MOTTO: *Scoala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă... Pe primul plan trebuie pusă totdeauna dezvoltarea capacității generale de gândire și de judecată independentă, și nu doar dobândirea cunoștințelor de specialitate.*

ALBERT EINSTEIN

Având în vedere dorința cvasiunanimă a Promoției noastre ("56") de ingineri electroniști, **de a se reîntâlni periodic**, "plenary" (la 5 ani) sau "pe biserițe" (bianual, la primitorul Muzeu al UPB și, tot bianual sau chiar mai des, la "Cenaclul lui Petrică"), mi-am pus adesea întrebarea, **"de unde această dorință, de unde acest comportament ?"** Să fie Promoția noastră mai dotată decât altele cu gene de sentimentalism ?

Încerc, asumându-mi riscul neconvingerii dumneavoastră, a celor ce citiți aceste rânduri, o explicație, adică... **părerea mea**...

Se știe, axiomatic, că procesul de învățământ are două componente, obiectiv inseparabile dar complementare, una **informativă** și una **formativă**, cu ponderi variabile, astfel că într-un interval de timp dat, de exemplu, 5 ani, duratele intervalelor de timp "cheltuite" **cu informarea și cu formarea**, însumate (practic, întrepătrunse), nu pot depăși, evident, 5 ani.

Promoția noastră de ingineri electroniști (prima cu durata studiilor de... 5 ani !), a fost, la mijloc de secol 20, **ultima pregătită exclusiv în "tehnologia tubului electronic"**, tub care, după 50 ani de "domnie", intra într-o fază terminală a existenței sale. Deși ni s-a spus câte ceva și despre tuburile electronice speciale (tub videocaptor și videoreproducător, magnetron, clistron), componenta informativă a învățământului din facultatea noastră, ce-i drept, tânără, nu a putut ține pasul cu noutățile tehnico-științifice ale domeniului, pe plan mondial. Cu alte cuvinte, cantitatea de informație transmisă Promoției noastre prin cursurile de specialitate audiate (cu excepția celor de "bazele" teoretice ale culturii tehnice ingineresti) a fost relativ... **mică !**

Cauzele: conservatorismul programelor analitice, pregătirea insuficientă a cadrelor didactice, faptul că generația noastră de ingineri urma, totuși, să servească pe "Măria Sa, Tubul Electronic", prezent în toate echipamentele electronice din țară, existența "Cortinei de Fier", care a jucat și rolul de... ecran tehnico-științific (deși traduceri de cărți și articole de reviste din engleză și franceză în rusă ajungeau, cu un an întârziere și în România, constituind niște "decupături" în acest ecran) etc. Și deși se auzeau destule despre semiconductoare și tranzistoare, despre noi tipuri de echipamente și aplicații, despre dezvoltările teoretice ale radiotehnicii și electronicii, în "banca noastră biologică" de date nu a fost "stocată" prea multă informație....

A fost bine ?, a fost rău ?, fiecare dintre noi putem aprecia. Mai amintesc, însă, un lucru cunoscut de toți: **informațiile tehnico-științifice și tehnologiile sunt... perisabile !**

În schimb, învățământul de electronică din Politehnica bucureșteană **a avut un puternic caracter formativ**, întreprinzându-se multe activități de formare a noastră ca ingineri: multe lucrări de laborator, vizite la diferite obiective cu specific radiotehnic sau/și electronic (memorabilă cred că a rămas pentru toți vizita la Stația de Radiodifuziune de la Bod, din 1954, pe care am "surprins-o" încă în "înzestrarea lui Marconi" din 1935), practicile de vară la întreprinderile industriale, angrenarea voluntară a studenților, prin cercurile științifice, la activitatea de cercetare științifică a catedrelor etc. Am remarcat o grijă deosebită a profesorilor, șefi de catedră sau nu, pentru organizarea și înzestrarea laboratoarelor, o activitate susținută a șefilor de lucrări, a asistenților și preparatorilor în pregătirea lucrărilor de laborator pe care noi studenții trebuia să le reproducem pe baza "foilor de platformă" sau, mai târziu, a "îndrumarelor de lucrări de laborator" litografiate în Institut, cu cerințe și indicații de redactare a referatelor personale care trebuiau întocmite după efectuarea fiecărei lucrări. Nici un student, coleg cu mine, știu că nu a fost "scutit" de nici o ședință de laborator, de predarea tuturor referatelor. Șefii de lucrări, asistenții, preparatorii au fost intransigenți în această privință și... **bine au făcut !**

Profesorii erau informați, înainte de examene, că cel ce urma "să tragă biletul" era **"OK"** (deși, pe atunci, nu se purta acest barbarism, ci unul estic, **"OH"**, adică **"OCEN HARAȘO"** !) în privința lucrărilor de laborator, condiție "sine qua non" de a fi admis în examen...

Peste ani, activând la Institutul de Cercetare Științifică al Armatei, cu ocazia întocmirii unor fișe bibliografice, a unor studii de fezabilitate, a unor documentații și rapoarte de cercetare, parțiale sau finale, asupra produsului cercetat, cu ocazia măsurătorilor asupra modelelor funcționale și experimentale și a omologărilor de prototipuri etc., îmi aduceam aminte mereu că, în toate acelea, aplicam în primul rând ceea ce învățasem în Politehnică !

Activitatea aceasta practică de formare a noastră ca ingineri a fost aceea în care ne-am cunoscut bine reciproc, în care ne-am unit sufletește. Fenomenul închegării Promoției '56 a fost (**părerea mea !**) similar cu al tinerilor care "faceau armata" împreună, pe... vremuri ! Căci dacă, de exemplu, învățământul nostru ar fi constat numai în audierea de cursuri, în discuții la seminarii și în prezentarea la examene (ca la facultățile de **"științe"** juridice, de pildă), nu s-ar fi produs unitatea și coagularea noastră. Celor care n-au sesizat că am pus cuvântul științe, din paranteză, între ghilimele, le spun că am făcut-o intenționat, fiind întru totul de acord cu Immanuel Kant, care a afirmat: *"în orice știință avem atâta știință adevărată câtă matematică încapă în ea"*.

Menținerea coeziunii "post facultate" a Promoției noastre s-ar datora, conform părerii pertinente a colegei Nona Millea, și faptului că, după absolvire și repartizarea în "câmpul muncii", în care eram "deschizători de drumuri", în momentul întâmpinării unor dificultăți de ordin tehnic, în general, s-a cerut și

s-a oferit generos sprijinul foștilor colegi (așa, ca în facultate). Ba chiar, în cazuri deosebite, când asupra unora mai planau și suspiciuni și acuze, s-a solicitat chiar suportul unor profesori, precum și cel al unui "virtual" colegiu al inginerilor foști colegi, care au sărit în sprijinul celui ce-avea nevoie de ajutor.

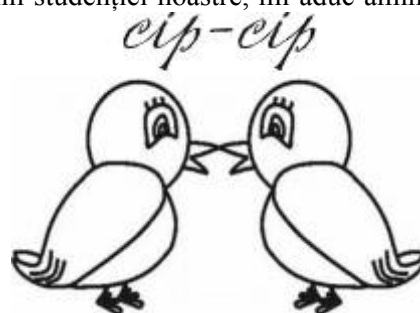
Dar oare, se pot întreba unii, la alte promoții de studenți electroniști lucrurile nu s-au petrecut la fel ? De ce, atunci, acestea nu se reunesc periodic cu aceeași frecvență ca a noastră, care se pare că suntem... campioni ? Cauzele pot fi mai multe, toate discutabile. **În nici un caz "meritul" reîntâlnirilor noastre nu revine Comitetului Organizator al acestora !** Cauzele pot fi căutate, de exemplu, în schimbarea rapidă și perpetuă a programei analitice (după 1956) o dată cu progresul radiotehnicii, telefoniei și electronicii, care s-a tradus printr-o **creștere a informativului în detrimental formativului ! Părerea mea !**

Andrei Ciontu

NB: Ce bine că expresia "**PĂREREA MEA**" nu a fost înregistrată, sub forma unui brand, la OSIM, și am putut s-o folosesc... gratis !

Alte întâmplări de care ne-am amintit

De unde i se trăgea porecla lui Cartianu. Dar revenind la anii studenției noastre, mi-aduc aminte cu câtă atenție încerca profesorul să insiste asupra unor capitole mai dificile din cursul său și repeta neconștient "asta nu mai e teorie abstractă, ci teorie pe care trebuie s-o știți ca pe o poezie fiindcă vă veți lovi de ea la tot pasul în meseria voastră." Avea și un gest aparte, cu degetele mâinii stângi când spunea acest lucru, parcă era un plisc de barză care clămpănea, fapt ce a făcut-o pe Dulcea să-l boteze "cip-cip" și la ultima oră de curs din anul IV să deseneze pe tablă două păsărele cioc în cioc. Când profesorul a terminat de scris tabla mobilă și a ridicat-o în sus, pe tabla de pe perete au apărut păsărelele și înscrisul "cip-cip". Noi am izbucnit în râs. Dânsul a stat o clipă, s-a uitat atent la desen și a zis serios "bine desenat, cine l-a făcut și-a greșit meseria, mai bine mergea la arhitectură sau la Belle-arte" apoi le-a șters calm și a continuat expunerea. Însă profesorului i-a rămas pentru totdeauna porecla "*păsărică*" sau "*pasărea*"... (NM).

Asistentul Șofan. Deși eram facultate de electronică, făceam și un mic curs dar mai ales laborator de mașini electrice, cu cadrele didactice "împrumutate" de la facultatea de electrotehnică, care ne impuneau aceeași rigurozitate ca și cum această materie ar fi fost una de bază. Unii dintre noi o considerau însă "auxiliară" și în special la laborator nu erau dispuși să respecte toate cerințele din "foile de platformă". Ba mai și făceau "șotii". Astfel, în subgrupa în care eram, figura și colegul nostru Cristea Țicu (fie-i țărâna ușoară). Cristea lucrase înainte de facultate undeva în producție și se amuza teribil când pornind un motor electric îi tăia excitația și asta se ambala până la o turație periculoasă, părea că se va zmulge din buloanele cu care era fixat pe bancul de probă. Noi ceilalți ne speriam, ne retrăgeam doi-trei metri de lângă el, zgomotul alerta asistentul și acesta restabila situația, crezând că am fost noi nepricepuți. La început și noi am crezut același lucru, dar ulterior cineva a observat manevra discretă a lui Cristea. Vreo două ședințe de laborator n-am putut face nici o lucrare din această cauză. Asistentul – tovarășul dr.ing. Eugen Șofan – care n-avea nici urmă de simț pedagogic, ne trimitea în bănci și ne puneă să scriem, pe puncte, ce manevre am făcut fiecare. După ce ne-am dat seama că amicul nostru face ceva suspect, l-am rugat să ne spună și nouă ce face. El a încercat să se justifice:

- Nu cu voi am eu treabă, ci cu Șofan, nu vedeți că e un "sonat" ? Ce-i aia să ne pună să dăm declarații ce am făcut la ora lui. Trebuia să stea lângă noi până porneam motorul !

S-a ajuns la un adevărat conflict, Șofan a redactat un proces verbal pe care ne-a pus să-l semnăm, și l-a dus la șeful lui de catedră ! Ulterior am aflat că Șofan a plecat din IPB și s-a angajat la ICPE, dar cei care lucrau acolo cu el ne-au spus că tot sonat a rămas... (NM).

Proiecte de diplomă vechi "comercializate". Prin anii 1958-1959 un scandal puternic a zguduit facultatea de Electrotehnică. La un examen de absolvire (diplomă), unul din studenții de la secția "paralel" (studenții proveniți din muncitori, repartizați direct la facultate) își prezenta lucrarea de diplomă cu multă nepricepere, părea că nu cunoaște nimic din propria lucrare. Cineva din comisia de examinare a observat că prima pagină a proiectului de diplomă era ruptă și apoi înlocuită cu alta. Falsul era evident, studentul respectiv nici măcar nu transcriesese proiectul ci îl prezentase așa cum l-a preluat de la "furnizor". Examenul a fost întrerupt și a avut loc o anchetă. S-a constatat că din biblioteca facultății, unde se păstrau proiectele de

diplomă vechi, lipseau cca. 140 de proiecte ! Principalul autor al acestei afaceri a fost descoperit în persoana șefului de lucrări SS de la catedra de Mașini electrice, care avea grijă ca la studenții ultimului an cu care avea ore de seminar/proiect să le dea la tema de diplomă niște proiecte cu date inițiale care coincideau cu cele din câte un proiect mai vechi, aflat în arhiva bibliotecii (deci "crima" era bine premeditată...). Nu se știa dacă acest aranjament era oferit de șeful de lucrări, sau era provocat de studenții în cauză, dar probabil că sistemul era cunoscut și practicat pe scară destul de largă. "Târgul" era desăvârșit de un tehnician de laborator – a doua "verigă" a acestui lanț – care sustrăgea proiectele vechi din bibliotecă.

Ne așteptam la o tratare ca un caz penal (ceea ce era de fapt), dar se pare că lucrurile au fost "mușamalizate", cei doi autori au plecat din Politehnică prin transfer și nu s-a mai auzit de ei. Doar, mult mai târziu, am aflat întâmplător că "tovarășul" SS a ajuns într-o funcție deloc de lepădat la uzinele "Electronica" și după mai mulți ani a emigrat din România... (AM).

Amintiri din începuturile televiziunii la noi

Prima emisiune de televiziune din România (trecând peste transmisiile experimentale de filme făcute de la Poșta Vitan) a avut loc în noaptea de 31 decembrie 1956 – 1 ianuarie 1957, din primul sediu al Televiziunii, de lângă Sala Floreasca; amenajarea clădirii era neterminată, încăperile erau netencuite, ferestrele nu erau montate, dar trebuia respectat planul cincinal, care prevedea că televiziunea va funcționa în anul 1956. Transmisia era recepționată numai în București, pe câteva sute de televizoare, importate din URSS pentru ștabii vremii.

Întreg programul era înregistrat pe film. Crainica primelor emisiuni de televiziune a fost Mariana Zaharescu, ulterior una din vocile Teleenciclopediei. După un reportaj realizat de Alexandru Stark a urmat filmul „O noapte furtunoasă” și salutul lui Petru Groza, atunci președintele Marii Adunări Naționale, cu prilejul anului nou.

După emisiunea inaugurală, programul televiziunii a fost suspendat pentru două luni, pentru ca să se termine amenajarea studioului de crainic și primele instalații.

Yves Montand la începutul TVR. În 1957, Yves Montand avea 35 de ani și era cântăreț și actor celebru în lumea întreagă. Era acceptat și în “lagărul socialist” pentru că avea, în acea perioadă, vederi de stânga. Românii îi ascultau cântecele la radio și îl văzuseră în două filme remarcabile: “Salariul groazei” și “Vrăjitoarele din Salem”.

În martie 1957, a prezentat două spectacole, cu cele mai cunoscute melodii ale lui, la Sala Floreasca din București, eveniment epocal pentru acele vremuri. Carul de reportaj, proaspăt achiziționat, ca și restul echipamentului tehnic din URSS, nu fusese pus încă în funcțiune. Inginerii ruși și români au lucrat zile și nopți nesfârșite pentru a realiza prima transmisie din afara clădirii televiziunii. Yves Montand a dat multe sfaturi echipei de transmisie. În timpul repetițiilor, artistul explica operatorilor de imagine și regizorului când să-i urmărească expresia feței și când să arate toată scena. Montand avea un profil preferat (parcă stângul) și a cerut ca să nici una din cele trei camere de televiziune ale carului să nu fie amplasată în partea care l-ar fi dezavantajat.

Repetițiile le făcea cu o conștiinciozitate impresionantă. În timp ce interpreta una din melodii (*Une demoiselle dans un balançoire*), parcurgea toată lățimea scenei în pași de dans. A repetat mișcarea de peste 20 de ori, pentru a se acomoda cu scena. În spectacol însă mișcarea părea perfect naturală, improvizată.

În timpul transmisiei, au fost instalate zeci de televizoare în vitrinele unor magazine, în fața cărora se înghesuiau sute de bucureșteni, deși mare lucru nu puteau vedea din cauza ecranelor, pe atunci foarte mici. Cred că transmisia spectacolului lui Yves Montand, a fost primul eveniment care i-a făcut pe români să aprecieze miracolul televiziunii.

Descoperitorii de talente ai TVR. La începuturile televiziunii, muzica ușoară românească, inclusiv cea televizată, era dominată de Dorina Drăghici, Gică Petrescu, Luigi Ionescu, Aida Moga, Nicolae Nițescu, Gigi Marga și alții, cunoscuți din spectacole și turnee.

Televiziunea le aducea popularitate în plus, dar au trecut destui ani până când numărul de televizoare a ajuns de ordinul sutelor de mii.

Prima interpretă de muzică ușoară lansată de televiziune a fost Margareta Pâslaru. La prima prezență pe micul ecran, era elevă și cânta la un club muncitoresc din cartierul Bucureștii Noi. Lansarea ei la televizor a făcut-o celebră în câteva săptămâni. Compozitorii cunoscuți se înghesuiau să-i ofere melodii. Alături de ea a început să apară frecvent, în programele televizate, Marina Voica, care a devenit și ea vedetă datorită televiziunii.

Cei care au remarcat-o și au adus-o la televiziune pe Margareta au fost Valeriu Lazarov și Ileana Pop. Ei au fost primii selecționeri de persoane capabile să devină mari atracții ale micului ecran. După

plecarea din țară a lui Valeriu Lazarov, au devenit generatori de vedete Alexandru Bocăneț, care se limita la o echipă restrânsă și Sorin Grigorescu, cel care a lansat majoritatea cântăreților de muzică ușoară de prim rang ai anilor 70-80, prin celebra emisiune „Steaua fără nume”.

Ileana Pop, nume mai puțin cunoscut în afara Televiziunii Române, a avut vocația găsirii unor tineri talenți, pe care îi aducea la Televiziune. A fost mereu un secundant al unora din marii realizatori de emisuni de divertisment. Ileana Pop i-a atras către televiziune, încă de când erau studenți, pe Florian Pittiș, pe Mariana Mihuț și pe mulți alții.

Tudor Vornicu, el însuși om cu talentul rar de a simți vocația telegenică a unor oameni (i-a invitat frecvent la Televiziune, printre alții, pe profesorul Grigore Moisil și pe Catinca Ralea) și-a asociat-o pe Ileana Pop ca realizator la emisiunea duminicală, sub numele Ileana Vlad.

Când a înființat în România prima sa firmă de producții televizate, Valeriu Lazarov a numit-o director pe aceeași Ileana Pop, deși aceasta depășise, de destulă vreme, vârsta pensionării.

Primele revelioane la TVR. Majoritatea salariaților Televiziunii si-au petrecut revelioanele la muncă, în primii 7-8 ani de existență ai instituției. Primele revelioane ale televiziunii erau transmise integral în direct. Excepție făcea, uneori, un film artistic sau documentar destinat marelui ecran, care era inserat în program.

Vedetele vremii nu lipseau de la revelioane. Gică Petrescu și Dorina Drăghici, cântau muzică ușoară, Ion Dacian interpreta arii din opere, Maria Tănase și Fărămiță Lambru erau nelipsiți în partea de muzică populară, veneau adesea fetele de la Căpâlna, iar Vasile Tomazian, Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu ofereau momente vesele gustate de public.

Pentru interpreți chinul era mare, pentru că sensibilitatea redusă a camerelor de atunci cerea lumină foarte mare. Sutele de kilowați ale reflectoarelor produceau o căldură de infern. Deși grav bolnavă, Maria Tănase a rezistat stoic, sub căldura reflectoarelor, la revelionul 1963, ultimul din viața ei.

Exista și o parte transmisă în direct, dintr-o sală unde „oamenii muncii” petreceau revelionul împreună, unii din ei fiind aduși în fața camerelor ca să spună câte un text învățat pe derost care aducea osanale conducătorilor partidului și Republicii Populare Române sau înfiera „capitalismul în putrefacție”. Uneori oamenii scandau la comandă și „URSS bastion al păcii e”.

Totuși, porțiunile politizate nu erau ample și emisiunile de revelion se bucurau de aprecierea publicului.

TVR 50: rușii. Întregul aparataj tehnic utilizat la începuturile Televiziunii Române era rusesc. Fusesse realizat de un institut de cercetări din Leningrad (actualul Sankt Petersburg). Câteva zeci de specialiști ruși veniseră să participe la montaj și la instruirea personalului nostru tehnic. În ansamblu, echipamentul era realizat cu sute de mii de lămpi electronice. Rușii spuneau că tranzistoarele, nou apărute, erau folosite doar la instalațiile militare.

Majoritatea rușilor erau foarte tineri (fuseseră copii în timpul războiului) și erau prietenoși. Cei mai vârstnici păstrau amintiri sinistre din timpul războiului.

Dintre aceștia din urmă, se detașa unul care participase la cucerirea Berlinului și făcuse parte mai mulți ani din trupele de ocupație din Germania. Gherman Kedrin devenise un admirator al germanilor. Cu prilejul sărbătoririi zilei de naștere a unuia din ei, după mai multe pahare de votcă, Kedrin și-a exprimat convingerea că Germania va redeveni o mare putere economică. "Nemții nu se prefac ca voi că sunt comuniști, ei pun cu toții umărul să repare distrugerile. Rabdă cu stoicism foamea și greutățile și nu dau vina numai pe Hitler, ci zic că au fost părtași la dorința de a fi stăpânii lumii și plătesc prețul greșelilor făcute. Își pun mintea la contribuție pentru ca tot ce fac să fie bine făcut."

Apoi a povestit despre un mic local din Berlin în care toată lumea mânca doar cartofi fierți. "În dreptul fiecărui scaun era un

tubuleț de cauciuc. Puneai tubulețul într-o nară, deschideai un robinet, mâncai cartofi fierți și simțai mirosul singurei fripturi care se prepara în bucătărie, doar pentru a răspândi mirosul. La noi nu s-ar obosi nimeni să caute o idee ca asta, care recunoaște sărăcia ca mod de viață. La voi, nici atât", a încheiat el. (SA)

O critică severă la adresa televiziunii. Și fiindcă a venit vorba de televiziune: o anchetă recentă arată că 36% dintre elevii României n-au citit, pe parcursul unui an, nici o carte, alți vreo 30% n-au deschis decât o carte, maximum două, iar în ce privește zelul pentru lectură al ultimei treimi se pot pune justificate semne de întrebare. În schimb, peste 70% petrec zilnic cel puțin 3-4 ore în fața televizorului și alte câteva ore în compania internetului (care, pe lângă latura sa educativă și informativă, este și un mijloc formidabil de a-și omorî timpul, eventual punând în circulație pe rețea fel de fel de tâmpenii...).

Aceste gânduri sunt evocate într-o recenzie a cărții lui Giovanni Sartori *Homo videns* (editura Humanitas). Cartea poartă un subtitlu încă și mai explicit: "*Imbecilizarea prin televiziune și post-gândirea*". Ce constată Giovanni Sartori? El amintește că ziarele, telefonul și radioul au reprezentat tot mijloace de comunicare prin limbaj, însă apariția televiziunii produce o ruptură, care consacră primatul imaginii. Televiziunea răstoarnă raportul dintre a înțelege și a vedea: de aici – sărăcirea înțelegerii și pierderea capacității de abstractizare, a gândirii prin concepte. Lui *Homo sapiens* i-a succedat *Homo videns*, al cărui limbaj perceptiv este incomparabil mai sărac. Pe scurt, omniprezența televiziunii dă naștere pur și simplu la niște analfați culturali ! Televiziunea oferă mai puțină informare decât ziarele și practică cel mai adesea dezinformarea, ignorând ceea ce nu se vede și privilegiind știrile (falsele știri) din lumea mondenă, precum și cele care privesc crimele, tâlhăriile, catastrofele etc. Noțiunea de informație este spulberată și înlocuită cu aceea de comunicare. Contrar aparențelor, și imaginea poate minți, iar manipularea este oricând posibilă. Televiziunea subminează democrația prin dirijarea opiniei publice și prin transformarea opțiunii politice într-o reacție emoțională.

Dependent de mic copil de televiziune, individul ajunge la maturitate cu simțurile și cu disponibilitățile intelectuale atrofiate. Cultura audio-vizuală, conchide Sartori (făcând cu acest prilej și un vibrant elogiu al lecturii), este non-cultura. Universul pe care ea îl construiește seamănă tulburător de mult cu acela din ficțiunile de anticipație ale lui Huxley și Orwell...

Solly Anghel

Pe internet, accesul la materialele legate de promoția noastră se face astfel:

Pentru a trimite un e-mail adresa este: electronica.1956@gmail.com

Pentru cei care vor să consulte arhivele se trimite un e-mail la adresa de mai sus și se primește ca răspuns parola de conectare.

La adresa e-mail menționată se găsesc toate documentele de până acum, inclusiv lista de adrese e-mail și altele (chiar și proiectul de album 55)

Albumul Web este accesibil la adresa: <https://picasaweb.google.com/electronica.1956/>

Principali realizatori și colaboratori ai acestei retrospective (în ordine alfabetică):

Solly Anghel (SA), Mia Bucurescu (MB), Andrei Ciontu (AC), George Ionescu (GI), Ada Mateescu, Aurel Millea (AM), Nona Millea (NM), Lavinia Nica (LN), Lucian Nica (LN), Alexandru Popovici (AP), Petre Varlam (PV). Concepție generală, design grafic și imprimare: Aurel Millea.

Mulțumim colegilor din străinătate ale căror donații au făcut posibilă apariția acestui volum.

A îmbătrâni este singurul mod de a trăi mult

OAMENI DE ȘTIINȚĂ ROMÂNI LONGEVIVI

1.	Nicolae Vasilescu - Karpen	inginer, om de știință	1870-1964	94
2.	Simion Mehedinți	geograf	1869-1962	93
3.	Eugen N. Botezat	zoolog, histolog	1871-1964	93
4.	I. C. Florea	inginer, inventator	1902-1995	93
5.	Petre Antonescu	arhitect	1873-1965	92
6.	Ana Aslan	medic, cercetător	1897-1988	91
7.	Gheorghe Udrișchi	medic veterinar, chirurg	1867-1958	91
8.	Octav Onicescu	matematician	1892-1983	91
9.	Paul Bujor	biolog	1862-1952	90
10.	Dragomir Humuzescu	fizician, cercetător	1865-1954	89
11.	Theodor V. Ionescu	fizician, cercetător	1899-1988	89
12.	Sergiu Condrea	inginer, profesor	1900-1988	88
13.	Eugen Bădărău	inginer, profesor	1887-1975	88
14.	Aurel Persu	inginer, inventator	1890-1977	87
15.	Radu Voinea	inginer, om de știință	1923-2010	87
16.	Henri Coandă	inginer, om de știință, inventator	1886-1972	86
17.	Hermann Oberth	inginer, om de știință	1894-1980	86
18.	Eliza Zamfirescu	inginer, inventator	1887-1973	86
19.	Constantin C. Iliescu	medic cardiolog	1892-1978	86
20.	Constantin Gavrilescu	medic, cercetător	1856-1941	85
21.	Sava Athanasiu	geolog	1861-1946	85
22.	Gogu Constantinescu	inginer, om de știință, inventator	1881-1965	84
23.	Elie Carafoli	inginer, om de știință	1901-1983	82
24.	Gh. Ionescu - Sisești	agronom, om de știință	1885-1967	82
25.	Dimitrie Leonida	inginer, inventator	1883-1965	82
26.	Augustin Maior	inginer, om de știință, inventator	1882-1964	82
27.	Ștefan Procopiu	fizician, cercetător	1890-1972	82
28.	Dimitrie Pompeiu	matematician	1873-1954	81
29.	Grigore Briscu	cercetător, inventator	1884-1965	81
30.	Mihai Drăgănescu	inginer, om de știință	1929-2010	81
31.	Remus Răduleț	inginer, om de știință, profesor	1904-1984	80
32.	Lazăr Edeleanu	inginer chimist, cercetător	1861-1941	80